

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/33 • 15 Ağustos 2008 • 1 YTL

Emperyalist planlar **Kafkasya'ya bir kez daha** **yıkım ve acı getirdi!**

Halkların devrimci
kardeşliği
emperyalizmi
yenecek!

İÇİNDEKİLER

Kafkasya’da emperyalist nüfuz mücadeleleri.	3
Rusya-Gürcistan savaşı... ..	4
Ankara’daki Amerikancılar bir kez daha emperyalist saldırganlığın hizmetinde! .	5
AKP’nin kapatılmaması üzerinden yayılan boş hayaller	6
Ergenekon operasyonu devletin ve generallerin aklanmasına dönüştü... ..	7
TİB-DER’den iş cinayetine ilişkin açıklama ve çağrı... ..	8
Tuzla’daki iş cinayetine tepkiler... ..	9
Tersane işçileri toplu cinayete karşı yürüdü... ..	10
“Cari açık” polemiğinin ardına gizlenen gerçekler!	11
İşçi ve emekçi hareketinden.....	12
KESK: “Toplu görüşme değil toplu sözleşme!”	13
Grev ve TİS komiteleri kurulmalı, işyerlerini temel alan bir süreç örülmelidir!	14-15
Sİ-DER kampanyası güçlenerek sürüyor... ..	16
GOP İşçi Platformu’ndan zamlara karşı eylem.....	17
Mamak 5. Kültür-Sanat Festivali binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla başarıyla gerçekleşti.....	18-19
Dünyadan kısa kısa... ..	20
Diktatör Pervez Müşerref’in cumhurbaşkanlığından azli gündemde.	21
Filistinli şair Mahmud Derviş’i yitirdik... ..	22-23
DHKP: “Komutanımız, önderimiz, dayımızı yitirdik”	24
Bir kez daha Ergenekon tartışmaları ve doğru yaklaşım üzerine...	
M. Can Yüce	25
Eylem ve etkinliklerden... ..	26
Mücadele postası	27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/33 ● 15 Ağustos 2008
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Her an yeni işçi ölümleriyle gündeme gelen Tuzla tersanelerde yaşanan iş cinayetleri bitmek bilmiyor. En son Gisan Tersanesi’nde yaşanan 3 işçinin boğularak katledildiği vahşet günlerdir kamuoyunun gündeminde. Sermaye medyası dahi günlerdir Tuzla’da yaşanan bu vahşetten bahsediyor. Ancak Tuzla’da yaşanan aşırı kâr mantığı üzerine kurulu kapitalist sistemin vahşetidir. Bundan dolayı patronuyla, hükümetiyle, bakanıyla tüm düzen güçleri el birliğiyle kapitalist sistemi aklamaya, suçu iş cinayetlerine kurban edilen işçilerin üzerine atmaya girişmektedir.

Cinayetin hemen ardından Gisan Tersanesi patronu açıklama yaparak suçu armatör firmaya attı. Olay yerinde “inceleme” yapan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ise aymazlık örneği göstererek “Tuzla’da ki sorunun temelinde iş sağlığı ve güvenliğinin çok ötesinde alan darlığı gibi yapısal sorunlar, insan odaklı çalışma kültürünün yerleşmemesi yatmaktadır” diyerek suçu ölen tersane işçilerine attı. Türk-İş’in genel başkanlığını yaptığı dönemde işçi sınıfına yaptığı ihanetlerine bugün CHP milletvekili olarak devam eden Bayram Meral ise arsızca tersane patronlarını savundu. Olay yerinde “inceleme”de bulunan Bayram Meral olayın kaza olduğunu ve tersane patronlarının bu kazaya “çok üzüldüğü”nü ifade etti. Gazetecilerin “Siz buna kaza mı diyorsunuz?” sorusu üzerine ise “Bana patronlar işçileri öldürtüyor dedirtemezsiniz” diyerek sömürücü asalakları ve onların düzenini savundu.

Oysa Tuzla tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin artması üzerine oluşan kamuoyunun tepkisi sonucu tersanelerindeki çalışma koşullarını göstermelik de olsa incelemek zorunda kalan Çalışma Bakanlığı’nın raporu dahi kendilerini yalanlamaktadır.

Konuya ilişkin, Çalışma Bakanlığı tarafından hazırlanan bir çalışmada, Tuzla Tersaneler Bölgesi’nde yaşanan sorunların temelinde alan darlığı, fazla çalışma, iş sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin yeterli olmayışı, kayıt dışılık, alt işverenlik sistemindeki problemler, işçilerin mesleki eğitimlerinin yetersizliği vb. eksikliklerden bahsedilmektedir.

Benzer sorunlar daha önce Meclis’te oluşturulan Tuzla Tersaneler Bölgesi Araştırma Komisyonu

raporunda da yer almaktadır.

Kendi hazırladıkları raporlarda dahi tersane patronlarıyla, sermaye hükümetiyle, bakanlıklarıyla yaşanan iş cinayetlerinden bir bütün olarak sermaye iktidarının sorumlu olduğu görülmektedir. Kuşkusuz kan emeci asalaklardan ve onların hizmetkarlarından sorunların çözümünü beklemek için ortada bir neden bulunmamaktadır.

Onlar için tersane işçisinin kanı sudan ucuzdur. Canı ise kum torbası kadar değersizdir. Tuzla tersanelerde yaşanan sorunların çözümü ortadadır. İşçi katili tersane patronlarından ve onlar adına ülkeyi yönetenlerden hesap sorulmalıdır. Tersane işçilerini kölece çalışma koşullarına mahkum eden ve canına malolan taşeronluk sistemi kaldırılmalıdır. İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmalıdır. Tersane işçilerinin yaşadığı sorunlara karşı duyarlı olmak, taleplerini sahiplenmek ve tersane işçileriyle dayanışmak emekten yana tüm güçlerin ertelenemez görevidir.

Kitapçı ve bayiilerde...

Kafkasya'da emperyalist nüfuz mücadeleleri

Gürcistan'ın Güney Osetya'ya keyfi ve kuralızsız saldırısı ile başlayan ve anında Rusya'nın sert müdahalesine yolaçan yeni savaşın en dolaysız sonucu, yoksul ve mazlum Kafkas halkları için yarattığı yeni yıkımlar ve acılar oldu. Yıkımın fiziki görünümü yıkılan kentler, ölen ya da yaralanan binlerce sivil insan, yerinden yurdundan edilen büyük insan gruplarıyla halen gözler önündedir. Şimdilik göze görünmeyen ama etkisi fiziki ve insani yıkımdan da derin ve kalıcı olacak olan ise halklar arası ilişkilerde yarattığı ve daha da yaratacağı tahribatlardır.

Kabalığı hemen açığa çıkan bir takım ince hesaplara dayalı olarak Çin'deki Olimpiyat oyunları ile aynı güne denk getirilen ve onu anında gölgede bırakan bu yeni savaş, daha ilk gününden itibaren burjuva dünyasında hararetle tartışmalara konu oldu. Amerikan piyonu Gürcistan yönetimi üzerinden sergilenen oyun çok kaba ve çıplak olduğu için de birçok burjuva yazar, uzman ya da gazeteci görüntünün ötesindeki gerçeğe işaret etmekte bir sakınca görmedi. Kafkas halkları üzerinden oynanan bu yeni oyunun gerçek nedeninin hiç de kendi içinde bir takım yerel sorunlar değil, fakat dünya egemenliği üzerine süren emperyalist mücadele olduğu bir biçimde dile getirildi. Gürcistan yönetiminin oynadığı kumardan, giriştiği maceradan, yaptığı ciddi hesap hatasından çokça söz edilmekle birlikte, onu buna yıllardır hazırlayıp bugün de itekleyenlerin, onu bu olmayacak macera için cesaretlendirenlerin gerçekte ABD ve NATO olduğu da şöyle veya böyle ifade edildi.

Amerikan emperyalizmi ve emperyalist NATO ittifakı tarafından her yolla desteklenen ve Rusya'ya karşı kullanılan işbirlikçi Gürcistan yönetiminin yolaçtığı bu savaş, tüm taraflar yönünden gerici ve emperyalist bir savaştır. Gerici bir savaştır, zira ön plandaki tarafların hiçbirisi açısından haklı ve meşru bir nedene dayanmamaktadır. Emperyalist bir savaştır, zira Kafkasya üzerine süren emperyalist nüfuz mücadelesinin biri ürünü ve uzantısıdır.

Bu emperyalist nüfuz mücadelesinin taraflarından biri olarak Rusya açıkça savaşın içinde ve dolayısı ile gözler önündedir. Fakat öteki tarafını oluşturan ve asıl saldırgan güç konumunda bulunan Amerikan emperyalizmi ise görünüm olarak geri plandadır, kendi değil kendisi hesabına piyonları sahnededir. O kendi hesabına bu savaşa küçük, yoksul ve güçsüz bir ülke olan Gürcistan'ı sürme yoluna gitmiş, böylece onu ağır bir yenilgi ve yıkıma eşlik eden bir aşağılanma ile yüzyüze bırakmıştır.

Rusya'nın Gürcistan ile savaşı, gerçekte Kafkasya üzerine süren çok yönlü emperyalist nüfuz mücadelesinin yalnızca yeni bir muharebesidir ve bunu şimdilik Rusya kazanmıştır. Gürcistan'a değil fakat dosdoğru ABD'ye karşı. Gürcistan'ın ordusunu fiziki ve moral açıdan perişan durumda bırakarak, askeri altyapısını tahrip ederek, bazı kentlerini işgal ederek ve böylece ona kendi koşullarını dayatacak bir konum elde ederek savaşta ezici bir üstünlük sağlayan Rusya'nın bu zaferi, birçok burjuva gözlemcisinin de dile getirdiği gibi, gerçekte ABD'ye karşı elde edilmiştir. Halen savaşın seyrine dolaysız olarak karışacak güç ve zeminden yoksun bulunsa da, onun en üst kademedene döne döne gösterdiği sert tepki de bunun böyle olduğunun bir tescilidir aslında.

NATO'nun Avrupa'nın doğusuna doğru sonu gelmeyen genişleme politikasının asıl mimarı olan Amerikan emperyalizmi, böylece bir yandan AB oluşumunu ve genişlemesini denetim altında tutmaya çalışırken, öte yandan da sistemli biçimde Rusya'yı kuşatmak ve kendi dayattığı sınırlara hapsetmek amacı gütmektedir. AB'nin başını çeken Almanya ve Fransa'yı bu yolla denetim altında tutmak, ABD'ye, bu ülkelerin Rusya ile kurabilecekleri bağımsız ilişkilere belli sınırlar getirmek olanağı da sağlamaktadır doğal olarak.

Rusya'yı kuşatmaya yönelik bu politikada bugüne

kadar büyük bir başarı sağlandı. Eski Doğu Avrupa ülkeleri, Baltık ülkeleri ve Balkanlar'da hedefe adım adım ulaşıldı. Rusya tüm bu alanlardan dışlandı ve iyice kuşatıldı. Buna karşı her aşamada sergilediği direnişe rağmen sonuçta her seferinde olup bitenleri çaresizce sineye çekmek zorunda kaldı. (Aynı kuşatmanın Doğu'dan da Afganistan işgali ile gündeme getirildiğini ve bu doğrultuda önemli mevziler kazanıldığını da geçerken hatırlatmış olalım.)

Batıdan ilerleyen bu kuşatmanın son halkaları Ukrayna ve Gürcistan oldular. Sorosçu "renkli devrim"ler sayesinde ABD bu ülkeleri de umulmadık bir kolaylıkla avucunun içine almayı başardı. Artık gündemde bu ülkelerin NATO'ya alınması ve böylece Rusya'ya yönelik kuşatmanın bu yeni halkalarının iyice pekiştirilmesi vardı. Oysa bu, Rusya'nın olup bitenleri sineye çekme sınırlarının da zorlanması anlamına geliyordu. Vladimir Putin'in 43. Münih Güvenlik Konferansı'nda (Şubat 2007) ABD ve NATO'yu hedef alan alışılmışın ötesindeki açık ve sert konuşması bunun önemli bir ilk işareti idi. Fakat ABD bildiğini okumayı sürdürdü ve bunu yeni adımlarla birleştirdi. Rusya'yı dışlayarak Kosova'nın bağımsızlığını tanıdı ve Rusya'ya karşı Doğu Avrupa üzerinden füze kalkanı oluşturma projesini hayata geçirmekte ısrar etti.

Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO'ya alınması ise bu kuşatmayı daha ileri boyutlara taşıyacak yeni halkalar olacaktı. Gürcistan'ın küçük bir Kafkas halk topluluğu olan Güney Osetya üzerine saldırtılması, tam da buna yönelik sürecin bir parçasıydı. Rusya bunu da sineye çekseydi ardından saldırı sırası Abhazya'ya gelecek, böylece sözümona iç sorunlarını çözmüş ve bütünlüğünü sağlamış Gürcistan'ın NATO'ya alınmasının önünde bir engel kalmayacaktı.

Güney Osetya ve Gürcistan halkı için ağır bir faturaya dönüşmüş bulunan bu yanlış hesap Rusya'dan dönmüş bulunuyor. Gürcistan-Rusya savaşının esas anlamı budur.

Gürcistan'ın Amerikan emperyalizmi için anlamı ve önemi, Rusya'ya yönelik olarak sürdürülmekte olan kuşatmanın da ötesindedir. Gürcistan bir Kafkasya ülkesidir ve Kafkasya, Hazar'ın ve Orta Asya'nın zengin petrol ve doğal gaz kaynaklarının önemli bir geçiş noktasıdır. Gürcistan üzerinden Kafkasya'nın kontrolü, bu geçiş hatlarının da kontrolü anlamına gelmektedir. Amerikan emperyalizminin Gürcistan'a yönelik çok özel ilgisinin ve hesaplarının gerisinde aynı zamanda bu vardır. Gürcistan ve Azerbaycan üzerinden bu bölgeyi, enerji kaynaklarının bu kritik geçiş bölgesini kontrol etmek, Ortadoğu'dan sonra bu bölge üzerinden de emperyalist dünyayı, özellikle de Avrupa'yı denetim altında tutmak demektir. Tüm bunlar Amerikan emperyalizminin küresel egemenlik mücadelelerinin bütünlüyici parçalarıdır.

Rusya'nın beklenmeyen direncinin gerisinde de bu stratejik konumlar ve sorunlar var. Putin yönetimi ile birlikte kendini derleyip toparlamada, yeniden özgüven ve iddia kazanmada büyük bir mesafe kateden Rusya, Orta Asya'yla bağlantılı enerji geçiş hatları üzerinde olanaklıysa denetim kurmak, hiç değilse etkin biçimde söz sahibi olmak istemektedir. Bu da onun kendi cephesinden izlediği emperyalist politikanın bir gereğidir. Dünya politikasındaki etkin yerini koruması, ABD tarafından sıradan bir bölgesel güç konumuna düşürülme çabalarını boşa çıkarması, aynı zamanda buna bağlıdır.

ABD'nin Gürcistan üzerinden yaptığı son hamleyi boşa çıkararak, bu sınırlar içinde ifade uygunsu ABD'nin burnunu sürterek, Rusya bu doğrultuda önemli bir avantaj elde etmiştir. Fakat bu, kapsamlı ve uzun vadeli bir emperyalist hakimiyet savaşında henüz yalnızca bir muharebenin kazanılmasıdır. Yine de, sürekli biçimde gerilemek ve olup biteni hep de sineye çekmek politikasında bir dönüm noktası olmak bakımından

fazlasıyla da önemlidir.

O olup bitenlerin kendi dar sınırları içindeki anlamına gelince. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ortaya çıkan yeni devletlerden biri olan Gürcistan, şimdiki kukla Mihail Saakaşvili yönetiminden çok önce, daha Eduard Şvardnadze yönetimi döneminde, Amerikan emperyalizminin yörüngesine girmişti. Dolayısıyla Soros'un "kadife devrimi", yıpranmış ve boğazına kadar yolsuzluklara batmış amerikancı bir uşak yönetimin yenisiyle değiştirilmesinden öte bir anlama gelmiyordu.

Ama yine de bu değişim önemliydi. ABD bu yeni yönetimle Gürcistan'ı derleyip toparlamak, kendi çizgisinde güçlendirmek ve ihtiyaç duyulduğunda saldırgan tutumlara yönelmek hesabındaydı. Gürcistan'ın başına ABD'den getirilip oturtulan ve tam bir Amerikan ajanı gibi hareket eden Mihail Saakaşvili bu iş için biçilmiş kaftan olarak görüldü. Saakaşvili yönetimi ile birlikte Gürcistan adeta bir ABD eyaleti haline geldi ve bu kukla yönetimi güçlendirmek için bölgedeki tüm amerikancı rejimler, özellikle de Türkiye, İsrail ve çok geçmeden ABD safına katılan Ukrayna, seferber edildi. Amerikan, Türk ve İsraili uzmanlar tarafından eğitilen ve askeri altyapısı yenilenerek tahkim edilen Gürcistan ordusu, tam da bugünlere, yani "toprak bütünlüğünü sağlamak" adı altında, biçimsel olarak bu ülke sınırları içinde görünen gerçekte ise bağımsız hareket eden öteki halklara karşı hazırlandı. Zira bu halklara boyun eğdirmek ve onları zorla Gürcistan yönetimi altına almak, Rusya'ya vurulacak darbelerin en önemlisi idi. Bir başka ifade ile, Gürcistan'ın, Rusya'nın devasa askeri gücü karşısında birkaç gün bile dayanamayacağı baştan belli ordusu, Rusya'nın kendisine karşı değil, fakat onun etkisi altındaki Abhazya ve Güney Osetya halklarına karşı kullanılacak, ama başarısı ABD hesabına Rusya'ya vurulmuş önemli bir darbe olacaktı.

Rusya da bunu tam da böyle algıladığı içindir ki, Güney Osetya'ya yöneltilmiş kuralızsız yıkım saldırısının hemen ardından etkin biçimde harekete geçti. ABD ve AB çevrelerinden gelen uyarı ve tehditlere aldırmaksızın, uzun yıllardır hazırlanan bu kukla orduyu ezdi ve Gürcistan'ı adeta teslim aldı. Böylece ABD ve bölgedeki işbirlikçilerinin tüm planlarını bozmuş oldu. Elbetteki Güney Osetya ve Abhazya halklarının özgürlüğü için değil, fakat tümüyle kendi emperyalist çıkarları için.

Bütün bunlara şunu da ekleyelim: Gürcistan'ın sözümona toprak bütünlüğünü korumak adına Abhazya ve Güney Osetya halklarına zorla boyun eğdirmeye kalkmasının herhangi bir haklı ve dolayısıyla meşru temeli yoktur. Bir halkı ya da etnik topluluğu şu veya bu devletin sınırlar içinde zorla tutmanın haklı ve meşru bir temeli olamaz. Bu ancak ve yalnızca gönüllülük temeli üzerinde olabilir. Bunun dışındaki her yol ve yöntem gayri meşrudur ve bir başka ulusal ya da etnik topluluğa zorla boyun eğdirmek, bu amaç doğrultusunda ona zulmetmek anlamına gelir. Biz komünistler her zaman halkların en geniş birliğinden yanayız, ama özgürlük, eşitlik ve gönüllülük temelinde olmak kaydıyla. Amerikan kuklası faşist bir dikta yönetimi altındaki Gürcistan'da bugün bunun hiçbir koşulu yoktur.

Öte yandan, sözkonusu halkların Gürcistan'a dahil edilmesinin hiçbir tarihsel ve kültürel temeli de yoktur. Sovyetler Birliği döneminde bu halkların Gürcistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti bünyesinde özerk ya da otonom bölgeler olması, bugünkü ABD kuklası Gürcistan Cumhuriyeti'ne bu türden bir egemenlik hakkı vermez. Zira SSCB bünyesinde halkların idari bölünmesini ve ilişkilerini belirleyen ve düzenleyen ilke ve koşullar bugünkünden temelden farklı idi. Dolayısıyla bu döneme sığınarak bugün kalkıp bu halkları egemenlik altına almanın hiçbir mantığı, haklı nedeni ve meşru temeli de olamaz.

Rusya-Gürcistan savaşı...

Emperyalist planlar Kafkas halklarının başına savaş açtı!

Amerikancı Gürcistan rejiminin Güney Osetya Özerk Bölgesi'ne saldırması ile başlayan çatışmalar, Rusya'nın fiili müdahalesiyle kısa sürede Gürcistan-Rusya savaşı boyutuna sıçradı. Boyunu aşan küstah bir çıkış yaparak Osetya'yı işgal eden Gürcistan, batılı emperyalistlerden geleceğini umduğu desteğin yetersiz kalması üzerine utanç verici bir yenilgiye uğrayarak geri çekilmek zorunda kaldı.

Rus ordusunun hava saldırılarının yanısıra ağır silahlarla kara harekatı düzenlemesi üzerine Gürcistan ordusu geri çekilirken, Güney Osetya yeniden Rus ordusu ve Oset güçlerin kontrolüne girdi. Şimdilik harekatı durdurduğunu açıklayan Rusya, Gürcü birlikleri G. Osetya ile Abhazya'yı tamamen terketmeden savaşı bitirmeye niyetli görünmüyor.

Gürcistan'ın "Hamid Karzai"si Mihail Saakaşvili başkanlığındaki yönetimin kararıyla işgal edilen Güney Osetya çatışmalar sonucu ağır bir yıkıma uğrarken, her iki taraftan onbinlerce kişinin yaşam alanlarını terketmek zorunda kaldığı bildirildi. Rus kaynaklar, Gürcistan ordusunun 2 bin sivil katlettiğini açıklarken, Gürcistan rejimini soykırım yapmakla suçladı. Saakaşvili yönetimi ise, Rus savaş uçaklarının bombardımanlarında 100 civarında sivilin öldüğünü iddia ederek Rusya'yı suçladı.

Osetya'dan geri çekilen Gürcistan ordusunun üslendiği Gori kasabasını bombalayan Rus savaş uçaklarının, başkent Tiflis yakınlarındaki bir askeri üs ve radar istasyonunu da vurduğu bildirildi. Saakaşvili yönetimi, Rus ordusunun saldırılarını sürdürerek Gürcistan topraklarında ilerlediğini öne sürerken, Moskova'dan yapılan açıklamalarda söz konusu iddialar reddediliyor.

ABD ile kuyrukçularının kaba riyakârlığı!

Güney Osetya'nın bağımsızlık istemine savaş aygıtını harekete geçirerek yanıt veren Gürcistan'ın Rusya saldırısına maruz kalması, "uygar batılı" güçlerin hop oturup hop kalkmasına neden oldu. Öyle ki, haydutlar çetesinin şefi Bush, savaş aygıtı NATO'nun Brüksel'deki görevlileri, AB'nin "demokrasi havarisi" temsilcileri koro halinde vaaza başladılar. Rusya'yı egemen bir devletin hakkını ihlal etmekle, uluslararası hukuku çiğnemekle, demokrasiye aykırı davranmakla suçlayan ABD ile kuyrukçuları, askeri harekata derhal son verilmesini istediler.

Belirtmek gerekiyor ki, ırkçı-siyonist İsrail'in Filistin işgaline mali, askeri, siyasi, diplomatik destek sunan bu güçlerdir. Afganistan'ı B-52 bombardıman uçaklarıyla harabeye çevirerek işgal eden bu güçlerdir. Irak'ı yakıp yıkarak 1.5 milyon insanı katleden, 4 milyon insanı ise mülteci durumuna düşüren bu güçlerdir. İran'ı tehdit ederek halklara karşı yeni cepheler açmaktan söz eden de bu güçlerdir.

İnsanlığa karşı bu kadar ağır suçlar işleyen ABD ile müttefiklerinin utanmadan başkalarına hukuk ve ahlak dersi vermeye kalkışmaları kaba riyakarlığın da ötesindedir.

Rusya'dan batılı emperyalistlere rest!

Batılı emperyalistlerin "saldırıyı derhal durdurun"

çağrılarına sert tepki gösteren Rusya, ABD, NATO, AB tarafından sergilenen yaklaşımın tek taraflı olduğunu, bu güçlerin saldırganla kurbanı birbirine karıştırdığını belirterek, ABD ile müttefiklerine tutumlarını gözden geçirme çağrısıyla yanıt verdi.

Bu arada Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner ile Tiflis'te görüşen Mihail Saakaşvili ise, AB'nin çözüm önerilerinin hemen hepsini kabul ettiğini açıkladı. Batılı emperyalistlerden umduğu desteği bulamayan Saakaşvili, bu güçlerin önerdiği ateşkese kabul etmekle yetinmek zorunda kaldı.

Batılı emperyalistler ile BM'nin çağrılarına rağmen Rusya ateşkes önerisini dikkate almadı. Amerikancı Gürcistan rejiminin ateşkese hemen kabul etmesi, Rusya'nın gazabından kurtulmasına yetmedi. Görünen o ki, saldırıyı Güney Osetya'nın ötesine, Gürcistan içlerine taşıyan Rus ordusu, eline geçen fırsatı değerlendirip Saakaşvili rejimini iyice zayıflatmaya, bu ABD kuklası yönetimin yıkılmasını sağlayacak zemini hazırlamaya çalışıyor.

Emperyalistlere taşeronluk yapan işbirlikçilerin utanç verici akıbeti

Gürcistan yönetiminin Rusya ile savaşı göze alarak Güney Osetya'ya saldırması akıldışı bir tutum gibi görünmektedir. Zira dev Rusya'nın yanında cüce gibi duran Gürcistan'ın bu ülkeyle savaşması intihar girişimi gibi bir şeydir. Ancak ne Gürcistanlı Hamid Karzai ne başında bulunduğu yönetim akılsızdır. O halde Rusya'ya meydan okuyarak bu maceraya atılmanın mantıklı tek açıklaması, Gürcistan rejiminin ABD emperyalizmi ile NATO'ya güvenerek bu savaşı başlatmış olmasıdır.

Öyle anlaşıyor ki, Saakaşvili ile başında bulunduğu yönetim, Irak ve Afganistan bataklığında çırpınan efendilerinin Rusya ile askeri bir çatışmaya

girişebilme olanağından yoksun olduklarını göz ardı etmiştir. Nitekim Rus savaş uçakları Gürcistan semalarında dolaşıp askeri hedefleri bombalarken, ABD, NATO, AB şefleri ancak açıklamalar yapabiliyordu.

Emperyalistlere güvenerek maceraya atılanların yüzüstü bırakılıp alçaltıcı bir duruma düşmeleri yeni bir olgu değil. Tersine, pekçok örnekte görüldüğü üzere, zorda kaldığı ya da çıkarları öyle gerektirdiği zaman işbirlikçi soysuzları yüzüstü bırakmak emperyalistlerin klasik taktiklerindendir.

ABD ile NATO'ya güvenerek maceraya atılan Gürcistanlı Hamid Karzai'nin sonunu, büyük ihtimalle emperyalistlerin bu kirli taktiği hazırlayacaktır.

Batılı emperyalistlerin Rusya'yı kuşatma planında gedik açıldı

Çoğu zaman AB'yi de peşine takmayı başaran ABD'nin Rusya'yı kuşatma planı uzun süredir uygulamada. Bu kuşatma hem ABD'nin dünya jandarmalığını sürdürebilmesi için gerekli olan enerji kaynaklarını denetlemek hem küresel bir güç olma yönünde yol alan Rusya'yı belli sınırlarda tutabilmek açısından önem taşımaktadır.

ABD emperyalizmi ile kuyrukçularının kirli planı, giderek palazlanan Rus burjuvazisi ve nükleer bir güç olan devleti tarafından da bilinmektedir. Nitekim Rus devleti mali, siyasi, diplomatik, askeri alanlarda geliştirdiği karşı hamlelerle kuşatma planını bozmaya çalışıyor. Rus devleti ve savaş aygıtının sürekli tahkimi, Rusya-İran ilişkileri, önderliğini Rusya-Çin ikilisinin yaptığı Şanghay İşbirliği Örgütü'nün (ŞİÖ) faaliyetleri, enerji kaynaklarının silaha dönüştürülmesi girişimleri, Doğu Avrupa'ya kurulma hazırlığı süren füze kalkanına gösterilen sert tepkiler, Rusya'ya komşu ülkelerdeki ABD uşağı rejimlere karşı izlenen

bölgesel politika...

Tüm bunlar, ABD'nin kuşatma planını boşa düşürüp Rusya'yı dünyanın etkili emperyalist güçlerinden biri konumuna yükseltmek için yapılmaktadır. Geline yerde Rusya'nın bu girişimlerinde belli bir başarıya ulaştığı görülmektedir. Gürcistan'ın meydan okumasına karşı verdiği sert yanıt ise, Rusya'nın ulaştığı özgüvene işaret etmektedir. Bu tutumuyla Rusya, hem ABD'ye hem Kafkaslar'daki uşaklarına gerekli mesajı iletmış oldu.

Rusya'nın Kafkaslar'daki etkisini pekiştiren bu savaş büyük olasılıkla yakında son bulacak. Ancak bu çatışmalı durumun ortadan kalkacağı anlamına gelmiyor. Zira ne emperyalistler ne Rus burjuvazisi Kafkaslar'da etkili güç olma, dolayısıyla Hazar Havzası'ndaki enerji kaynaklarından daha çok pay alma çabasından vazgeçecek. Bu ise, bölgenin yeni çatışmalara sahne olma ihtimalini güçlendirmektedir.

CIA fideliklerinde yetiştirilen “Hamid Karzailer”in yediği şamar!

B-52 bombardıman uçaklarının düzlediği zemin üzerinde oturarak Afganistan “devlet başkanı” olan Hamid Karzai, CIA fidelğinde yetiştirilmiş dört dörtlük bir işbirlikçidir. Yakın korumalığını bile halen ABD deniz piyadeleri yapmaktadır. Bu yönüyle işbirlikçi başkanları tanımlamak için Hamid Karzai biçilmiş bir kaftandır.

CIA fidelğinde yetiştirilmiş “en parlak” şeflerden biri de kuşkusuz Mihail Saakaşvili'dir. Üstelik o, bombardıman uçaklarıyla değil Soros'un dolarları ve CIA planlarıyla devlet başkanı koltuğuna kurulmuştu. Yozlaşmış Gürcistan rejimine karşı kitlelerde biriken öfkenin amacından sapıtırılması sayesinde büyük bir kitle desteğini arkasına almayı da başarabilmiştir. Bu durum, “renkli devrim” propagandasının etkili bir şekilde yapılmasına olanak sağlamış, medya tekelleri de bu olanağı tepe tepe kullanmıştı.

Rusya'nın vesayetinden kurtulmak adına ABD ve NATO'nun kucağına atlayan Saakaşvili ve benzerleri, büyük bir özgüven kazanmış görünüyordular. Ancak batılı emperyalistlerin sunduğu “güvenli kucak”ta oturmanın şımarıklığı ile Rusya'ya meydan okuma budalalığında bulunan Saakaşvili'nin, işbirlikçilerin son durağı olan düşkünlük çukuruna yuvarlanmaktan kurtulması pek olası görünmüyor. “En parlak Hamid Karzai”nin akıbeti böyle olduktan sonra, artık diğerleri için umutlu bir gelecekte bahsetmek kolay değil.

Tekelci kapitalizm savaş demektir!

Afganistan, Irak, Lübnan, Filistin ve bazı Afrika ülkelerinde çatışmalar devam ederken, savaş Kafkaslar'a da sıçratıldı. Emperyalist güç odakları arasında dünyadaki beşeri ve doğal zenginliğin yağmalanmasından daha büyük pay alma ve bu paya göre dünya siyaset sahnesindeki sözünü etkili kılma çatışmasının savaşı kaçınılmaz kılması, kapitalist-emperyalist dünya düzeninin temel yasalarından biridir. Emperyalist güçler henüz birbiriyle doğrudan çatışmaya girişmeseler de, işgal edilen ülkelerde olsun bölgesel savaşlarda olsun çoğu zaman taraf durumundadırlar.

Savaş zeminini ortadan kaldırmanın tek yolu, tüm zenginlikleri asalak bir azınlığın elinden alıp tüm insanlığın hizmetine sunmaktır. Bunu da ancak sömürü ve köleliğin her türünü ortadan kaldıracak olan bir sistem, yani sosyalizm başarabilir.

Bu koşullarda gerici savaşılar karşı tutarlı mücadele, her koşulda emperyalizmi de, kapitalizmi de hedef almalıdır.

Ankara'daki Amerikancılar bir kez daha emperyalist saldırganlığın hizmetinde!

Onbinlerce kilometre ötedeki Kore'ye asker göndererek, başını ABD'nin çektiği dünya gericiliği nezdinde kendini ispatlamaya çalışan Türk burjuvazisi ile onun devleti, o tarihten bugüne sadık bir tetikçi olarak emperyalizme hizmet etmektedir. 56 yıldır aksatmadan sürdürülen bu utanç verici suç ortaklığı, Amerikancı Gürcistan rejiminin Güney Osetya'yı işgal etmesiyle de kendini gösterdi.

Ankara'dan yapılan “Gürcistan'ın toprak bütünlüğüne saygı duyuyoruz” açıklaması, ABD ve İsrail tarafından eğitilen Gürcistan ordusunun Osetya'yı işgaline destek verildiğinin ilanıydı. Ancak emperyalist merkezlerin bile Osetya'ya yapılan saldırıyı cepheden sahiplenememesi, Rusya'nın ise tahmin edilenden daha sert bir karşılık vermesi, emperyalistlerle büyük sermayenin hizmetindeki AKP hükümetinin tavır değiştirmesine yol açtı. Gürcistan Cumhurbaşkanı Mihail Saakaşvili'yi arayan Tayyip Erdoğan, “krizi derinleştirmeyin” mesajı vererek, kraldan daha kralcı tutumunu terketmek zorunda kaldı.

Bu sefer “ekili bir bölge gücünün başbakanı” havalara girmeye çalışan Tayyip Erdoğan, Vladimir Putin tarafından dikkate alınmayarak hüsrana uğradı. Kısa süre önce Rusya devlet başkanlığı görevini tamamlayarak başbakanlığa geçen Putin, ne Tayyip Erdoğan'ın telefonlarına ne başbakanlık görevlilerinin ne de dışişleri bakanlığı bürokratlarının ısrarlı aramalarına yanıt verdi. Washington'daki efendilerinden “iyi bir takdir” almayı uman dinci gericiliğin başı Tayyip, böylece önemli bir fırsatı kaçırmış oldu.

Tayyip Erdoğan'ın hüsranı üzerine talep düzeyini düşüren hükümet, Dışişleri Bakanı Ali Babacan'ın, Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile görüşmek istediği mesajını Moskova'ya ilettili. Gecikmeli verilen yanıtta, Lavrov'un Ali Babacan'ı arayacağı bildirildi. Ancak bu görüşme gerçekleşmeden Rus ordusunun saldırısı karşısında hezimete uğrayan Gürcistan, Güney Osetya'dan çekildiğini ilan etti. Böylece olayların kritik sayılabilecek aşamaları geçtiğinde, Ankara'daki işbirlikçiler Moskova'dan herhangi bir yetkili ile görüşebilme şerefine henüz nail olmamışlardı. Etkili bir “bölge gücü”nü temsil etme havalarında olan Türk hükümeti için son derece alçaltıcı bir tablo.

Bu olay, “kraldan daha kralcı olmak” ile “etkili bölge gücü” olmak arasındaki farkı göstermesi açısından çarpıcıdır. Amerikancı rejim, Washington nezdinde prim toplamak için saldırıyı başlatan taraf olan Gürcistan'a destek verince, Rusya'nın tutumu ile “etkisiz eleman” durumuna düşürüldü. Dahası, doğalgaz alanında %70 oranında Rusya'ya bağımlı olan Türk hükümeti, Rus yönetimi nezdinde itibarını düzeltmek için çaba harcamak sorunuyla da karşı karşıya kalmış oldu.

Türk sermaye devletinin bu çatışmada Gürcistan tarafını tutmaya kalkışması şaşırtıcı değil. İlk, kendisi de Kürt halkının özgürlük özlemlerini bombalar altında ezmek için kirli savaş yürüten bir devlettir. Hal böyleyken Osetler'in bağımsızlık taleplerini desteklemesi beklenemezdi. Zira bu devlet geleneği, Fransız emperyalizmini, bir milyon insanın yaşamı pahasına kovan Cezayir halkının bağımsızlığına bile karşı çıkmıştı zamanında. İkincisi, Gürcistan, ABD-İsrail işbirlikçisi bir rejim tarafından yönetilmektedir. Üçüncüsü, Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı, Şahdeniz gaz boru hattı, Bakü-Tiflis-Kars demiryolu gibi projeler, Türk burjuvazisinin Amerikancı Gürcistan rejimine destek vermesini sağlayan diğer etkenlerdir. Bu tabloya rağmen Rusya'ya karşı tutum almak işbirlikçi Türk burjuvazisi için farklı sıkıntılara katlanmayı zorunlu kılıyor.

Bu çatışma kısa sürede bitebilir. Ancak ABD emperyalizminin bölgeye dönük kirli hesapları, Kafkaslar'da çatışmalı sürecin devam etmesine yol açabilecek niteliktedir. Bu ise, yeni çatışmaların kışkırtılabileceğine işaret etmektedir.

Son dönemde aralarındaki çatışmanın derinleşmesi üzerine dış desteğe artan ihtiyaçlarının, Türk egemen sınıflarını Washington'daki efendilerine daha da bağımlı hale getirdiği bilinmektedir. ABD'nin Kafkaslar'a dönük planlarını uygulamak için ise, bölgedeki işbirlikçilerinden tetikçi devşirmek istediği, buna en uygun görünen adayların Ankara'dakiler olduğu da bir sır değildir. Bu şartlar, dincisiyle/laikiyle Türk egemenlerinin, ABD emperyalizmi hizmetinde uğursuz roller üstlenebilme ihtimalini güçlendirmektedir.

İşbirlikçi egemenler, sınıfsal çıkarları gereği saldırganlık ve savaşın safında yer alırken, işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen Kürt halkının, ilerici-devrimci güçlerin ise emperyalizme, kapitalizme ve her türden zorbalığa karşı mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir.

AKP'nin kapatılmaması üzerinden yayılan boş hayaller

DTP'nin kapatılması davası önümüzdeki aylarda Anayasa Mahkemesi'nin gündemine gelecek. DTP yöneticilerinin AKP'nin kapatılmamasından dolayı kendi partilerinin geleceği hakkında da umutlandıkları görülüyor. DTP Genel Başkanı Ahmet Türk, AKP'nin kapatılmamasının olumlu olduğunu, eğer DTP de kapatılmayacak olursa bunun Türkiye'de "demokratik değişim ve dönüşüm" sürecinin yaşandığı anlamına geleceğini vb. ifade ediyor. Kuşkusuz bu söylemin gerisinde daha çok sermaye devletini AKP davası üzerinden açmaza alma çabası var. DTP'nin mutlaka kapatılacağı elbette söylenemez. Sermaye devletinin kendi çıkar ve hesapları üzerinden bundan vazgeçmesi mümkündür. Fakat bunu Türkiye'nin "demokratik değişim ve gelişim"i olarak yorumlamak, Kürt halk kitlelerini boş hayallerle oyalamaya hizmet ediyor.

Son gelişmeler, DTP'nin kapatılmasının sonbahar aylarına sarktığını göstermektedir. Yargıtay Başsavcısı sözlü açıklamasını mahkemeye geçtiğimiz günlerde sunmuş ve DTP'nin kapatılması talebini yinelemiştir. DTP'nin sözlü savunmasını ise 16 Eylül'de yapması kararlaştırılmıştır.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz. Bu düzen, bu düzenin mevcut sınıf ilişkileri, bu düzenin bugünkü uluslararası ilişkiler sistemi içindeki yeri korunduğu sürece, Türkiye'ye demokrasi gelebileceği hayalini kitleler içinde yaymak, hele hele şu veya bu partinin kapatılmamasını demokrasinin varlığına kanıt olarak göstermek tam bir reformizmdir.

Bugün yeterli açıklıkta ortaya çıkmıştır ki, AKP'ye kapatma davası, düzenin iki kampı arasındaki egemenlik mücadelesinin bir ürünü olarak gündeme gelmiştir. Davanın AKP'nin kapatılmamasıyla sonuçlanması, demokratikleşme yönünde bir adımla değil, her iki burjuva kamp arasında sağlanan geçici uzlaşma ile ilgilidir. Sistemin patronlarına göre, AKP'nin kullanım tarihi henüz dolmamıştır. Onun hala yapacağı işler vardır. Bunların içeride IMF-TÜSİAD damgalı program doğrultusunda sosyal yıkımı derinleştirmek, dışarıda ABD'nin BOP'una taşeronluk etmenin yanısıra Kürt halkına yönelik geleneksel imha, inkar ve asimilasyon politikalarını devam ettirmek olduğu biliniyor.

DTP'nin kapatılma davası ise, AKP'ninkinden bambaşka bir içeriğe sahiptir. Kendi aralarında egemenlik mücadelesine tutuşan düzen güçleri, Kürt sorunu ve onun bir uzantısı olan DTP'nin kapatılma davasında ortak bir tutuma sahiptirler. Bunu anlamak için son birkaç yıldır yaşanan olaylara bakmak bile yeterlidir.

Hatırlanacağı üzere, 2005 Newroz'undaki "Bayrak provokasyonu" ile başlatılan şovenizmin kışkırtılması, 2007'de asker cenazeleri de kullanılarak onbinlerce kişinin elde bayrak sokaklara salınmasıyla zirveye çıktı. 2007'de yapılan genel seçim, DTP'nin Meclis'e girmesinin yolunu açtı. DTP'nin Kürt halkının ulusal mücadelesini düzen kanallarında eritmek konusunda oynayabileceği rol üzerine hesaplar yapan sömürgeci burjuvazi, ilkin onun meclis çatısı altına girmesinde bir sakınca görmemiştir.

DTP de mecliste son derece yumuşak ve uzlaşmacı bir siyaset izlemiştir. DTP milletvekilleri, parlamento kürsüsünü bir mücadele kürsüsü olarak kullanmak bir yana, DTP'nin konumu çerçevesinde dahi son derece zayıf davranmış, kendilerine çizilen sınırları

aşmamaya büyük bir özen göstermişlerdir. Yaptıkları ufak-tefek çıkışlar nedeniyle koparılan patırtı karşısında ise savunmacı bir muhalefet çizgisini aşmamamışlardır. Buna rağmen düzenin saldırı hedefi olmaktan kurtulamamışlardır.

Tüm düzen güçleri, meclisteki DTP grubunu açıkça "PKK'nin Meclis'teki temsilcisi" söylemleriyle hedef göstermişlerdir. Erdoğan, "terör örgütüyle aranızda mesafe koyun, sonra gelin Meclis'te konuşun" diyerek DTP'ye karşı bir linç kampanyasının önünü açmıştır. Ardından her gün DTP'li milletvekilleriyle ilgili yeni iddialar gündeme getirilerek DTP tam bir kısıp alınılmaya çalışılmıştır. DTP milletvekillerine karşı saldırganlık, Genelkurmay Başkanı'nın "Meclis'te PKK var" açıklaması ile tırmandırılarak, DTP'ye karşı kapatma davası açılmasına ve partinin Genel Başkanı Nurettin Demirtaş'ın tutuklanmasına kadar varırılmıştır. Dahası, seçilmiş belediye başkanları ve milletvekilleri hakkında sayısız dava açılmış, kimi belediye yöneticileri görevlerinden alınmıştır.

Elbette tüm bu saldırılar nedensiz değildir. Tüm zayıflıklarına ve tutarsızlıklarına rağmen, DTP, Kürt hareketi için önemli bir mevzidir. Bu, DTP'ye rağmen yaşanan bir olgudur. Zira DTP'yi vareden ve bir güç haline getiren, ulusal özgürlük istemleri bir türlü boğulamayan Kürt halkının son derece zor koşullar altında yürüttüğü mücadeledir.

Dolayısıyla, bu saldırının esas hedefinin DTP olmadığı, onun üzerinden Kürt halkının ulusal mücadelesine saldırıldığı tartışmasız bir gerçektir. DTP her ne kadar düzenle barışık, liberal-demokratik sınırlara sıkışmış bir mücadele hattı izlemeye çalışsa da, onun şahsında Kürt halkını ilgilendiren her konuda saldırganlık sergilenerek, Kürt halkının ulusal özgürlük umutları yok edilmek istenmektedir.

Sınır ötesi operasyonlar üzerinden askeri planda tam bir fiyaskoyu yaşayan sömürgeci devlet, uzun bir dönemdir psikolojik üstünlük sağlama çabası içindedir. Bu amaçla kirli savaş medya eliyle psikolojik planda da alabildiğine tırmandırıldı. Bunun

için en iğrenç yol ve yöntemlere başvuruldu. DTP'yi kapatma davasının da moral üstünlük sağlamanın etkili bir malzemesi olarak kullanılabileceği hesaplandı. Ancak geline yerde bunun sanıldığı kadar kolay olmadığı görülmüş bulunuyor.

DTP davası, son derece kaba bir hukuksuzluk gösterisi olarak sürüyor. İddianamenin, resmi ideoloji savunusu ırkçı-şoven gerici bir propaganda metni olmaktan öte bir anlamı yoktur. DTP gibi partilerin varlığını, kirli yüzünü örten bir demokrasi maskesi olarak kullanmayı hesaplayabilen sömürgeci devlet, bugün artık bu tür maskeleri bile yük sayabilmektedir.

DTP'nin kapatılması davası aynı zamanda, burjuva demokrasisinin yalnızca burjuvazinin uşakları, sömürgeci düzenin şakşakçıları için bir demokrasi, tüm bunlara az-çok karşı duranlar için ise azgın bir terör rejimi olduğunu gösteren en son örnektir. DTP'ye yönelik kapatma saldırısı, "parlamentar demokrasi"nin ne tür bir ucubenin karşılığı olduğunu son derece yalın bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu dava ile bir kez daha, bu rejimde mevcut parlamentonun bir asma yaprağı olma işlevini dahi yerine getiremediği açık bir biçimde açığa çıkmıştır. "Parlamentar demokrasi" adı altında oynanan demokrasi oyunu, son derece bayağı ve düzeysiz bir orta oyunundan ibarettir.

Bu oyunun kurallarına uygun olarak seçilmiş bir grup Kürt milletvekilinin partisinin kapatılması girişimi, sömürgeci rejimin Kürt sorunundaki açmazları ile doğrudan bağlantılıdır. Bunun kapatma veya kapatmamayla sonuçlanması, tamamen sömürgeci rejimin çıkar ve hesaplarıyla ilgili olacaktır.

Kürt halkı, bu düzenden, bu düzenin parlamentar demokrasisinden hiçbir şey beklememelidir. Demokratik hak ve özgürlükleri kazanmanın, sermaye karşısında mevziler kazanmanın yolu, düzen ve onun kurumları hakkında liberal ham hayalleri kitlelere pompalamaktan değil, devrimci mücadelenin yükseltilmesinden geçmektedir.

Ergenekon operasyonu devletin ve generallerin aklanmasına dönüştü...

İşledikleri sayısız suçun hesabını vermekten kurtulamayacaklar!

Düzen içi çatışmanın ürünü olan Ergenekon operasyonu bir dönem sol liberal çevreler içerisinde ham hayallerin konusu oldu. Bu çevrelere göre, operasyonla derin devlet tasfiye edilmekte, ordunun düzen üzerindeki vesayeti ortadan kaldırılmakta, böylelikle de bir demokratikleşme atılımı gerçekleştirilmekteydi.

Fakat, iddianamenin açıklanmasıyla birlikte bu hayaller de tuzla buz oldu. Zira, Susurluk soruşturmasını bıraktığı yerden devam ettireceği umulan Ergenekon İddianamesi, Susurluk'un yanına bile yaklaşmadı. Çünkü, Susurluk sürecinde devletin Kürt halkına yönelik yürüttüğü kirli savaşta kullandığı, fakat daha sonra denetim dışına çıkan çetelerin temizliği yapılırken, fatura bu çetelere kesilmekle birlikte hiç değilse dönemin kirli operasyonları kıyısından da olsa sorgulandı. Fakat Ergenekon İddianamesi, birçoğu devlet adına cinayetler işleyen ve kontr-gerilla mekanizmasında görev alan katil takımını bu suçlarından dolayı değil, AKP hükümetine karşı bir darbe hazırlığı içerisinde olmakla itham ediyor. Gazi, 1 Mayıs, kirli savaş ve "faili meçhul" cinayetlerle ilgili üstü örtük suçlamalar dışında herhangi bir somut suçlamada bulunmuyor. Dava klasörlerinde devleti ve orduyu adres gösteren belgeler ise, iddianame tarafından ya yok sayılıyor ya da Ergenekoncu olarak gösterilen eski kontrgerilla artıklarına maledilerek yeniden formüle ediliyor. Ya da işin içerisine devrimci ve sol güçler bile karıştırılarak hedef bulanıklaştırılıyor.

Zaten iddianameyi hazırlayan savcılar daha baştan bu niyetlerini ortaya koyuyorlar. İddianamenin başında, Ergenekon'un TSK ve MİT ile herhangi bir ilişkisinin olmadığına altını kalınca çiziyorlar. Bunu yaparken, TSK ve MİT'in yazılı yanıtlarını veri kabul ediyorlar. İddianameye göre, operasyonlar sırasında ele geçirilen belgelerin iddia ettiğinin aksine, Ergenekon örgütünün TSK ile herhangi bir ilişkisi yoktur. Örgüt TSK'nın yazışma ve belgelerinde kullandığı dili ve şekilleri taklit ederek kendisini TSK bünyesinde göstermek istemiştir. Bununla birlikte, Ergenekon örgütü TSK'nın hiyerarşisine de sızmış ve yürüttüğü karanlık operasyonları bu yolla TSK'ya bulaştırmaya çalışmıştır.

İşte iddianame böyle bir yol izleyerek orduyu temize çıkarmakta, fakat bununla da yetinmemekte, Ergenekon olarak adlandırılan kontrgerilla artıklarına çıkarılan fatura sadece AKP karşıtı faaliyetlerden ibaret tutulmaktadır. Örneğin Ergenekon'un iki numaralı ismi olarak gösterilen Veli Küçük'ün adı iddianamede AKP karşıtı faaliyetlerle ve en fazlasından bu faaliyetler kapsamında planladığı kirli işlerle anılmaktadır. Ama Veli Küçük'ün adı, Kürt halkı ve devrimci hareket için apayrı bir anlam taşımaktadır. Zira Veli Küçük, başta Kürt halkına yönelik kirli savaş olmak üzere devrimci harekete yönelik devletin kanlı operasyonlarında kilit görevlerde rol oynamış birisidir. Kürt illerinde sokaklarda insanların adım başı doğrandığı, kaçırılıp alçakça işkencelerden geçirildikten sonra katledildiği, köyde şehirde oluk oluk insan kanının akıtıldığı bir dönemin kilit isimlerinden biridir. Yine adı ölüm üçgenine dönmüş olan Sakarya-Akyazı-Düzce arasında seri infazların yaşandığı dönemde de Veli

Küçük bu bölgede görev yapmaktaydı.

Sadece bir kısmını saydığımız böylesine kabarık bir suç seceresine sahip olan Veli Küçük bu suçlarının hiçbirisiyle ilgili yargılanmamaktadır. Sadece Veli Küçük değil, Ergenekoncu olarak adlandırılan eski kontrgerilla artıklarının hiçbirisi halka ve devrimcilere karşı işledikleri suçlardan dolayı yargılanmamaktadır. Ergenekon İddianamesi'nin hazırlayıcıları, düzen içi çatışmanın ürünü olarak ileri sürdükleri iddialarını bir yandan bu çatışmanın ekseninde oluşturmuşlardır, diğer yandan da tam olarak ordunun ve devletin temizliğine dönüştürmüşlerdir.

Zaten onlardan başka türlü davranmaları da beklenemez. Bu devletin savcıları olarak önlerine konulan görevi yapıyorlar. Düzen içi çatışmanın bir tarafı olarak hareket ediyor, fakat düzenin ve devletin temellerine dokunmamak konusunda net bir tutum sergiliyorlar. Çatışan düzen güçleri belli bir mutabakat etrafında bir araya geldikleri ölçüde ise, ellerindeki yetkilerini bir bütün olarak kurulu düzenin çıkarları ne gerektiriyorsa onun için kullanıyorlar. Dolayısıyla onlardan bu davranışlarının ötesinde bir yargılama kudreti beklemek ham bir hayaldir. Çünkü, "bağımsız yargı", "herkesin önünde eşit olduğu yasalar", "gücü her şeye yeten kudretli savcılar" gibi burjuva liberal söylemlerin gerçek hayatta örtü olmak dışında bir anlamı yoktur. Burjuva hukukunun nasıl işleyeceği tümüyle sınıfsal güç ilişkilerine bağlıdır. Ergenekon soruşturması bu gerçeği bir kez daha doğrulamaktan başka bir şey yapmamıştır.

Ergenekon operasyonu ve yargılaması elbette bugünkü aklama operasyonunun sınırlarının dışına taşırılabilir ve devletin Kürt halkına ve devrimci güçlere yönelik kısımlarından dolayı en azından devletin bir takım güçleri yargılanabilirdi. Fakat bunun için öncelikle düzen içi çatışmanın ortaya serdiği pisliklere duyulan tepkiyi bu düzene yöneltecek bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Böyle bir mücadelenin birinci koşulu ise, düzen içi çatışmanın taraflarından birine en küçük bir yakınlık içerisinde olmamaktır.

Oysa sol liberal çevreler Ergenekon operasyonuna oldukça ileri beklentiler yüklediler ve tüm siyasal pratiklerini bu operasyonu yapanlara hararetle destek vermekle sınırladılar. Yanısıra sol hareketin bu çatışmaya ortak olmamakta ısrar eden kesimlerini kendilerine katılmaya ikna etmek doğrultusunda yoğun bir çaba sergilediler. Sonuçta düzen içi çatışmaya dolgu malzemesi olmaktan öteye gitmediler ve düzen güçlerinin kavgalarını belli bir mutabakata vardırımlarıyla birlikte tam anlamıyla boşluğa düştüler. Zaten daha ilerisini yapmak bu çevrelerin de harcı değildi. Zira küçük-burjuva reformist konum ve kimlikleriyle, düzene karşı bir taraf olarak çıkmaları

mümkün değildir.

Düzenin iç çatışmasının ortaya serdiği pislikleri düzene karşı kullanmak ve giderek süreci devletin emekçi halka karşı işlediği suçların yargılanmasına dönüştürmek için bağımsız bir tutum almak gerekir. Bunu da, kurulu devleti ve düzeni hedef alacak biçimde devrimci bir mücadeleyle birleştirmek gerekir. Elbette bu mücadelenin düzeni zorlayacak bir düzeyde örgütlenebilmesi, işçi sınıfı ve emekçi tabanına oturtulmasıyla mümkündür. Bunun için yoğun bir emek harcayarak, kurulu düzenin koruyucu ve kollayıcı gücü olarak devletin işçi sınıfı ve emekçilere karşı örgütlü bir suç şebekesi olarak çalıştığını teşhir etmek ve düzen içi çatışmanın iç yüzünü döne döne anlatmak gerekir. Yanısıra oluşturulan duyarlılıkları örgütlü bir

mücadeleyle düzenin karşı çıkarmak gerekir. Bu hakkıyla yapılabilirse eğer, Ergenekon savcılarının kurulu düzeni ve devleti aklama operasyonu boşa çıkarılacağı gibi, tüm suçlarıyla düzenin kanlı suç şebekesi yargılanıp mahkum edilebilir.

Böyle bir toplumsal gücün baskısıyla hazırlanacak bir iddianamede ne Veli Küçükler işçilere, emekçilere ve Kürt halkına karşı işledikleri suçlardan kaçabilirler, ne bu suçların hesabı Veli Küçük gibi yönetici ve tetikçilerle sınırlandırılabilir. Toplumsal mücadelenin gücüyle gerçekleştirilecek yargılamada sanık sandalyesine Veli Küçükler'le birlikte bir bütün olarak kontrgerilla şebekesi, bu şebekenin başında duran generaller, onların suç ortağı olan AKP de dahil olmak üzere hükümetler, polis şefleri vb. oturtulur. Ama bunlarla da sınırlı kalınmaz, bu suç şebekesini örgütleyen NATO ile birlikte bu terör şebekelerinin ve katiller takımının hizmet gördüğü emperyalistler ve onların yerli uzantısı durumunda olan tekeli burjuvazi de mücadelesinin hedef haline gelir. Zira, Kanlı Pazarlar'ın, Maraş-Çorum-Sivaslar'ın, Gaziler'in, zindan katliamlarının, Diyarbakır işkencehanelerinin, faşist darbelerin, sayısı onbinleri bulan cinayetlerin sorumluları bunlardır. Sorumlu, her dönem katil takımını yenileyerek devrimci güçlerin ve toplumsal mücadele güçlerinin üzerine salan emperyalistler ile tekeli burjuvazi ve onun kontralaşmış devletidir.

Bugün düzen içi çatışmanın yatışmaya yüz tuttuğu bir dönemde, devrimci ve ilerici güçlere düşen görev, düzeni ve devleti bu temelde yargılamak üzere işçi sınıfını, emekçi kitleleri ve Kürt halkını harekete geçirmek, bu doğrultuda etkin bir çaba sergilemektir. Suçları saymakla bitmeyen bu suç şebekesinden hesap sormanın biricik yolu, çürüten düzeni yıkmayı hedefleyen devrimci mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

TİB-DER'den iş cinayetine ilişkin açıklama ve çağrı...

İşçinin canı kum torbası! Bu çarkı bozacağız!

GİSAN Tersanesi'nde yapımı tamamlanan Turkuaz -1 isimli tankerin filikasının denize inme açısının ayarlanması için yapılan test işleminde filikanın halatları koptu. İçine kum torbası yerine 16 işçi yerleştirilen filikanın denize düşmesi sonucu 3 işçi kardeşimiz yaşamını yitirirken 13 işçi de yaralandı. Yaralanan işçilerden birinin durumunun ağır olduğu gelen bilgiler arasında.

Tersanelere devletin tüm resmi kurumlarının çektiği makyajın ürünü olan bu katliam bir kez daha devletin atmış olduğu sözde adımların çözüme ne kadar uzak olduğunu göstermiştir. Zira atılan adımlar biçimseldir, kamuoyunun ve işçilerin tepkisini dindirmeye dönüktür. Meclis'in açıkladığı raporun ne kadarının uygulanabilirliği vardır, tartışma konusuydu. Tersane işletmesine dönük çıkarılan yönetmelik ise tersane patronlarının çıkarlarının kollanmasından başka bir şey ifade etmemektedir.

Yıllardır söylüyoruz; yaşanan iş cinayetlerinin temel nedeni tersane patronlarının aşırı kâr hırsıdır. Ölümle "işçilerin cahilliğine, ihmeline" bağlayan patron ve yandaşlarının bu açıklamalarının herhangi bir dayanağının olmadığını yaşanan her ölüm göstermiştir. Son ölümlerde de görüldüğü gibi 3 işçinin canı bir filika halatının fiyatına feda edilmiştir. Dahası kum torbası kullanılması gereken yerde 16 işçinin hayatı tehlikeye sokulmuştur. İhmalden bahsedilecekse, patronların işçi katleden ihmalden bahsedilmelidir. Ayrıca daha çok ölümün olmaması da tamamen tesadüftür. Biliyoruz ki tersane patronları için işçinin üç kuruşluk değeri yoktur. 105. ölüm bunu bütün açıklığıyla göstermektedir. Ne de olsa işçiler ücret karşılığı çalıştırılıyor, bunun için de kum torbası olarak da kullanılabilir! Patron için bunun herhangi bir önemi yok.

Şimdi bir kez daha yetkili bütün kurumlar timsah gözyaşları dökecekler. Tersaneyi 3-5 gün kapatıp mevcut tepkileri yatıştırmaya çalışacaklar. Bu ölümler bile göstermiştir ki, tersane kapatmak ölümlerin önüne geçmemektedir. Bu konuda yapılması gerekenler açıktır. Biz yıllardır söylüyoruz. Patronların istediği ve savunduğu 4857 sayılı İş Kanunu kapsamında yer alan işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri dahi alınsa bu kadar ölüm yaşanmaz. Oysa onlar yasadışı olduklarıyla biliniyor. GİSBİR cumhuriyeti içerisinde kendi yasalarıyla davranıyorlar.

Bu devran böyle gitmeyecek. İşçi kanıyla beslenenler bu kadar rahat bir şekilde saltanat süremeyecekler. İki elimiz yakalarında olacak. Taleplerimiz bellidir. Uygulanması zor değildir. UYGULATACAĞIZ! Ölümlemin yaşanmaması için direnmekten başka bir yolumuz olmadığını da biliyoruz. DİRENECEĞİZ.

Bugüne kadar devletin hep onları kolladığını gördük. Şu halde söz bizim. Son sözü biz söyleyeceğiz. Birbirimize kenetlenerek söyleyeceğiz. Eylem alanlarında, direniş meydanlarında söyleyeceğiz. Yaşamak için dişe diş bir kavgaya girilmesi gerektiğini de biliyoruz. Bundan çekinmeyeceğiz. GİSBİR'in korkusunu büyüten budur ki korkularını büyütme devam edeceğiz.

Tersane İşçileri Birliği

11 Ağustos 2008

Basın açıklamasına çağrı:

Tarih: 17.08.2008 Pazar

Saat: 13.00

Yer: Galatasaray Postanesi önü

NOT: 12.45'te Emek Sineması önünde toplanılarak Galatasaray postanesine doğru yürüyüş yapılacaktır. Tüm ilerici sendika, demokratik kitle örgütleri, meslek odaları ve devrimci kurumları eylemimize destek vermeye çağırıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Adres: İçmeler Mah. G-13 sk. No:1, Tuzla/İstanbul

İrtibat Tel: 0 216 447 44 81

Çapa işçileriyle dayanışmayı büyütelim!

Çapa Tıp Fakültesi'nde Seven Avrupa Grup isimli taşeron temizlik firmasında çalışan ve 1 Temmuz 2008 tarihi itibarıyla Çağ Müşavirlik İnş. San. Tic. Ltd. Şti. isimindeki temizlik firmasına geçirilen işçilerin önlere konulan kölelik sözleşmesi sonucu, 55 yaş üstü işçilerin işten çıkarılması, ilkökul diploması olmayan işçilerin çalıştırılmaması vb. dayatılmış, sonuçta 85 işçi işten çıkarılmıştı.

Çapa temizlik işçilerinin İstanbul Tıp Fakültesi bahçesinde süren direnişleri 43. gününe ulaşmışken, 11 Ağustos günü iki işçi daha diploması olmadığı gerekçesiyle işten atıldı.

Belediye-İş 5 Nolu Şube üyesi olan işçiler, direnişlerinin 43. gününde kendi imkanlarıyla ayakta kalmaya çalışıyorlar. 1 Temmuz'dan bu yana maddi imkanlardan yoksun olarak direnişlerini sürdüren işçilerin bir kısmı tazminat davası, bir kısmı da işe iade davası açarken, 6 işçi de yeni sözleşmeyi kabul ederek yeniden işbaşı yapmak zorunda kaldı.

Belediye-İş Sendikası 5 Nolu Şube'den aktif destek alamayan temizlik işçilerinin sendikalarına güvensizliği sürüyor. Alınan kararları bir türlü hayata geçiremeyen Belediye-İş Sendikası 5 Nolu Şube'nin suskunluğu devam ediyor. Direniş, mücadelede kararlı az sayıdaki öncü işçinin iradesiyle devam ediyor. Çapa temizlik işçileri, direnişlerinin ilk günlerinde karşı karşıya kaldıkları saldırılar karşısında işi sıkı tutmamaları, direnişleri süresince kararlarını hayata geçirecek, sendikaya baskı oluşturacak direniş komitesini oluşturamamaları nedeniyle bugün için mücadelelerini istenilen düzeyde sürdüremiyorlar. Çapa temizlik işçileri direnişlerini kazanımla taçlandırmak istiyorlarsa, bundan sonraki süreci iyi değerlendirmeli, seslerini daha da yükseltmelidirler. Bedel ödemeyi göze almalı, dişe diş bir mücadeleye atılmalıdırlar.

Bu direniş yalnız bırakılmamalıdır. Başta Belediye-İş Sendikası olmak üzere işçilerin haklarını korumakla yükümlü sendikalar ve emek örgütleri hakları için direnen Çapa Temizlik işçilerinin sesini artık duymalıdır. Çapa temizlik işçilerinin direnişine sahip çıkılmalı, her türlü maddi ve manevi destek sunulmalıdır. Sınıf dayanışması ve desteği büyütülmeli, işçilerin kazanma iradesi ve kararlılığı artırılmalıdır.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Direnen işçiler kazanacak!

Tuzla'daki iş cinayetine tepkiler...

“Kaza değil cinayet! Çalışma Bakanı istifa!”

GİSAN önünde eylem...

DİSK'e bağlı Limter-İş Sendikası GİSAN Tersanesi'nde yaşanan iş cinayetini 13 Ağustos günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti. “Sorumlular yargılsın, Çalışma Bakanı istifa!” ve “Bu kez de boğularak öldürüldük, kaza değil resmen cinayet!” pankartlarının açıldığı eylemde basın açıklamasını Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç okudu. Açıklamada Çalışma Bakanı'nın istifası istendi.

Arser A.Ş.'de sendikal örgütlenme mücadelesi veren işçiler de eyleme destek verdi. Basın açıklamasının ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren Çalışma Bakanı'nı istifaya çağırarak iş cinayetlerinin peşini bırakmayacaklarını söyledi. DTP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel'in yanısıra liman işçileri adına da birer konuşma yapıldı.

Eyleme ESP, Tekstil-Sen, Emekli-Sen, Liman-İş, Deri-İş Tuzla Şubesi, EHP, DTP, ÜİD-DER, Çağrı, PDD, Nakliyat-İş, DİSK/ Basın-İş, Halkevleri, Partizan, Mazlum-Der, Köz, EMEP, ÖDP, Genç-Sen, Gebze İşçi Dayanışma Evi, CHP Bakırköy İlçe Başkanlığı, Şişli Belediye Başkan Yardımcısı, KESK Genel Başkanı Sami Evren, DTP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel katıldı. Açıklamaya 100'ü aşkın bir katılım gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / İstanbul**Alinteri: “Çalışma Bakanı istifa!”**

Alinteri, Tuzla'da yaşanan toplu işçi ölümlerine ilişkin 13 Ağustos günü Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde “Çalışma Bakanı istifa! / Alinteri” pankartı açıldı.

Yapılan açıklamada, Tuzla tersanelerinde sermaye terörünün 3 işçiyi daha katlettiği, 16 kişinin kıl payı ölümden döndüğü ve yaralandığı söylendi. Bu katliam ile sermayenin karlarını büyütmede ulaştığı barbarlık düzeyini ortaya koyduğu vurgulandı. Çalışma Bakanı Faruk Çelik ile İş Sağlığı ve Güvenliği Temel Müdürü Kasım Özer'in derhal istifası istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul**TÜMTİS: “Vahşi kapitalizm can alıyor!”**

TÜMTİS Merkez Yönetim Kurulu yaptığı yazılı açıklama ile “Vahşi kapitalizm can almaya devam ediyor! İşçiler aşırı kar hırsına kurban ediliyor!” dedi. Açıklamada şu sözlerle yer verildi: “Tuzla Tersaneler Bölgesinde çalışma düzeni kamuoyunda oldukça tartışılmasına rağmen, çalışma koşullarında ve işçi güvenliği uygulamalarında herhangi bir değişikliğin olmadığını yaşanan son ‘cinayet’ bir kez daha göstermiştir. (...) Bu ölümlerin sorumluları sadece tersane patronları değil, ihracat ve büyüme rakamlarına endekslenip işçilerin yaşamlarını hiçe sayan, hiçbir denetim ve cezai yaptırım uygulamayan sadece kar hırsı güden anlayıştır, zihniyettir.”

Odalardan cinayet protestosu

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği İl Koordinasyon Kurulu, İstanbul Tabip Odası ve Limter-İş Sendikası, Gisan Tersanesi'nde yaşanan iş

cinayeti ile ilgili 12 Ağustos günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya değişik odalardan temsilciler katıldı.

Açıklamada, Tuzla tersanelerinde 106 işçinin öldüğü, meslek ve emek örgütleri tarafından yapılan uyarılara rağmen bu cinayet gibi kazaların yaşanmasının düşündürücü olduğu ifade edildi. Ağırlık testinin kum torbaları yerine insanlar yapılmasının ülkemizde insan hayatının ne kadar değersizleştiğini gözler önüne serdiği belirtildi. Kaza riski yüksek tüm çalışma alanlarında meslek odalarının ve sendikaların içinde yer aldığı bağımsız ve yaptırım gücü olan denetim kurullarının oluşturulması gerekliliği vurgulandı.

KESK: “Artık yeter!”

KESK yaptığı yazılı açıklama ile iş cinayetlerinin sorumlularının yargılanmasını ve Çalışma Bakanı'nın istifasını istedi. Açıklamada şu ifadelerle yer verildi: “Yaşanan facianın boyutları ve olayın meydana

geliş biçimi, ölümlerin kaza değil tam anlamıyla bir cinayet olduğunu göstermektedir. (...) Bu olay artık bardağı taşıran son damladır. Bugüne kadar yaşanan iş cinayetlerinin tüm sorumluları yargı önüne çıkartılmalıdır. Konuya duyarsız kalan ve gereken tedbirleri almayan çalışma ve sosyal güvenlik bakanı derhal istifa etmelidir.”

Tersanelerde bildiri dağıtımı...

“Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!”

GİSAN Tersanesi'nde 3 işçi kardeşimizin bile bile ölüme gönderilmesi üzerine, 12 Ağustos'ta akşam saatlerinde basın açıklaması yaptık, 13 Ağustos sabahı işe giriş saatlerinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdik.

“Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!” başlıklı bildiriyle işçi kardeşlerimize seslendik. Yaşanan cinayetlerin sorumlusunun GİSBİR ve asalak tersane patronları olduğunu belirttik. İşçileri tersane patronları örgütü GİSBİR'e karşı TİB-DER çatısı altında örgütlü mücadeleye çağırdık.

Tuzla Gemi önü, İçmeler İstasyon ve Aydıntepe İstasyonu'nda toplam 1500 adet bildiri dağıttık. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtılan bildiride sermayenin ve onların resmi kurumlarının Tuzla gerçeği konusundaki samimiyetsizliğini vurguladık. İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin ancak ve ancak örgütlü mücadeleyle önlenebileceğini ifade ettik.

Dağıtım, tersane işçilerinin ilgisiyle karşılandı. Bildiri dağıtımının yanısıra 17 Ağustos Pazar günü saat 13.00'te Taksim Galatasaray'da kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştireceğiz. İş cinayetlerine karşı dışı dışı ve kararlı mücadelemiz her türlü zorluğa rağmen sürecek.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Tersane işçileri toplu cinayete karşı yürüdü...

“Tersane işçileri mücadele ederek kazanacak!”

Tuzla tersaneler havzası ölüm kampı olmaya devam ediyor. Tersane işçilerini kum torbaları ile eşdeğer tutan asalak tersane patronlarına karşı kölelik zincirlerini kırmak için mücadele eden Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER), üç işçinin denizde boğularak katledildiği, 13 işçinin de yaralandığı GİSAN Tersanesi’ne 12 Ağustos günü yürüyüş düzenledi.

Torlak Tersanesi önünde “Patronlar sarayda, işçiler mezarda! / TİB-DER” pankartını açan tersane işçileri sloganlarla GİSAN Tersanesi önüne yürüdü. Tersane işçilerini, aynı dakikalarda GİSAN önünde eylem yapan TKP ve Yurtsever Cephe üyeleri karşıladı.

Sloganların ortaklaştığı eylemde Yurtsever Cepheliler’in açıklamasının ardından tersane işçileri basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın tersane işçileri birliği!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Katil GİSAN hesap verecek!”, “Artık ölmek istemiyoruz!” sloganlarının atıldığı eylemde, pankartın önünde bir tersane işçisinin çocuğunun taşıdığı “Babamın iş cinayetine kurban gitmesini istemiyorum” dövizini dikkat çekti.

Burada, tersanelerdeki kölelik düzeninin teşhir edildiği konuşmanın ardından TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu basın açıklamasını okudu. Yaşanan iş cinayetini aktarırken, sermayenin “yetkili kurumları”nın katliamlar karşısındaki sessizliğini ve suç ortaklığını vurguladı:

“Devletin tersanelerde sözde almış olduğu önlemlerin makyajdan ibaret olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır. Başbakanın çalışma bakanına, milletvekillerine, müfettişlerine kadar önlem diye bizlere yutturmaya çalıştıkları şey aslında gelişen ve güçlenen kamuoyu tepkisini bertaraf etmeye dönüktür. Alınan önlemler biçimsel önlemlerdir. Sorunu ortadan kaldırmaya dönük çözücü bir yaklaşım ne devlet ne de patronlar cephesinden ortaya konmuştur.”

Göstermelik önlemlerle günü kurtarmaya çalışan patronların sorumluluğu kendi üzerlerinden atmak için işçileri suçladığını da belirten Nihadioğlu şunları söyledi:

“Oysa sorun bu cinayette de görüldüğü gibi işçilerden değil bizzat patronun ihmalden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla sorun bir eğitim sorunu değil, tamamen işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmamasıyla ilgilidir. Patronlar bu konuda adım atmamakta aşırı kar hırsı gütmektedir. Son ölümler bu gerçeği bir kez daha onların suratlarına vurmuştur. GİSAN Tersanesi’nde üç işçinin canı bir filika halatının fiyatına feda edilmiştir.

Şimdi bir kez daha yetkililer müeyyidelerden bahsedecek. Oysa bu sorun ne tersanelerin kapatılmasıyla ne de işçilerin eğitimiyle çözülebilecek bir sorundur. Sorun daha derinlerdedir, sistemdedir. Devlet Tuzla gerçeği üzerinden işte bu sistem gerçeğine dokunamamaktadır.”

Konuşma, sorunların çözümünün mücadeleden geçtiğinin vurgulanması ile son buldu.

Tersane işçileriyle sınıf dayanışması!

Eyleme Çapa Tıp Fakültesi’nde direnişlerini

sürdüren Çağ temizlik işçileri dövizleriyle katıldılar. TİB-DER’in eylemlerine sürekli olarak katkı sunan DİSK / Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge ve bağlı şubeler de eylemde yer aldılar. Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir eylemde yaptığı konuşmada, *“Sorun sırf Tersane İşçileri Birliği’nin sorunu değil bu sorun Türkiye’nin sorunu, bu sorun kapitalizmle işçi sınıfının mücadele sorunudur. Kapitalizm hiçbir zaman kar amacının ötesinde başka bir şey düşünmüyor”* dedi.

Çapa temizlik işçileri adına yapılan konuşmada ise patronların saldırılarının ortak olduğu vurgulandı. Üniversite işçilerinin tersane işçilerinin mücadelesinin yanında olduğu belirtildi.

Eylem atılan sloganlarla sona ererken, Tersane İşçileri Birliği Derneği’nin 17 Ağustos Pazar günü Taksim’de iş cinayetlerine karşı gerçekleştireceği yürüyüşe çağrı yapıldı. Eylem boyunca çevik kuvvet barikadı hazır bulundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kapitalizm işçi öğretiyor!

Yaz aylarıyla beraber iş kazaları ve cinayetlerine her gün bir yenisi ekleniyor. İnşaatlardan, tersanelerden, tarımdan, İSKİ’den son haftalarda yine ölüm haberleri geldi.

- GİSAN Tersanesi’nde bir geminin filikasının düşmesi sonucu 3 işçi öldü, 12 işçi yaralandı.
- Adapazarı’nda, 10 Ağustos günü doğalgaz bağlantı çalışmaları sırasında elektrik akımına kapılan kaynak işçisi kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. 31 yaşındaki Yusuf Babayiğit tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

- Diyarbakır’dan Adapazarı’na fındık toplamaya giderken Antep-Urfa otoyolunun Birecik gişeleri yakınında tarım işçilerini taşıyan minibüsün bariyerlere çarparak takla atması sonucu meydana gelen kazada 27 kişi yaralandı.

- Pendik İstanbul Tersanesi’nde T. Harb-İş Sendikası üyesi Yusuf Aksungur 4 Ağustos günü saat 9.00 sularında bir geminin içinde küçük çaplı yangın çıktığını farketti. Ayağıyla yerdeki yangını söndürmek istedi. Elbiselerinin tutuşması sonucu vücudunun dörtte üçü yanan T. Harb-İş üyesi Aksungur hastaneye kaldırıldı ve yaşamını yitirdi.

- Ambarlı liman işçilerine patron-taşeron saldırısı hız kazanırken Pendik Limanı’nda da bir liman işçisi gemiden yük boşaltımı sırasında yaşamını yitirdi. Yük boşaltımı sırasında bileği kesilerek damarları kopan Yaşar Recep Rumen 5 Ağustos günü kaldırıldığı Pendik Devlet Hastanesi’nde yaşamını yitirdi.

- 4 Ağustos günü ise İzmit’in Kozluk Mahallesi’nde bir apartmanın dış boyasını yapan üç işçinin çalıştığı iskelenin halatlarının çözülmesi sonucu aynı zamanda Emek Partisi Körfez İlçe Temsilcisi olan Erkan Gündoğan yaşamını yitirdi. İki işçi ise yaralandı.

- İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi’nin (İSKİ) Tuzla İleri Biyolojik Arıtma Tesisi’nde inşaat iskelesinin çökmesi sonucu iskeleden düşen 7 işçiden 4’ü yaralandı.

- Balıkesir’in Ayvalık İlçesi’ne bağlı Alibey (Cunda) Adası’ndaki Jale Tur Tersanesi’nde çalışan elektrik teknisyeni 25 yaşındaki Alper Alpdoğan, akıma kapılarak yaşamını yitirdi.

“Cari açık” polemiğinin ardına gizlenen gerçekler!

IMF ile yeni bir ihtiyati stand-by görüşmelerinin yürütüldüğü bugünlerde Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Şimşek’in yaptığı açıklamalar sermaye cephesinde de bazı tartışmalara yol açtı. Uluslararası kredi derecelendirme kurulu S&P’den sonra IMF yetkililerince de dillendirilen “yüksek cari açık riski”, AKP hükümetinin yeni bir anlaşmaya imza atması yönünde kullanılan bir koz olarak öne sürülüyor. Yani uluslararası sermaye kuruluşları, hükümetin anlaşmayı imzalayıp imzalamamak konusunda “bağımsız hareket etme” rolünü oynamasını bile gereksiz görüyor.

Bugüne kadar gerçekleştirdiği icraatlar ve yaptığı hizmetlerle uluslararası sermayeye sadakatini ispatlayan AKP hükümeti, kendilerine bu kadarının bile fazla görülmesine, Devlet Bakanı Şimşek’in yaptığı açıklamalar üzerinden sitemkâr bir yanıt veriyor. Şimşek, “cari açığın IMF programlarının bir yan ürünü” olduğunu söyleyerek, bunda en büyük sorumluluğun sorunu gündeme getirenler olduğuna işaret ediyor. Hatta hızını alamayarak eleştirinin “dozajı”nı artıran Şimşek şunları söylüyor: *“Sadece bütçe disiplini koruyun şeklindeki yaklaşımla cari açık çözülemez. Cari açığın çözülmesi için rekabetin önündeki engelleri azaltmamız ve beşeri sermayenin kalitesini artırmamız lazım. Bu yaklaşımlar ise IMF’nin tipik Ortodoks çerçevesinde yeri az olan unsurlardır.”*

Aslında Bakan Şimşek’in bu eleştirilerinin gerisinde IMF’ye dönük “şimdi nereden çıktı bu cari açık meselesi” mesajı yatıyor. Öyle ya, altı yıldır IMF programları harfiyen uygulanırken ve uluslararası sermaye çevreleri tarafından AKP hükümetinin uyguladığı programın başarıları övülüp örnek gösterilirken, sürekli büyüyen “cari açık sorunu”ndan ya hiç söz edilmiyor ya da bu “başarı”nın gölgesinde kalan önemsiz bir ayrıntı olarak gösteriliyordu. Gerek hükümet cephesinden gerekse de IMF yetkilileri tarafından bu konuda tam bir uyum ve mutabakat söz konusuydu. Dahası hükümet işçi ve emekçileri ekonomide iyileşme masallarıyla uyuturken, bu sorunu öne çıkaranlar “bardağın boş tarafını gören” art niyetliler olarak yansıtılıyordu hep. Şimdi Bakan Şimşek’in yönelttiği eleştiri ve sitemkâr açıklamalar, bu anlaşmanın IMF yetkililerince neden bozulduğuna dönük bir tepkinin ifadesi.

Son olarak Haziran verileri açıklanan cari açıkta bugün geline durum tam bir açmaz işaret ediyor. Haziran ayında cari işlemler açığı yüzde 78.2 artarak 5.6 milyar dolarla beklentilerin üzerinde çıktı. Böylece, daha Haziran ayında 46 milyar dolara yaklaşan cari açığın yıl sonu itibarıyla 50 milyar dolar hedefini aşacağı bugünden görülüyor. Elbette bu, ne öngörülme ne de farkında olunmayan bir durumdur. Dahası, yıllardır gittikçe artan bir tempoda açık büyümektedir. Bakan Şimşek’in de ifade ettiği üzere, uygulanan IMF programlarının doğal bir sonucudur bu.

Peki, o zaman ne oldu da bu “cari açık meselesi” birden IMF’nin gündemine girdi ve Şimşek’in AKP hükümetinin sanki bu programı uygulamada bir sorumluluğu yokmuş ve IMF’nin icraatlarını eleştiriyormuşçasına açıklamalar yapmasına yolaçtı?

Bu tartışmaların kamuoyuna tam da bugünlerde, yani yeni bir stand-by anlaşması öncesinde yansması bir rastlantı değildir. Bugün IMF’nin en önemli müşterilerinden biri Türkiye’dir. Mevcut görünüm AKP hükümetinin bir süredir “ekonomiyi düze çıkarttık” argümanı ile tam bir tezat içindedir. Başta “cari açık” meselesi olmak üzere, son dönemde peşpeşe yaşanan zam haberleriyle birlikte enflasyonda yeniden çift rakamlara dönülmesi, işsizliğin bir türlü önlenememesi, emekçilerin gelir düzeyindeki ciddi gerileme vb. nedenlerle “ekonomideki iyiye gidişat” toplum tarafından hissedilememektedir. Doğal olarak hükümetin bu noktada yapabileceği fazla bir şey yoktur. Ama önümüzdeki yerel seçimler de hesaba katıldığında, toplumda ekonominin iyiye gittiği duygusunu yaratmak gerekmektedir. Hükümet IMF ile yeni bir anlaşma imzalama meselesini bu yönde kullanmaya çalışmaktadır.

Hükümet, sanki IMF ile yola devam edip edilmeyeceği kararının verilmesi tamamen kendi inisiyatiflerindeymişçesine bir hava yaratarak, bunu seçimler öncesinde ekonomiyi düzelttiklerinin bir göstergesi olarak sunmak istiyor. “Biz istersek imzalarız, önemli olan program değil güçlü hükümettir” diyerek bu havayı yaratmayı umarken, diğer yandan da “krediyi istediğimiz zaman kullanacağız, IMF çapası uluslararası piyasaya güven verecektir, sermaye akışı devam edecektir” diyerek, imzalanacak olan yeni bir anlaşma için de zemin hazırlamayı ihmal etmiyor.

Esas karar verici durumunda olan uluslararası sermaye kuruluşları ise, artık sürecin bu yönde uzatılmasına karşı çıkıyorlar, cari açık sorununu “hatırlatarak”, hükümetten artık bu oyuna bir son vermesini istiyorlar. Zira bugüne kadar efendiler için

her zaman öncelik teşkil eden sorun, uşaklarının geleceğe dönük bir takım kaygıları değil, kendi çıkarlarının ne oranda karşılandığı olmuştur.

Yaşananların bundan ibaret olduğunu Bakan Şimşek’in IMF’ye yönelttiği “eleştiriler” üzerinden de anlamak mümkündür. Şimşek “cari açığın çözülmesi için rekabetin önündeki engellerin azaltılması gerektiğini” söylüyor. Örneğin bugün patronların rekabet edememe nedenlerinin başında gösterdikleri en büyük engel nedir? “İş gücü piyasasının yeterince esnek olmayışı”. Diğer bir deyişle işçilik maliyetlerinin “yüksek oluşu”, işten çıkartmanın “zorluğu”, çalışma koşullarının yeterince “verimli olmayışı”... Nitekim Bakan Şimşek birçok defa Türkiye’de ücretlerin çok yüksek olduğunu, kıdem tazminatının hiçbir Avrupa ülkesinde bulunmadığını söyleyerek bu görüşlerini açıkça dile getirmişti. Şimdi de cari açığın orta vadede çözümünün ancak bu sayede gerçekleşeceğini belirterek, sermayenin nasıl sadık bir hizmetkârı olduklarını bir kez daha hatırlatıyor. Yeter ki değerleri bilinsin ve yeni hizmetler için işçi ve emekçiler karşısında maskelerinin düşmemesi için biraz imkân tanınsın.

Burjuva medyada gündeme gelen bu konu işçi ve emekçilerde en ufak bir yanılsamaya yol açmamalı, sermayenin sadık hizmetkârı AKP’nin gerçek konumuna dair bir bilinç bulanıklığına neden olmamalıdır. AKP hükümeti bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da uluslararası sermayenin ve onun yerli işbirlikçisi tekelci sermayenin hizmetinde olacaktır. Bu vesileyle yapılan açıklamaların emekçiler açısından en önemli sonucu ise, bugüne kadar kabul edilmeyen ya da yok sayılan cari açık sorununun yarattığı riskin, baş sorumluları tarafından da artık itiraf edilmek zorunda kalınmış olunmasıdır.

İşçi ve emekçi hareketinden...

ATV TİS'i hazmedemiyor...

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ile ATV arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde sendikal örgütlülüğe dönük baskı ve tehditler artıyor.

Sendika adına TİS görüşmelerini yürüten işyeri temsilcisi Adnan Orun, ATV adına masaya oturan Şefik Çalık tarafından işten atılmakla tehdit edildi.

Daha önce de çalışanlarına benzer baskıları uygulayan ve sendikal örgütlenmeden dolayı işten atma saldırısında bulunan ATV, sendikal örgütlülüğü hazmedemediği işyerinde çareyi bu tarz yöntemlere başvurmakta buluyor. Yoğun ve yorucu çalışmayla karşı karşıya kalan basın emekçileri ise sendikal örgütlenme haklarının engellenmesine tepki gösteriyorlar.

Medya patronları işten atmakla tehdit ettikleri basın emekçilerini işten çıkarılmaları halinde Doğan, Çukurova ve diğer medya gruplarında işe alınmalarını engellemekle tehdit ediyor.

Basın emekçileriyle dayanışma...

ATV ve Sabah'ta basın emekçilerinin sürdürdüğü sendikal örgütlenme ve TİS mücadelesine Türk-İş'e bağlı sendikalardan destek geldi.

11 Ağustos günü ATV ve Sabah'ın Balmumcu'daki binası önünde biraraya gelen Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri, basın emekçileri üzerindeki baskıların son bulmasını, ATV ve Sabah'ta TİS masasına oturulmasını talep ettiler.

Haber-Sen, Tek Gıda-İş, Haber-İş, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, Petrol-İş yöneticileri ve Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak'ın katıldığı oturma eyleminde ilk olarak Türkiye Gazeteciler Sendikası Genel Başkanı Ercan İpekçi söz aldı. İpekçi, yaklaşık iki yıldır sendikal örgütlenme mücadelesi verdikleri ATV ve Sabah'ta toplu sözleşme görüşmeleri devam ederken, sendika üyelerine dönük yoğun baskıların yaşandığını söyledi.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın da, verilen mücadelenin önemini vurguladı, tüm baskılara rağmen direnişi sürdürenleri kutladı ve dayanışma çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

GOP İşçi Platformu'ndan direnişle dayanışma...

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu 11 Ağustos günü Çağ temizlik işçilerine destek ziyaretinde bulundu. GOP İşçi Platformu çalışanları, Çapa Tıp Fakültesi girişinde açtıkları “*Çağ temizlik işçileri yalnız değildir Yaşasın sınıf dayanışması!*” ozalitiyle direniş yerine kadar sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Platform çalışanları, direnişçi temizlik işçileri tarafından, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları ve alkışlarla karşılandılar.

GOP İşçi Platformu adına yapılan konuşmada, Çapa temizlik işçilerinin verdiği onurlu mücadeleye bundan sonraki süreçte destek verilmeye devam edileceği söylenerek sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapıldı. Direnişteki işçilerle yapılan sohbetlerin ardından ziyaret sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yemek hakkı için 13 bin imza...

KESK'e bağlı Sağlık Emekçileri Sendikası'nın (SES), kamu kurumlarında çalışanlardan yemek ücreti alınması zorunluluğu getiren genelgeye karşı eylemleri sürüyor.

SES üyeleri, Türkiye genelinde topladıkları 13 bin imzayı 8 Ağustos günü Ankara'da gerçekleştirdikleri eylemle Maliye Bakanlığı'na ilettiler.

İmzaların iletilmesi öncesinde açıklama yapıldı. Maliye Bakanlığı'nın sağlık emekçilerinin yediği yemekten elde edilecek gelire göz diktiği belirtilerek, sağlıkta dönüşüm politikalarına ve ticarileştirmeye dikkat çekildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kemal Nebioğlu anıldı!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kurucularından ve DİSK eski Genel Başkanı olan Kemal Nebioğlu, ölümünün 2. yıldönümünde 10 Ağustos günü Zincirlikuyu'da bulunan mezarı başında anıldı.

Saygı duruşuyla başlayan anma DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün'ün yaptığı konuşmayla devam etti. Görgün, Nebioğlu'nun 1967 yılında DİSK'i kuran 5 kişiden birisi olduğunu, 15-16 Haziran ve '76 1 Mayıs'ın düzenlenmesinde sorumluluk aldığını, sadece sendikal mücadele değil, siyasi mücadele içinde de yer aldığını söyleyerek, meclise giren az sayıda TİP milletvekillerinden birisi olduğunu hatırlattı.

Ardından söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Nebioğlu'nun, işçi sınıfı mücadelesine emek harcayan önemli bir önder olduğunu ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şoförlerin direnişi sürüyor!

Bursa'da Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası'nda (TÜMTİS) örgütlenen ve işten atılan sarı otobüs şoförleri her gün eylemlerini sürdürüyorlar.

8 Ağustos günü gerçekleşen eyleme KESK, DİSK, Bursa Sendikalar Birliği (BSB) ve siyasi partiler de destek verdiler. “*İşçi kıyımına sessiz kalmayacağız! Onurumuzdan, sendikamızdan vazgeçmeyeceğiz! / Sarı Otobüs Şoförleri*” pankartının açıldığı eylemde “*Kahrolsun işçi düşmanları!*”, “*Direne direne kazanacağız!*”,

“*Sendika hakkımız engellenemez!*”, “*Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!*”, “*Emekçiler el ele, mücadeleyle!*”, “*TÜMTİS işçisi yalnız değildir!*”, “*Yaşasın sınıf dayanışması!*”, “*Yılgınlık yok direniş var!*” sloganları atıldı.

Eylemde konuşan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, işten atma saldırısına karşı mücadele eden

işçilerin direnişlerini kararlı bir biçimde sürdürdüğünü vurguladı.

Destek veren kurumlar adına yapılan konuşmada da, direnen işçilerin yanında olacakları belirtildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Haber-İş'ten TİS hazırlığı...

Haber-İş Sendikası geçirdiği grev sürecinin ardından 2009 yılının Mart ayında başlayacak olan TİS görüşmelerine bugünden hazırlanma kararı aldı.

Sendika, 6 Ağustos'ta Ankara'da gerçekleştirdiği Başkanlar Kurulu toplantısının ardından yayınladığı sonuç bildirgesinde, 13. Dönem Toplu Sözleşme sürecine ilişkin, “kazanılmış hakların korunması”, “günün şartlarına göre geliştirilmesi” ve “sendikal örgütlenmenin güçlendirilmesi” hedeflerini önüne koydu.

Yine sonuç bildirgesinde, Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde devam eden E-Kart grevi, Düzce ve Sefaköy'de devam eden DESA Deri direnişi ve TÜMTİS'in Unilever'deki direnişini maddi ve manevi yönden destekleme kararı alındı.

Eğitim-Sen'den protesto!

Eğitim Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, rektör atamaları nedeniyle 8 Ağustos günü Sendika Genel Merkezi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi.

Açıklamada şu görüşlere yer verildi: “*Son rektör atama süreci, üniversitelerdeki rektör seçimlerinin göstermelik olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Ülkenin en eğitimli kesimi olan üniversite hocalarının kendi yöneticilerini seçmelerine dahi izin verilmemiş, tercihlerine saygı duyulmamıştır. Gül rektörleri atarken AKP yandaşı olup olmadığı ölçütüne göre hareket etmiştir.*”

Yeni dönem üniversitelerde gerici ve piyasacı saldırıların yoğunlaşacağını ifade eden Kılıç konuşmasında son olarak şunları söyledi: “*Bizler, eğitim ve bilim emekçilerinin temsilcisi Eğitim Sen olarak biliyoruz ki, üniversiteye demokrasiyi ancak ve ancak üniversite bileşenlerinin örgütlü birlikteliği ve gücü getirecektir. AKP'nin demokrasi ve emek düşmanı politikalarına karşı gerçek ve tutarlı bir muhalefetin üniversite ayağını oluşturmak için tüm üniversite bileşenlerini ortak bir mücadeleye davet ediyoruz.*”

KESK: “Toplu görüşme değil toplu sözleşme!”

KESK, 11 Ağustos günü bir basın toplantısı gerçekleştirerek, toplu görüşme süreci ile ilgili oluşturduğu mücadele programını kamuoyuna açıkladı. Toplu görüşmeyi “orta oyunu” olarak değerlendiren KESK, hükümeti toplu sözleşmeye çağırdı.

Basın toplantısına KESK Genel Merkez yöneticileri ve KESK’e bağlı sendikaların başkan ve yöneticileri katıldı. Açıklamayı KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptı. 6 yıldır uygulanan 4688 sayılı Toplu Görüşme yasasını eleştirerek şunları söyledi:

“Buradan hükümet yetkililerine bir kez daha seslenmek istiyoruz. Gelin artık ‘toplu görüşme’ oyalamacasına bir son verelim. Tamamıyla bir tiyatroya dönüştüğünü kendinizin bile kabul ettiğiniz görüşmelerle milyonlarca kişiyi oyalamaktan, 15 gün boyunca kamuoyunun gündemini meşgul etmekten vazgeçin. Derhal en kısa zamanda toplu sözleşme masasına oturulması için açık çağrı yapın. Biz KESK olarak, kamu emekçilerinin insanca yaşayabileceği bir ücret düzeyini ve demokratik bir çalışma yaşamını hedefleyen taleplerimizle Toplu Sözleşme masasına oturmaya hazırız.”

Açıklamanın devamında talepler ve eylem programı basına sunuldu.

KESK’in 2009 yılı için talepleri:

- * Toplusözleşme ve grev hakkımızın kullanılması ve ortak örgütlenme yasası önündeki engellerin kaldırılması,
- * Tüm çalışanlara 350 ytl ek zam verilmesi, asgari temel ücretin 1250 ytl olması,
- * Eşit işe eşit ücret verilmesi,
- * Tüm kamu emekçilerine brüt maaş tutarında yılda iki kez ikramiye ödenmesi,
- * Çalışma yaşamında toplumsal cinsiyetten kaynaklı sorunların giderilmesi,
- * 24 hafta doğum izni verilmesi ve işyerlerinde kreş olanağının sağlanması,
- * Sözleşmeli personel uygulamasına son verilmesi, 4B, 4C, 4924 ve vekil çalışanların kadroya alınması,
- * Örgütlenme özgürlüğü önündeki engellerin kaldırılması, baskı, sürgün ve ceza uygulamalarının durdurulması,
- * Kamu personel rejimi kanun taslağının geri çekilmesi, SSGSS yasasındaki emekçiler aleyhine düzenlemelerin geri alınması,
- * Evrensel değerlere uyumlu, çalışma yaşamını demokratikleştirecek, toplumsal barışı sağlayacak, özgürlükçü, demokratik bir anayasanın hazırlanması.

KESK’in eylem programı:

- * 13 Ağustos’tan itibaren örgütlü bulunduğu tüm işyerlerinde toplusözleşme talebini dile getiren “Toplu sözleşme hakkımızı kullanacağız!” yazılı kokartlarla üç gün boyunca hizmet verilmesi,
- * 13 Ağustos’ta yine tüm illerde, toplu sözleşme taleplerini içeren bildirilerin halka dağıtılması,
- * 14 Ağustos’ta 11 işkolunda örgütlü sendikalar, illerden gelen üye ve yöneticileriyle çalıştıkları işkolunun bakanlıkları önüne giderek, toplu iş sözleşmesi çağrısında bulunulması,
- * 15 Ağustos günü toplusözleşme yapmak için üyelerle beraber Başbakanlık binasına yürünmesi,

Açıklama şu çağrıyla sonlandırıldı: “Kamu emekçilerini zapturapt altına almayı hedefleyen 4688 sayılı yasanın tamamen çekilip, ortak örgütlenme

yasası çıkartılıncaya, toplu sözleşme ve grev haklarımız kullanılır hale gelinceye kadar mücadele etmeyi sürdüreceğiz...”

KESK’ten ülke çapında bildiri dağıtımı...

KESK, Toplu İş Görüşmesi sürecine ilişkin hazırladığı mücadele programı çerçevesinde 13 Ağustos günü tüm illerde halka bildiri dağıtımları gerçekleştirdi, açıklamalar yaptı.

KESK’e bağlı sendikaların İstanbul Şubeleri, 13 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı’nda basın açıklaması yaptı ve toplusözleşme talebini içeren bildiriler dağıttı.

“KESK İstanbul Şubeler Platformu” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptı. 13 Ağustos günü 81 ilde aynı anda bildiri dağıtımı yapıldığını ve 14 Ağustos’ta hükümeti toplusözleşmeye davet edeceklerini belirtti. 15 Ağustos’ta ise illerden gelen temsilciler ile başbakanlığa yürüyeceklerini söyledi. Hükümet toplusözleşme masasına gelmezse, DİSK, Türk-İş gibi konfederasyonlara da çağrı yaparak, Ekim-Aralık aylarında ortak eylemlilikler yapacaklarını belirtti. Basın açıklamasının ardından toplusözleşme taleplerini içeren bildiriler dağıtıldı.

KESK Adana Şubeler Platformu da 13 Ağustos günü İnönü Parkı’nda basın açıklaması yaptı. “KESK Adana Şubeler Platformu” pankartının açıldığı eylemde KESK’in merkezi olarak çıkarttığı bildiriye KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Kozan okudu.

“İşçi memur el ele genel greve!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!” sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı. Basın açıklamasının okunmasının ardından bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Belediye işçileri greve hazırlanıyor!

Belediye-İş Sendikası, grev sürecine ilişkin 13 Ağustos günü Büyükşehir Belediyesi önünde açıklama yaptı.

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri önünde toplanan yaklaşık 300 belediye işçisi “İnsanca yaşanacak ücret istiyoruz!/Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri” pankartı ve dövizler açarak, alkış ve sloganlarla İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne kadar yürüdü.

Büyükşehir Belediyesi önüne gelindiğinde, ilk olarak Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak konuşma yaptı. Belediye işçisinin sesine kulak verilmesi, sözleşmenin masada bitirilmesi çağrısı yaptı. Aksi takdirde belediye işçisinin demokratik haklarını kullanılacağını belirtti.

Ardından Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, İstanbul Belediye-İş Şubeleri adına basın açıklamasını okudu. Başta İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile İSTON AŞ, İSPAK AŞ, Kültür AŞ ve Zeytinburnu, GOP, Bayrampaşa, Ümraniye ve Üsküdar belediyelerinin verdiği teklifleri kabul etmediklerini ifade etti.

Gülüm, Tuzla tersanelerinde yaşanan vahşete de değinirken hükümeti önlem almaya çağırdı. Ayrıca işçilere birlikte mücadeleyi yükseltme çağrısında bulundu.

Gülüm açıklamasını şu sözlerle noktaladı: “28 Ağustos’tan itibaren grevler başlayacaktır. Umarız bu tarihe kadar grevler yaşanmadan belediye başkanları sözleşmeleri masada bitirirler. Aksi takdirde haklarımızı korumak ve yeni haklar almak için greve çıkmadan asla çekilmeyeceğimizi kamuoyu vasıtasıyla bir kez daha duyuruyoruz.”

Gülüm açıklamanın ardından Belediye-İş Sendikası’nın grev öncesi eylem takvimini açıkladı.

Belediye İş İstanbul Şubeleri’nin eylem takvimi:

- * 14 Ağustos günü saat 17.30’da Anakent Belediyesi önünde bir saat oturma eylemi,
- * 15 Ağustos günü saat 17.30’da Kadıköy İskele Meydanı’nda bildiri dağıtımı,
- * 18 Ağustos günü saat 17.30’da Taksim’de bildiri dağıtımı,
- * 19 Ağustos günü saat 17.30’da İstanbul Büyükşehir belediyesi önünde bir saat oturma eylemi,
- * 20 Ağustos günü saat 17.30’da Üsküdar Meydanı’nda bildiri dağıtımı,
- * 21 Ağustos günü saat 17.30’da GOP’ta bildiri dağıtımı,
- * 22 Ağustos günü saat 17.30’da Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda bildiri dağıtımı,
- * 28 Ağustos günü saat 08.00’da Zeytinburnu Belediye’sinde grev kararı uygulanması.

Kızıl Bayrak / İstanbul

KESK toplu görüşme sürecine ilişkin “mücadele pr**Grev ve TİS
işyerlerini temel**

Kamu sektöründe toplu görüşme süreci 15 Ağustos'ta başladı.

Kamu hizmetlerinden faydalanan ve sektörde hizmet üreten milyonlarca emekçiyi ilgilendiren, kamu hizmetlerini ve sektörde çalışan emekçilerin haklarının tasfiyesini hedefleyen sosyal yıkım saldırılarının sürdüğü bir süreçte görüşme masasına oturulacak. Bu süreci devrimci bir mücadele programı ve militan bir mücadele hattı ile karşılamamızın önemi açıktır.

Böyle bir dönemde toplu görüşme sürecinden mücadeleyi geliştirmek ve güçlendirmek doğrultusunda faydalanabilmek için ise, talepleri, hedefleri, yol, yöntem ve araçları net ve somut bir şekilde tanımlanmış devrimci bir mücadele programı gerekmektedir.

6 yıldır toplu görüşme adı altında sermaye hükümeti ile kamu sendikaları arasında devam eden orta oyunundan bir sonuç çıkmadığı bilinmektedir. Memur-Sen ve Kamu-Sen gibi işbirlikçi ve kontra sendikalar sermaye devletinin saldırılarını meşrulaştıran ve uygulanmasını kolaylaştıran bir misyonla hareket etmektedirler.

Mücadeleci geleneği ve dinamikleri ile kamu emekçilerine “umut” olması gereken KESK ise, yönetimi tutan anlayışların uzlaşmacı anlayışı ve hükümet tarafından muhatap alınma üzerine kurulu mücadele tarzı nedeniyle etkili olamamaktadır. KESK yönetimi iki yıldır toplu görüşme sürecinin bir oyun olduğunu ve bu aldatmacanın bir parçası olmayacağını, yüzünü işyerlerine, mücadele alanlarına döneceğini ilan etse de, buna uygun bir pratik sergileyememektedir.

KESK bu yıl masaya oturmayacağını açık ve net olarak ifade etmese de, yaptığı açıklamalarla, hükümet yetkilileriyle gerçekleştirdiği görüşmelerdeki tutumuyla ve ilan ettiği “mücadele programı”yla masada olmayacağını belirtmiş oldu.

Mücadele programı adı altında açıklanan eylem takvimi!

KESK yönetimi toplu görüşme süreci öncesinde, Tayyip Erdoğan başta olmak üzere devlet bakanı Murat Başesgioğlu ile yaptığı görüşmelerde hükümeti ve diğer konfederasyonları toplu görüşme masasından kalkmaya, toplu sözleşme masasına oturmaya davet etti. Sonrasında yaptığı her açıklama, eylem ve etkinlikte toplu görüşmelere ilişkin söylemini bu temel argüman üzerinden yükseltmeye başladı. Ardından, görüşme sürecini de kapsayacak şekilde Ağustos-Aralık ayı “dönemsel mücadele programı”nı ve “eylem takvimi”ni açıkladı.

“Dönemsel mücadele programı” adı altında Kürt sorunu, Ergenekon operasyonu, anayasa tartışmaları üzerine ifade edilen “çözüm önerileri”ni bir tarafa bırakıyoruz. Bu konulara ilişkin yapılan değerlendirmelere dair söylenecekler önemli olmakla birlikte öncelikli olarak bu konular üzerine tartışmayacağız. Daha çok siyasal süreç tanımlanması

ve toplu görüşme süreci üzerine ifade edilenlerin ardından ileri sürülen eylem takvimi üzerinde duracağız.

KESK toplu görüşme süreci üzerine şu tespitlerde bulunmaktadır: “*Ortaya atıldığı günden bu yana karşısında olduğumuz 4688 sayılı yasa toplu sözleşme ve grev haklarımızı kapsamadığı gibi, örgütlenmemiz önünde ciddi bir engel durumuna gelmiştir. Artık 4688 sayılı yasayı aşan bütünlüklü bir mücadele anlayışını belirlemeli, sermayenin saldırısına karşı mücadele eden bir anlayışı oluşturmamız. Fiili ve meşru mücadele anlayışımız, ‘hak verilmez alınır’ gerçeğinden hareketle fiili toplu sözleşme ve grev hakkımızı sokaklarda, mücadele alanlarında kullanarak somutlaştırmaktır. Mevcut yasaya uyumu değil, ‘uyumsuzluğu’ örgütlemektir.*”

Ardından ise, Yapı Yol-Sen ve Tüm Bel Sen hakkında açılan dava kararlarından sonra, 11 öğretmenin bir günlük iş bırakma eylemine katılmaları nedeniyle verilen cezalarla ilgili AİHM’e yapılan başvuruya ve emekçiler lehine çıkan karara değinilmektedir. KESK yönetimi böylece bir kez daha İLO, Anayasa’nın 90. maddesi gibi “yasal kazanımları” öne çıkararak, AİHM kararında açık bir biçimde dile getirilen “grev hakkı”nın varlığının emekçilerin hak arama mücadelesinin olmazsa olmaz araçlarından biri olduğunu vurgulamaktadır. Meşruluğu bu karara dayandırarak şunları söylemektedir: “... *meşru talebimiz, hukuki zeminde daha da güçlenmektedir. İş bırakma eylemlerine katılım noktasında çekingen duran emekçileri katma noktasında da bu tür kararlar katkı sağlayacaktır. TİS sürecinde en önemli konulardan biri de taleplerimizin net olması, tüm kesimlerin ortak taleplerini ifade etmesi, aşağıdan yukarıya örgütün tümünün bu talepleri sahiplenmesi ve altının doldurulmasıdır.*”

Kuşkusuz bu tür kazanımlar anlamlıdır ve emekçilere seslenirken bu tür kazanımların altını çizmek gerekmektedir. Ancak “*İş bırakma eylemlerine katılım noktasında çekingen duran emekçileri katma noktasında da bu tür kararların katkı sağlaması*” için, öncelikle bu süreçte ileri sürülen net ve ortak talepleri “*aşağıdan yukarıya örgütün tümünün*” sahiplenmesini sağlamak ve “*altını doldurmak*” gerekmektedir. İşin esasa ilişkin bu yanı boşlukta bırakıldığı koşullarda “mücadele programı” adı altında dile getirilenlerin içi boş kalmakta, milyonlarca emekçiye umut ve güven verememektedir.

Bu vurgunun ardından şunlar ifade edilmektedir: “*Oluşturacağımız mücadele programının bu özellikte olması ve söylediklerimizi gerçekleştirecek bir eylem, etkinlik ve çabanın örülmesi kesinlikle kazandıran yaklaşım olacaktır. Bu doğrultu KESK’in güvenirliliğine ve yeni bir çıkış yapmasına da önemli katkılar sunacaktır. Danışma Meclisi toplantısında yaptığımız belirlemeler sonucunda Konfederasyonumuz; Toplu Sözleşme yapma ve grev hakkımızı kullanma ısrarımız bu yıl da sürdürecektir. Bu dönem 2008 mücadele programının bir aşaması olarak algılanmalıdır.*”

rogramı ve eylem takvimi”ni açıkladı...

komiteleri kurulmalı, alan bir süreç örülmelidir!

Ne var ki, bu sözlerin ardından iki dönem halinde ilan edilen ve toplu görüşme sürecini kapsayan “eylem takvimi” mücadelenin ve emekçilerin ihtiyacına yanıt vermekten oldukça uzaktır. Zira; “toplular görüşme değil, TİS hakkımızı kullanacağız” yazılı kokartların takılması ve işyerlerine yönelik hazırlanan afişlerin asılması, TİS taleplerini ve KESK’in tutumunu ifade eden bildirilerin halka dağıtılması, yöneticilerin katılımıyla sınırlı bir şekilde bakanlıklar önünde yapılan eylemlerle işverenin toplu sözleşmeye çağırılması, Ankara’da kurulan toplu sözleşme kürsüsü ile KESK’in tutumunun bir kez daha kamuoyuna duyurulması, toplu görüşmenin başladığı 15 Ağustos tarihinde başbakanlığa yürünmesi ve basın açıklaması yapılması, 18-22 Ağustos tarihleri arasında işyerlerinde KESK’in toplu sözleşmeye ilişkin tutumuna ve “bundan sonraki programı”na ilişkin “aydınlatma faaliyetleri”nin yürütülmesi, kadın emekçilerin talepleriyle ilgili devlet bakanı Nimet Çubukçu ile görüşülmesi, toplu görüşmenin yapılacağı ikinci oturumda AKP il binalarına yürüyüş düzenlenmesi ve siyah çelenk bırakılması, görüşmelerin son oturumuna ve illerde öğle tatillerine denk gelecek şekilde merkezi yerlerde bir saatlik oturma eylemlerinin gerçekleştirilmesi ve Ankara’da başbakanlığa yürüyüş yapılarak siyah çelenk bırakılması şeklinde ifade edilen “eylem ve etkinlikler” KESK’in güvenilirliğine ve yeni bir çıkış yapmasına “önemli katkılar” sunmaktan fazlasıyla uzaktır.

Geniş emekçi kesimlerin mücadeleye ve KESK’e “güven” duymasını, ileri sürülen talepleri sahiplenmesini sağlayacak dönemsel bir mücadele programı ve eylem takvimi ile buna uygun bir mücadele çizgisinden söz etmek mümkün değildir. Bu süreçte yapılan basın açıklamalarında dile getirilen söylemlerden ve açıklanan eylem takviminden de anlaşılacağı gibi, KESK yönetimi bir kez daha işin esasa ilişkin en önemli yanını açıkta bırakmakta, yüzünü bir kez daha işyerleri ve mücadele alanları yerine hükümete dönmektedir. Çağrısı emekçilere değil hükümete yapmaktadır. Oysa, hükümete yönelik yapılan çağrının karşılık bulması, harekete geçen işyerlerinin ileri sürülen talepleri kazanmak için birbirini aşan hak alıcı eylem biçimleriyle militan bir mücadele sürecine hazırlanmasıyla mümkündür.

“Genel direniş” çağrısı somut olmalıdır!

KESK yönetiminin açıkladığı “dönemsel mücadele programı ve eylem takvimi”nde “genel direniş” vurgusu dikkat çekmektedir. Eylem takviminde “Aralık 2008 ayı içerisinde AKP’nin uyguladığı ekonomik, sosyal ve siyasal politikalara yönelik katılabilecek en geniş toplumsal kesimlerin desteği de sağlanarak genel direniş gerçekleştirilmesi” şeklinde soyut bir “genel direniş” vurgusu dile getirilmektedir.

Bu vurgu anlamlıdır ancak ayakları yere basmamaktadır. Genel direniş çağrısı soyutluktan

çıkarılmak, somut bir içerik almak zorundadır. Genel direniş çağrısı geniş emekçi kesimlere dönük “genel grev-genel direniş” çağrısıyla somut bir eylem biçimi ve çağrısı şeklini almalıdır. İşin eksik bırakılan temel yanlarından birisi budur.

İkinci sorun ise, KESK’in kendi gücüne ve tabanına duyduğu güvensizliktir. KESK yönetimi bu güvensizliği hem mücadele programında dile getirmektedir, hem de “genel direniş” çağrısını hayata geçirmek için süreci işyerleri temelinde örgütleyecek örgütsel mekanizmaları oluşturmaktan ve bu yönlü bir bakıştan yoksundur. Zira mücadele programında KESK, mücadeleyi örgütlemek için öncelikle kendi tabanını harekete geçirmeye değil “farklı toplumsal kesimlerle etkin bir diyalog süreci”ni geliştirmeye vurgu yapmaktadır. Mücadele programında konuyu şu şekilde ifade etmektedir: “AKP iktidarının emek karşıtı neoliberal uygulamalarına karşı toplumsal muhalefetin tümünü kapsayacak bir ‘Genel Direniş’in örgütlenmesi gerekmektedir. KESK, işyerlerinden başlayarak, sokaklara ve meydanlara taşacak olan bu Genel Direnişin örgütlenmesi için farklı toplumsal kesimlerle etkin bir diyalog süreci geliştirecektir.”

Kuşkusuz genel direniş çağrısının genel bir grevle taçlanması ve “genel” bir mahiyet kazanması için “farklı toplumsal kesimlere”, bu kesimlerin desteğine ve harekete geçirilmesine ihtiyaç vardır. Ancak sınıfın değişik kesimlerinin harekete geçirilmesi için öncelikli olarak sorunun doğrudan muhatabı ve öznesi olan örgütlü kesimler harekete geçirilmelidir. Harekete geçirilmesi ve örgütlenmesi gereken öncelikli ve asıl dinamik “genel grev-genel direniş!” şiarı ve çağrısıyla, buna uygun örgütsel mekanizmalarla sürece hazırlanan ve “farklı toplumsal kesimlere” seslenen milyonlarca kamu emekçisi olmalıdır.

Grev ve TİS komiteleri kurulmalı, “genel grev-genel direniş!” şiarıyla süreç örülmelidir!

Kamu emekçilerinin mücadelesinin ve taleplerinin toplu görüşme sürecine sıkıştırılamayacağı açıktır. Bunu KESK de görmektedir. İki dönem halinde açıklanan eylem takvimi de bunu anlatmaktadır. Ancak bu yeterli değildir. Bundan sonra mücadele çağrısının kamu emekçilerine yönelik yapılması gerekmektedir. KESK’in “umut” olması ve emekçilere “güven” vermesinin yolu buradan geçmektedir.

KESK açıkladığı mücadele programında şu değerlendirme ve tespiti yapmaktadır: “Genel Kurulumuzda örgütlenme-demokrasi ve emeğin sorunlarına ilişkin tartışmaların sonucunda Konfederasyonumuzun mücadele biçimlerinin ve örgütsel modelinin tartışılmaya ve geniş bir muhasebeye ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Muhasebe ihtiyacını kaçınılmaz bir zorunluluk haline getiren nedenler içinde ikisi özellikle önemlidir: Birincisi, KESK’in mücadelesinin, eylemlerinin giderek

etkisizleşmesidir. İkincisi ise, KESK’in üye sayısının adeta sistematik olarak azalmasıdır. Bu iki sonuç, birbiriyle bağlantılıdır.”

Kuşkusuz bu önemli ve doğru bir tespittir. Ancak “mücadele biçimleri ve örgütsel model” tartışmaları adı altında yeni mücadele biçimleri ve örgütsel modeller yaratma tartışmalarına boğularak esas sorunun üzerinden atlanmaktadır. “Mücadele ve eylemlerin giderek etkisizleşmesi”nin nedeni, kamu emekçilerinin acil ve güncel talepleri etrafında hak alıcı eylem biçimleriyle işyerlerini harekete geçirecek örgütsel mekanizmaların oluşturulmamasıdır. Toplu görüşme süreci bu temel eksikliğin giderilmesi ve mücadelenin önümüzdeki süreci de kapsayacak şekilde örgütlenmesi için önemli imkanlar sunmaktadır.

Bunun için yapılması gereken açıktır. Kamu emekçilerinin talepleri ve “genel grev-genel direniş” şiarıyla birlikte mücadelenin hak alıcı bir hatta ilerlemesini sağlamaktır. Mücadele programını ve eylem takvimini bu hedefe hizmet edecek bir somutluğa kavuşturmak. Ardından KESK içindeki tüm ilerici, devrimci güçleri, bugüne kadar mücadelenin yükünü çekmiş tüm dinamikleri bu sürecin örgütlenmesi için seferber etmektir.

Genel direniş çağrısının somut bir biçim kazanması ve eylem takviminin buna uygun şekillendirilmesinin ardından tüm eylem ve etkinliklerin bu amaca hizmet etmesi gerekmektedir. İşyerlerini harekete geçirmenin, emekçilere güven vermenin yolu da her işyerinde kurulacak grev ve TİS komiteleri aracılığıyla mücadeleyi örgütlemekten geçmektedir. KESK’in masadan kalktığını, uzun soluklu ve hak alıcı bir mücadeleye hazırlandığını ilan etmenin, etkili eylemler gerçekleştirmenin, kitleselleşmenin somut karşılığı budur. Kontra ve işbirlikçi konfederasyonların sermaye hükümetiyle uzlaşarak milyonlarca kamu emekçisine ihanet ettiğini teşhir etmenin ve onların tabanını harekete geçirmenin biricik yolu da budur.

Sürecin bundan sonrasını kazanmak için hiç zaman yitirilmeden mücadele programı ve eylem takviminin altı bu iddia ve misyonla doldurulmalı, işyerlerini harekete geçirecek örgütsel mekanizmalar oluşturulmalıdır. Her yaptığı eylem ve etkinliğin “genel grev-genel direniş” sürecine bir hazırlık olduğunu gören, “hak verilmez alınır” bakışıyla işyerleri zemininde sürece hazırlanan kamu emekçilerinin yaratacağı etki ve açığa çıkaracağı enerji sınıfın diğer bileşenlerinde heyecan uyandıracak ve sempati yaratacaktır. İşte o zaman KESK yönetiminin harekete geçirmek için üstten zorladığı “emek, meslek ve demokratik kitle örgütleri” yani “farklı toplumsal kesimler”in de harekete geçmesi kolaylaşacaktır.

Ancak bunun için KESK’in öncelikli olarak yüzünü kendi tabanına ve işyerlerine dönmesi gerekmektedir. İlerici, devrimci kamu emekçileri işyerlerinden doğru bu süreci tartışmaya açmalı, bulunduğu her alanda süreci bu bakışla örgütlemek için yüzünü tabana dönmelidir.

Sİ-DER kampanyası güçlenerek sürüyor...

“Zamlar geri çekilsin! İnsanca bir yaşam istiyoruz!”

Adana Sanayi İşçileri Derneği olarak, sermayenin artan saldırılarına ve yapılan zamlara karşı işçi ve emekçilerin tepkisini açığa çıkarmak ve örgütlü bir güce dönüştürmek hedefiyle **“Zamlar geri çekilsin! İnsanca bir yaşam istiyoruz!”** şiarıyla örgütlediğimiz kampanya güçlenerek devam ediyor.

Kampanya kapsamında yerel bildirilerin dağıtılmasının ardından geçtiğimiz hafta Sİ-DER bülteninin yaygın dağıtımıyla devam etti. Özellikle son zam furiasının ve bu zamlar karşısında yapılması gerekenlerin tartışıldığı bültenin son sayısı işçiler tarafından belirgin bir ilgiye konu oldu.

Bülten dağıtımının ardından öğle saatlerinde sanayide işçilerin bulunduğu kahve, çay ocakları ve işçilerin oturup dinledikleri yerlere giderek işçilerle derneğe ve kampanyaya dair konuştuk. Bu sırada işçilerle birebir konuşma- kendimizi ve çalışmamızı daha doğrudan anlatma şansı bulduk. Bu yanılla yaygın bülten dağıtımından daha etkin sonuçlar almayı başardık.

Kampanya çalışmamız bu hafta da yerelde çıkardığımız bildirilerin kullanımıyla devam etti. **“Sanayi işçisi zam furiasına karşı sanayi patronlarına karşı sözünü söylemeli! Ücretlere ek zam talep ediyoruz!”** şiarıyla hazırlanan bildirilerimizi 11 Ağustos sabahı sanayi girişinde işçilere ulaştırdık. Sanayiye kampanya dolayısıyla daha sık ve farklı araçları da kullanarak gitmeye başlamamız- daha öncesinden bizi tanıyan işçilerle daha güçlü bir ilişki kurmamızı sağladı.

Hafta başında yapılan bildiri dağıtımının ardından 13 Ağustos günü de sanayi kapısındaaydık. Kampanya dahilinde bülten ve bildirilerimize eşlik edecek şekilde planladığımız imza kampanyamızı daha etkin bir şekilde işçilere ulaştırmak için bu kez sanayi girişinde imza standı açtık. Stand başında yüzlerce işçiyle birebir konuşarak kampanyamızı ve amaçlarımızı anlattık. İşçilerin tepkisi beklediğimizden de iyiydi. Birçok işçi bu zamlar karşısında yaşamının mümkün olmadığını, artık bir araya gelerek bir şeyler yapılması gerektiğini dile getirerek imza attılar. Ayrıca yerel olarak hazırladığımız **“Yoksulluk sınırı 2.300, açlık sınırı 775 YTL, asgari ücret 503 YTL. İnsanca yaşam için ücretlerimize ek zam talep ediyoruz!”** şiarlı afişlerimizi sanayi içine yaygın olarak yaptık.

Kampanyamızı önümüzdeki günlerde imza çalışması olarak sürdüreceğiz. Çalışmamız yerel ve merkezi birçok aracın kullanılmasıyla devam edecek.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER)

Sİ-DER’de örgütlenelim!

Yoksulluğun giderek arttığı bu dönemde zamların ardı arkası kesilmiyor. Zaten yetmeyen ücretlerimiz şimdi hiç yetmez oldu. Hepimiz öfkeliyiz. Hepimiz bir şeyler yapmak istiyoruz ama istemek yeterli değil. Adım atmamız gerekiyor. Örgütlenip mücadele etmekten başka çaremiz yok. Ben yıllardır işçilik yapıyorum, birçok işyerinde çalıştım ama sömürü kanunu hiçbir işyerinde değişmedi.

Bir dönemdir Sanayi İşçileri Derneği çatısı altında mücadele ediyorum. Bıkmadan, usanmadan sanayi sitelerine gidiyoruz. Diğer işçi kardeşlerimizle konuşuyoruz. Çünkü bu ülkede bir şeyler değişecekse biz değiştireceğiz, işçiler değiştirecek. Her ay bültenimizi çıkarıp fabrika önlerinde dağıtıyoruz. İmza kampanyaları düzenliyoruz, anket yapıyoruz. Sohbetler ediyoruz. İşçiler halinden memnun değil. Örgütlülüğümüz güçlenirse o zaman bizim isteklerimiz lafta kalmayacak. O zaman bizi dinlemek zorunda kalacaklar. Asgari ücreti 503 YTL olarak belirliyorlarsa bunun tek nedeni var, biz örgütsüzüz, o yüzden bizi ciddiye almıyorlar. Dün televizyonda Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetini izledim. Bu cinayet yaşadığımız düzenin özü ve özetidir. Bu düzen değişmelidir. Bizim canımız, kanımız onlar için çok değerli. O yüzden işçi arkadaşlara sesleniyorum.

Sömürü düzeninde hayatlarımızın tükenmesine seyirci kalmayalım. Patronların bizlerin üzerindeki baskılarını ve aşağılayıcı davranışlarını birleşerek ortadan kaldıralım. Ve unutmamak gereken en önemli şey, her bir işçi eziliyor, sömürülüyor ve insanlık dışı muamelelerle karşı karşıya kalıyor. Yapmamız gereken, diğer işçi kardeşlerimizle omuz omuza vermeli, bizleri sömürönlere karşı mücadele etmeliyiz.

Bugüne kadar gördük ki, susmak ya da bireysel tepkiler vermek çare değil. Tek çare örgütlenip birleşik mücadele yürütmek. Adana’daki bütün işçi kardeşlerimi SANAYİ İŞÇİLERİ DERNEĞİ’nde (Sİ-DER) örgütlenmeye, gücümüze güç katmaya çağırıyorum. Sanayilerde yürütölen faaliyete omuz verelim ve patronların korkularını büyütölim.

Sanayi’den tesisatçı bir işçi / Adana

Örgütlenelim, her şey olalım!

Patronların hükümeti kısa süre önce SSGSS adı altında emeklilik ve sağlık hakkımızı gasp etmişti. Kar hırsları bitmeyen ve işçilerin en küçük sosyal haklarına dahi gözünü diken sermayedarlar şimdi de kıdem tazminatı yükünden kurtulmak istiyor. Onlar bizim haklarımızı yük olarak görüyorlar. Çünkü bizler onların gözünde insan değil birer makineyiz. Bu yüzden maliyetimizin düşmesi ve patronların daha zengin olması gerekir.

2004 yılında konuşulmaya başlanan yasa değişikliği şimdilerde tekrar gündeme geldi. Her tam yıl için 30 günlük brüt ücretten 15 günlük brüt ücrete inecek olan kıdem tazminatı patronlar nasıl isterse öyle düzenlenecek. Biz işçilerin fondan yararlanması için ise 10 yıl çalışma şartı konulacak. Patronların fona ne kadar aktarım yapacağı ise meçhul. Aslında hiç de meçhul değil. Bugün binlerce işçi kardeşimizin sigorta hakkı çalınıyor, binlercesi sefalet ücretiyle geçinmeye çalışıyor, binlercesinin sigorta primi gerçek ücret üzerinden yatırılmıyor. Bizlere açlık ve yoksulluk dayatanlar ise haklarımızı çalmak için yeni yasalar çıkartıyorlar.

Peki bu asalaklar asgari ücret açlık sınırının altında belirlenirken, en ucuz iş güvenliği önlemini masraf olur diye almayıp işçi kardeşlerimizin canını alırken, neden yasalarını kullanmıyorlar. Neden onların yasaları hep sömürü düzenine hizmet ediyor. Çünkü bu sistem insanın insan tarafından sömüröldüğü kapitalist sistem ve bu sistemde devlet de yasalar da asalak kapitalistlerin, işçi ve emekçileri sömürmesine ve baskı altında tutmasına yarar.

Saldırı yasaları ortada, sermaye uşağı hükümetler ortada ve bu soyguncuların niyetleri de apaçık ortada. Şimdi yapılması gereken, daha fazla yan yana gelmek ve militan bir karşı koyuş ortaya koymak. Aksi takdirde soyguncuların hız keseceğı yok. İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için taleplerimizi belirlemeli ve mücadele etmeliyiz. Esnekliğin ve kölece çalışma koşullarının dayatıldığı, sosyal haklarımızın patronların isteklerine göre şekillendiğı ya da tümöden yok edildiğı bu dönemde en acil görev örgütlü, militan bir işçi hareketini yaratmak. Bu da fabrikalarda, sanayi sitelerinde yan yana gelerek örgütlenme ihtiyacını yakıcılaştırıyor.

Sosyal haklarımız için, insanca yaşam için, onurumuz ve geleceğimiz için işyerlerimizde yan yana gelelim. İşyeri komiteleri kuralım. Biz tabandan birliğimizi sağlarsak, ne sömürücü patronlar ne onların uşağı hükümetler ne de işbirlikçi sendika bürokratları bu kadar rahat hareket edemezler.

Adana Sanayi İşçileri Derneğı bizler için önemli bir mevzi. Şimdi bu mevziyi daha da güçlendirme zamanı. Örgütlü işçi her şeydir. Biz üreteniz, biz çalışınız, onlar ise asalak zenginler. Örgütlenelim, her şey olalım. Makine tezgahlarında, fabrikalarda sömürü çarkları arasında hiç olmayalım.

Adana’dan bir plastik işçisi

GOP İşçi Platformu'ndan zamlara karşı eylem...

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu, “*Seyirci kalmayacağız!*” kampanyası çerçevesinde bir ay boyunca “*İETT sefer sayıları arttırılsın! Zamlar geri çekilsin!*” başlığı altında topladığı imzaları 11 Ağustos günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde gerçekleştirdiği eylemle teslim etti.

Saraçhane’de bulunan İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan GOP İşçi Platformu bileşenlerinin önu çevik kuvvet tarafından kesildi ve belediye binasına yürünmesine izin verilmeyeceği söylendi. Polisin yasakçı tutumuna karşı çıkan GOP İşçi Platformu yürüyüş kararlılığı göstererek barikatı geri çekti. Barikatın kaldırılmasının ardından “*Ekmek, ulaşım, doğalgaz, ekmek... Zam zam zam... Yağmalanan bizim hayatımız, seyirci kalmayacağız! / GOP İşçi Platformu*” pankartı açılarak basın açıklamasına geçildi.

Açıklamada, sermaye hükümetinin birçok temel tüketim maddesine ve ulaşım yaptığı zamların ekonomideki “kara delik” gerekçe gösterilerek hayata geçirildiği ifade edilerek şunlar söylendi: “*İşte bu kara delik onların kendisidir. Onların zenginliklerine zenginlik katmaları, onların daha rahat yaşayabilmeleri, daha fazla semirebilmeleri içindir. Bu fatura onlarındır. Ama bize ödetmek istiyorlar. Bu faturayı ödemeyi reddedelim. Zamlara karşı emeğimiz ve onurumuz için örgütlenelim ve mücadele edelim. Bu faturayı gerçek sahiplerine ödetmek için ‘seyirci değiliz’ diyerek mücadeleyi yükseltelim.*”

“*Seyirci değiliz, tarafız!*” şiarıyla gerçekleştirilen eylemde, GOP İşçi Platformu imzalı ve araba tekerleğinden yapılmış “*Ulaşamıyoruz*” yazılı çelenk taşındı. Basın açıklamasının ardından kampanya süresince toplanan yaklaşık 1500 imza Belediye Başkanlığı’na iletili.

Eylem boyunca; “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Seyirci değiliz, insanca yaşamak istiyoruz!”, “Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!”, “Zamlara seyirci kalmayacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Küçükçekmece İşçi Platformu’nun çalışmalarından...

Her araçla sınıfla kucaklaşmayı sürdürüyoruz!

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak yürüttüğümüz sınıf çalışmamız güçlenerek devam ediyor. Bölgeden işçilerin, KİP’i mütevazı ama aynı zamanda sınıf içinde öncü bir odak olarak görmesi, sınıf devrimcilerinin sınıf içinde ısrarlı ve kararlı bir çalışma yürütmesinin sonucudur.

Bir yandan fabrikalarda sendikal örgütlenmeye yönelik adımlar atılırken, öte yandan metal TİS’lerine yönelik çalışma yürütüyoruz. Bu arada metal TİS’lerine ilişkin hazırladığımız broşürü de dağıtmaya devam ediyoruz. Aynı zamanda tek tek fabrikalardaki sorunlara da müdahale çabamızı sürekli kılmaya çalışıyoruz. Bu doğrultuda bir metal fabrikasında ücretlerin ödenmesinin gecikmesi ve çalışma koşullarının zorluğu üzerine hazırladığımız bildiri dağıttık. Büyük bir tekstil fabrikasında ise ücretlerin geciktirilmesi, fiş paralarının yatırılmaması gibi sorunlara karşı iş durdurma yaşandı. Ardından ertesi sabah hazırladığımız bildirileri fabrikaya dağıttık. Bildiri dağıtımımız işçiler tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak ve Emekçinin Gündemi satışları sürüyor...

Kızıl Bayrak satışını bu hafta Merter ve Şirinevler’de gerçekleştirdik. Devletin kolluk güçleri gazete satışlarımızı sadece izlemekle yetindi. Daha önceki gazete satışlarımızı engellemek için gözaltı vb. saldırılarda bulunuyorlardı. Ancak polisin tüm engelleme girişimlerini boşa çıkaran ısrarlı tutumumuz bizleri yıldıramayacaklarını gösterdi. Bu tutum işçilerde bize yönelik güven oluşmasını sağladı.

Bu güven belli bir sahiplenmeyi de beraberinde getiriyor. Yenibosna’da orta ölçekli bir tekstil fabrikasına *Emekçinin Gündemi*’ni dağıtırken, güvenlik görevlileri ve müdür dağıtımı engellemeye çalıştı. Ancak işçiler, müdür ve güvenlik görevlilerinin müdahalesine rağmen *Emekçinin Gündemi*’ni alarak sahiplendiler. Aynı bölgedeki büyük bir tekstil fabrikasında da benzeri bir sahiplenmeyi gördük.

Desa direnişi büyüyor!

Bölgemizde “*Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu*” kuruldu. Deri-İş’in Desa’daki örgütlenme ile ilgili çıkardığı bildiri ortak bir şekilde bölgedeki fabrikalara dağıtıldı.

Sınıf devrimcileri olarak, sınıfın bu mevzisinin bileşenleriyiz. Bu mevziyi sınıfın kalesine dönüştürmek gibi bir hedefimiz var.

Her araç ve yöntemle sınıfla kucaklaşmaya devam edeceğiz.

Küçükçekmece’den sınıf devrimcileri

Hacıbektaş Hey Tekstil cehennemi!

Hacıbektaş Hey Tekstil fabrikasında kursiyer olarak işe başlamak için başvurduğum. Yapılan iş görüşmesinde Hey Tekstil patronunun işçileri iliklerine kadar sömürecek sistemi kurumsallaştırmak istediğini anlamam zor olmadı.

İşe alım için yapılan seçmelerde işçilere bol bol vaatler de bulunuluyor. Böylece işçilerin fabrikaya yönelik ilgisinin artması sağlanıyor. Ayrıca işe alım sırasında yapılan mülakatla, işçilerin sosyal yaşam ve ilgi alanları saptanmaya çalışılıyor.

Patron ve yönetici ekibi, işçi adaylarının fabrikada işe başlamaları durumunda, düzenli bir hayata sahip olacakları, iş sahibi olmaları nedeniyle daha rahat evlenebilecekleri, servis, yemek vb. hiçbir masraflarının olmamasından dolayı para biriktirebilecekleri, Hacıbektaş’ın büyük şehirler gibi olmadığı, masrafların az olacağı yalanlarını ardına sıralıyorlar.

Daha önce hiçbir yerde çalışmamış deneyimsiz genç işçiler, bu propagandanın etkisiyle büyük umutlarla işe başlıyorlar. Bir süre sonra, fabrikalar arası kıyaslama yöntemiyle, rekabeti körükleyerek, işçilerin daha yoğun çalışmalarını gündemleştiriyorlar.

Hey Tekstil patronu, ustabaşlarını işçilerle yakın sosyal ilişkilere sokarak, işçilerin özel bilgilerini öğreniyor. En ufak bir sorun çıkaran işçinin önüne, özel yaşamına ilişkin bilgiler konularak tehdit ediliyor. İşe girişte ne olduğu belli olmayan bir sürü belge işçiye, üstelik işçinin okumasına izin verilmeyerek, “işle ilgili” denilerek imzalatılıyor.

Hacıbektaş’ın küçük bir yer olması, büyük şehirlere göre alınan paranın fazla olduğu propagandasından, işçi aileleri de etkileniyorlar. Bu durum Hey Tekstil patronunun elini daha da güçlendiriyor. Hiç yoktan iyidir anlayışını aileler de savunur hale gelince, bu ortam işçilerin sinmelerine neden oluyor. Fabrika içinde oluşturulan muhabirlik ağı, işçilerin içinde bulunduğu ruh halinin anlaşılması açısından patrona önemli bir olanak sunuyor.

Bir yandan işçilerin kendi temsilcilerini seçimle belirlemeleri büyük bir olanak olarak sunuluyor. Öte yandan işçi temsilcileri seçimleri patronun gözetiminde yapılıyor. Seçimlerde, patron ve yöneticilere yakın olan, daha önceden kapalı kapılar ardında belirlenmiş isimler aday oluyorlar. Psikolojik baskı altında kalan işçiler ise patron ve yönetici takımının istediği kişilere oy vermeye zorlanıyorlar. Güya işçi temsilcisi olarak seçilen bu kişiler, patronun işçiler içindeki uzantıları olarak görev yapıyorlar.

Açlık sınırının 800 YTL’ye yaklaştığı bir ülkede Hacıbektaş Hey Tekstil fabrikası işçileri açlık sınırının çok altında bir ücretle çalıştırılıyor. Bordroda maaşları 565 YTL olarak gözüken işçilere 440 YTL maaş ödeniyor. Dahası, servis ve yemek paraları da maaştan kesiliyor.

Biz işçiler, bize dayatılanları kabul edip halimize şükrettiğimiz sürece patronların sömürü çarkları dönmeye devam edecektir. Şükretmemeli, birlik ve dayanışmamızı güçlendirerek, haklarımız için örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz. İşçi sınıfının örgütlenmek ve mücadele etmekten başka bir çıkış yolu yoktur.

İsten atılan bir Hacıbektaş Hey Tekstil işçisi

Mamak 5. Kültür-Sanat Festivali binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla başarıyla gerçekleşti...

“Geleceksizliğe karşı çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”

Mamak 5. Kültür-Sanat Festivali bu yıl 8-9-10 Ağustos tarihlerinde gerçekleşti. Üç gün süren etkinliklere 5 binin üzerinde işçi ve emekçi katılırken, coşku bir an bile eksik olmadı.

Mamak 5. Kültür-Sanat Festivali'nde ilk gün...

Festival açılış etkinliğini, festivalin Mamak dışında da tanıtımının yapılması ve gündemlerinin tartışılması amacıyla 8 Ağustos günü Kızılay'da bulunan Ekin Sanat Merkezi'nde gerçekleştirdik.

Etkinlik **Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu**'nun 7 yıllık kültür evi çalışmaları sırasında yaşanan olaylardan derlediği bir oyunla başladı. Ardından Mamak İşçi Kültür Evi tarafından hazırlanan festival belgeselinin gösterimi yapıldı. İlgiyle izlenen gösterimi MİKE adına yapılan açılış konuşması izledi. 5. Festivali destekleyen ilerici aydın sanatçı ve kurumların isimlerinin de okunduğu konuşmada, sosyal yıkım saldırılarına, çürüten sermaye düzenine, çeteleşen devlete ve geleceksizliğe karşı festivalin bir savaş ilanı olduğu vurgulandı. Ardından Ölüm Orucu Direnişçisi Muharrem Kurşun'un yazdığı oyun sergilendi. **Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu**'nun söylediği işçi şarkılarıyla ilk bölüm sona erdi.

İkinci bölümde festival gündemleri üzerine bir sunum yapıldı. İşçi Kültür Evleri'nin ve festivalin misyonundan bahsedilerek kapitalist-emperyalist düzene karşı birer mücadele mevzisi oluşturulmaya çalışıldığı belirtildi. İşçi Kültür Evleri'nin yılları bulan çalışmasında düzene karşı devrim ve sosyalizm alternatifinin her gündem üzerinden işçi ve emekçilere ulaştırıldığı söylendi.

Ardından Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** ve Prof. Dr. **Yüksel Akkaya**'nın katıldığı, festival gündemlerinin tartışılacağı söyleşi bölümüne geçildi.

Volkan Yaraşır konuşmasına, sol-liberallerin işçi sınıfının beynini bulandıran ideolojik tahrifatından bahsederek başladı. Yaratılan düzen içi kutuplaşmanın her iki tarafının da sermayenin hizmetinde olduğunu belirten Yaraşır, bu çatışmanın sosyal yıkım saldırıları ile bağlantılı olduğunu belirtti. Neo-liberalizmin sınıf üzerindeki etkilerini ortaya koydu, neo-liberalizmin karşı devrim programının ideolojik- kültürel-ekonomik ayakları olduğunu ifade etti. Burjuvazinin işçi sınıfını alt kimlikler üzerinden nasıl taraflaştırdığını ve bunun sistematik karşı devrimin bir parçası olduğunu belirten Yaraşır, tabloyu değiştirecek tek gücün sınıfın birleşik militan örgütlülüğü olduğunu vurguladı.

Yüksel Akkaya ise işçi sınıfını susturmak için baskının yetmediğini, bunun ılımlı İslamla sağlanmaya çalışıldığını ifade etti. Kar oranlarının arttığı bir süreçte ABD'nin AKP'ye sahip çıktığını söyleyerek, biat eden bir cemaat toplumunun yaratılmaya çalışıldığını ve 12 Eylül darbeleri ile AKP darbeleri arasında fark olmadığını vurguladı.

Yüksel Akkaya'nın sunumunu tamamlamasıyla birlikte soru-cevap bölümüne geçildi. Söyleşinin ardından açılış etkinliği sona erdi. Festival tanıtım etkinliğine 80 kişi katıldı.

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'nde 2. gün...

Festivalin 2. günü Tek Mezar Hacı Bektaş-i Veli Parkı'nda başladı. Park, sabah saatlerinden itibaren kolektif bir emekle düzenlendi. Erken saatlerden itibaren ses yayını yapılmaya başlandı, pankartlar asıldı, platform oluşturuldu, teknik hazırlıklar tamamlandı.

2. güne 5. yılın coşkusuna uygun bir katılım, devrimci bir atmosfer ve coşku damgasını vurdu. Festival alanı sosyal yıkım saldırılarına, emperyalist barbarlığa ve düzen içi çatışmaya dair kurtuluşun

sosyalizmde olduğunu öne çıkartan pankartlarla donatıldı. Mamak “5. Kültür Sanat Festivali'ne Hoşgeldiniz!” pankartı parkın girişine asıldı. Dayanışma standı, “Çelik aldığı suyu unutmuyor... Zaman devrime akıyor! Kızıl Bayrak” pankartının asıldığı Eksen Yayıncılık standı festival alanının girişine açıldı. Festival alanı bir bayram yeri gibi kardeşlik sofrasına uygun bir şekilde düzenlendi, devrimci şiarlarla süslendi.

Festivalin 2. gün programı, etkinliğin başlayacağı saatlerde elektrik tesisatında yaşanan beklenmedik arızanın giderilmesinin ardından saat 20.00'de başladı.

Sahnede “*Sosyal yıkım saldırılarına, çürüten sermaye düzeni, çeteleşen devlet ve geleceksizliğe karşı çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!*” pankartı yer aldı. Festival, Mamak'lı işçi ve emekçilere yapılan “hoş geldiniz” sunumuyla başladı. Coşkulu alkışlarla verilen yanıtın ardından festival programının akışı aktarıldı.

Sahneye ilk olarak çıkan Hüseyin Beydilli deyişleri ve türkülerini binlerce Mamaklı ile paylaşırken, Mamak Kültür Sanat Festivali'ni destekleyen sanatçı, aydın ve ilerici sendikacıların isimleri okundu. Tiyatro

Simurg anti-emperyalist içeriğe sahip iki kişilik bir oyun sergiledi. Oyun ilgiyle izlendi.

Program, Mamak İşçi Kültür Evi tarafından festivalin 5. yılına ve gündemlerine ilişkin konuşmalarla devam etti.

Coşkuyla devam eden etkinlik, Oğuz Boran'ın söylediği parçalar ve coşkulu halaylarla sürdü. Boran, festivalin 6.'sında da buluşma ümidiyle emekçileri selamlayan bir konuşma yaptı. Pankartlardaki sloganlara dikkat çekti ve kitleye

Kültür Evi'ne sahip çıkma çağrısı yaptı. Oğuz Boran'ın seslendirdiği parçalarla çekilen halayların ardından Pınar Sağ sahneye davet edildi.

Pınar Sağ, İbrahim Kaypakkaya'ya yakılan ağıtlardan ve Mahsuni Şerif'in parçalarından oluşan bir program sundu. Sağ yaptığı konuşmada, Cemevlerini cümbüş evi gibi sunan ve kendisi gibi sanatçılara sansür uygulayan zihniyete karşı, doğru olanın devrimci olanın yanında olmak gerektiğini vurguladı. Konuşma alkış ve coşkuyla karşılandı. Sağ, aleviler için çözümün Deniz Baykal'da olmadığını söyledi. İbrahim Kaypakkaya gibi devrimci mücadelede geçmişten bugüne ölümsüzleşenlere, bugün bu mücadeleyi sürdürenlere duyduğu saygıyı dile getirdi. Festivalin başka bir etkinliğe benzemediğini, devrimci etkinliklerin bunun için farklı bir anlamı olduğunu belirtti. Konuşmanın ardından “*İbrahim yoldaş ölümsüzdür!*”, “*Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Habip yoldaş, Ümit yoldaş, Hatice yoldaş yaşıyor!*”, “*Devrim şehitleri ölümsüzdür!*” sloganları parktaki kitle tarafından coşkuyla hep birlikte atıldı.

Ardından tersaneler cehennemlerinden gelen Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu emekçilere seslendi. Nihadioğlu'nun Tuzla tersaneler havzasındaki kölece çalışma koşullarını ve bu koşullara karşı yürütülen dışı dışı mücadeleyi anlattığı konuşması ilgiyle dinlendi. Festivalin ikinci günü Nihadioğlu'nun konuşmasıyla sona erdi.

Etkinliğe 3 bin emekçi katıldı.

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'nde 3. gün...

Festivalin 3. gününde, gündüz saatlerinden itibaren stantlar açıldı, duyuru ve müzik yayını yapılmaya başlandı. Gün boyunca festival alanında emekçilerle sohbetler yapıldı.

Festivalin 3. gün programı Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun kurum faaliyetlerinde yaşanan olayların tiatral bir dille anlattığı oyunuyla başladı. Ardından Nazım'ın “*Açlık ordusu yürüyor*” şiiriyle kitle selamlandı, 3. günün programı aktarıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun ilgiyle izlenen programının ardından TUYAB adına

Ölüm Orucu direnişçisi Muharrem Kurşun konuşmasını yapmak için sahneye davet edildi. Muharrem Kurşun, cezaevlerinden çok dışarıdan bahsedeceğini söyledi, dışarıda sermayenin saldırılarıyla aslında tüm yaşamın hücreleştirildiğine vurgu yaptı. İlgiyle dinlenen konuşmanın ardından “İçerde dışarıda hücreleri parçala!” sloganı gür bir şekilde atıldı.

Ardından Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Semah Ekibi sahneye davet edildi. İlgiyle izlenen semah gösterisinin ardından Nazım'ın “Kız Çocuğu” şiiri okundu, Hiroşima ve Nagazaki katliamlarının 63. yıldönümünde katliamı ve emperyalist saldırganlığı lanetleyen sunumun ardından Cevahir Canpolat sahneye davet edildi.

Canpolat türküler, marşlar ve halaylardan oluşan programı sırasında, emekçilere düzen partilerinden medet ummamaları çağrısında bulundu. 17'ler ve Kızıldere direnişini andı. Halayların ardından hep bir ağızdan söylenen Çav Bella ile programı sona erdi.

Ardından söz alan BDSP temsilcisi, bir kez daha festival kürsüsünden seslenmenin devrimci coşkusuyla Mamak'lı emekçileri selamlayarak konuşmasına başladı. Konuşmada, 5 yıldır örgütlenen kültür sanat festivaline dair kısa bir değerlendirme yapıldı. Devrimci bir mevzi olan festivalde yaratılan birlikteliğin festival günleriyle sınırlı kalmaması çağrısının yanısıra devrimci bir zeminde yaratılan böylesi bir birlikteliğin karşısında hiçbir gücün duramayacağı vurgulandı. Düzen içi çatışmaya ve rejimin içinde bulunduğu krize de değinilen konuşmada, aynı düzen güçlerinin emekçilere yapılan saldırılarda işbirliği içinde oldukları ifade edildi. Konuşmanın sonunda işçi ve emekçiler, işçi sınıfının devrimci ideolojisi ve programı altında örgütlenmeye, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağrıldı. Konuşmanın ardından “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganı hep bir ağızdan atıldı.

BDSP adına yapılan konuşmanın ardından

düzen içi dalaşmayı konu alan, Mamak İşçi Kültür Evi Festival Hazırlık Komitesi tarafından hazırlanan belgesel gösterimine geçildi. 30 dakika süren gösterim büyük bir ilgiyle izlendi. Gösterim Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun söylediği marş ve halaylarla coşkulu bir atmosferde sona erdi.

Son olarak işçi ve emekçilere fabrikasında, işyerinde, mahallesinde örgütlenme ve mücadele etme çağrısı yapıldı. Festivalin yalnızca birkaç günlük bir kültür sanat etkinliği olmadığı, sömürücü düzene karşı mücadelede atılmış bir adım olduğu söylendi.

Mamak İşçi Kültür Evi'nin 1 Mayıs'ta, 2 Temmuz'da, işçi ve emekçilere yönelik her saldırıda devrimci olanı temsil etmeye devam edeceği söylenerek, 2009 Mamak 6. Kültür Sanat Festivali'nde buluşma çağrısıyla program sona erdi.

Festivalin son gününe 2 bin işçi ve emekçi katıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi Festival Komitesi

Mamak 5. Kültür-Sanat Festivali'ne katılan emekçilerin düşünce ve önerileri defterine yazdıklarından...

* İlk kez bu etkinlikleri düşünen kişi ve kuruluşa binlerce kez teşekkür ediyoruz. Bu etkinlikte en çok beğendiğim şey bunca insanın aynı amaç için toplanması olmuştur. Eşitlik, özgürlük ve ezilenlerin haklarını savunmak ve aramak çok güzel bir duygu. Aslında daha çok insan katılmalı böyle etkinliklere. Neden korktuklarını anlamıyorum. Nasıl bunca insan bu kadar haksızlığa bakıp es geçiyor ki. Neyse, bu düşünceleri az da olsa savunanlar var. Bu festivalin sonsuza kadar devam etmesini diliyorum.

* Yapmış olduğunuz festivalinizi en içten dileklerle kutluyorum. Başarınızın devamını diliyorum. Sizinle birlikte olmak çok güzeldi. Bundan sonraki etkinlikte görüşmek üzere sevgilerimle.

* Gerçekten çok güzeldi ve düşündükleri için gurur duyuyoruz. Çok güzel konuşular gerçekten yozlaştırılıyor. İnsanlar düşünmeden hareket ediyorlar. Kültür Evi çalışanlarının hepsini

gerçekten büyük bir onurla kutluyorum.

* Dostlar emeğinize ve yüreğinize sağlık. Çalışmalarınızın devamını diler. Başarılar dilerim.

* Bizlere böyle anlar yaşattığınız için teşekkür ederiz.

* Güzel bir etkinlik olduğunu düşünüyorum, festivallerin sürmesi dileğiyle başarılar.

* Festival etkinlikleri arasında mahalle emekçilerinin katılımının daha fazla olmasını diliyoruz. Sahne alacak tiyatro oyunları emekçilerin sıkılmadan izleyecekleri bir oyun olmalı, cumartesi günü sergilenen oyun uzun ve yorucuydu. Ayrıca iki uzun gün yerine bir haftaya film sunumları, küçük konserler şeklinde dağıtılabilir.

Hacıbektaş şenliklerini Hızır Paşalar'ın egemenliğinden kurtarmak için görev başına!

45. Ulusal 18. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri'ne az bir süre kaldı. Son beş yıldır şenliklerin üzerine devlet güdümli Alevicilik bir karabasan gibi çöktü. İlerici ve devrimci dinamikler dışlanırken, Hızır Paşalar şenliklere damgasını vurmaya başladı.

Bu yıl da şenliklerin laik-anti laik çatışmasının ürünü bir anlayışla kutlanması planlanıyor. İlerici, devrimci dinamikler, Alevi örgütleri yine yok sayılıyor. Şenlikleri düzenleyen anlayış, Alevilerin siyasal yönelimlerini çarpıtarak, Hızır Paşalar'ın kanallarına akıtmayı hedefliyor. Alevileri laik-anti laik ikilemi üzerine oturan politikaya yedeklemek için tüm gücüyle çabalyor. Devlet Aleviciliğinin icracısı belediye başkanı ve şürekâsı, son beş yıldır şenlikleri bu anlayışa hizmet edecek tarzda örgütlüyor.

Onlar, Alevileri ezen, yok sayan, aşağılayan ve büyük katliamlara imza atanın bizzat devlet olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye, böylece Alevilerin tarih bilincini yok etmeye çalışıyorlar. Katliamcılara çağrılar çıkartıyor, “Bin operasyon”un faili olan Mehmet Ağarlar'ı, Muhsin Yazıcıoğulları'nı Serçeşme'de bağrına basıyor, Alevi emekçilerin katilleriyle barışması için çabalyorlar.

Devlet Aleviciliği, 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, özellikle de son beş yılda önemli kazanımlar elde etti. Bu sayede Alevilerin önemli bir inanç merkezi olan Serçeşme'de kutlanan şenliklere son beş yıldır damgasını vurabiliyor. Hızır Paşalar'ın temsilcileri, şenlikler üzerinde ideolojik, politik ve kültürel hegemonyalarını kurmak, mazlumun zalimi savunduğu bir ortamı yaratmak için seferberlik halinde çalışıyorlar.

Aleviler tarih boyunca farklı bir inanç grubu olmaları nedeniyle ezildiler, horlandılar, katliamlara maruz kaldılar. Alevilerde bir tarih bilinci yaratmak, tarih boyunca çektiklerini nedenleriyle birlikte ortaya koymak, Pir Sultanlar'da, Baba İshaklar'da, Seyit Rızalar'da ve nice şehitte ifadesini bulan direnişçi tarihsel kimliklerini ortaya çıkarmak, ezilen bir kesim olarak istem ve taleplerini demokratik hak ve özgürlüklerin parçası olarak ele almak acil bir ihtiyaçtır.

İlerici Alevi örgütlerin sorunları bu çerçevede dillendirmeleri, belli bir pratik çaba içinde olmaları anlamlı ve önemlidir. Ancak bu örgütlerin, son 2 Temmuz eylemlerinde olduğu gibi, Maraş, Sivas vb. katliamlardaki rolüyle tarihsel hafızada yerini alan CHP vb. burjuva partileriyle birlikte iş yapmaktan vazgeçmeleri tarihsel sorumluluklarının bir gereğidir.

İlerici Alevi örgütleri ve devrimci anlayışlar yıllardır, Hızır Paşalar'ın denetiminin dışında alternatif Hacıbektaş şenliklerinin örgütlenmesinin öneminden bahsediyorlar. Bu önemli bir saptamadır. Ama önemli olan saptamak değil, bu konuda iradi bir tutum ortaya koymaktır.

Bu açıdan dört yıllık pratiğimize bakıldığında, sergilenen çabanın zayıf olduğu görülecektir. Hacıbektaş şenliklerine devlet Aleviciliğinin, Hızır Paşalar'ın damgasını vurmasını engellemeye yönelik alternatif bir pratiği örgütleyemediğimiz açıktır. Bu nedenle 45. Ulusal 18. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri'ne yönelik devrimci müdahale sorumluluğunu omuzlama görevi önümüzde duruyor.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Dünyadan kısa kısa...

Batı Bengal’de 300 bin işçi grevde

Hindistan’ın Batı Bengal eyaletinde çay endüstrisinde çalışan 300 bin işçi greve gitti. Grev 280 çay tarlasında gerçekleşti. Çay tarlalarında ve fabrikalarında üretimi tümünden durduran işçiler, ücret artışını, yardım fonundan yararlanmayı, kapalı veya terk edilmiş durumda bulunan tarlaların açılarak kendilerine bağışlanmasını talep ediyorlar.

Batı Bengal’de çalışan işçiler Assam ve Kerala eyaletlerinde çalışan işçilere göre daha az ücret alıyorlar.

Pakistan’da tekstil işçileri polisle çatıştı

Pakistan’da yüzlerce tekstil işçisi daha fazla ücret talebi ile greve gitti. Tekstil işçileri önce birçok fabrikanın girişinde protesto gösterisi yaptılar. Ardından iki saat boyunca caddeleri işgal ettiler. Polis barikat kuran işçilere azgınca saldırdı. Çatışmalarda iki fabrika alevler içinde kaldı.

Brüksel havaalanında grev

Brüksel havaalanında yük taşımacılığı bölümündeki iki uçak şirketinde çalışan işçiler her geçen gün kötüleşen çalışma koşullarını protesto etmek için greve gittiler. Grev nedeniyle 11 Ağustos günü büyük bir kaos yaşandı. Birçok uçuş iptal edilirken, yolcular başka havaalanlarına yönlendirildi.

Demokratik Kongo’da kobalt madenlerinde grev

Demokratik Kongo’da Orta Afrika Madencilik ve İhracat Şirketi’nde çalışan işçiler Ulusal İşçi Sendikası’nın çağrısıyla 11 Ağustos günü üretimi durdurdular.

Demokratik Kongo, cep telefonu bataryalarında kullanılan kobalt üretiminde dünyada ilk sırada yer alıyor. Merkezi Londra’da bulunan Orta Afrika Madencilik ve İhracat Şirketi Mayıs ayı içinde 760 ton kömür ve 583 ton kobalt işlendiği açıklandı.

Güney Afrika’da genel grev

Güney Afrika Cumhuriyeti’nde 6 Ağustos günü başlayan genel grev nedeniyle kamusal yaşam ve üretim durdu. İşçi ve emekçiler eylemleri ile besin maddelerine, benzin ve elektriğe yapılan zamları pretesto ettiler. Grev nedeniyle VW ve Daimler otomobil işletmelerinde de bantlar çalışmadı.

Kolombiya’da kamyon şoförlerinin grevi

Kolombiya’da kamyon sürücülerinin bir hafta önce başlattıkları grev devam ediyor. Grev, limanlara yapılan kahve taşımacılığını sekteye uğrattı. Başkent Bogota’ya da yayılan grev, mazot fiyatlarının artırılması ve vergilerin yükseltilmesine karşı başlatıldı.

Kanada’da otel çalışanları grevde

Kanada’nın Québec kentinde 40 otelde çalışan işçi ve emekçiler daha fazla ücret talebiyle eyleme geçtiler. Görüşmeler sürerken, dört otelde menejerlerin lokavt ilan etmesine karşı işçilerin başlattığı grev sürüyor.

Tayland’da Triump fabrikasında grev

Tayland’da dünyaca tanınmış Triumph işletmelerinde işten atılan sendika başkan yardımcısının tekrar işe alınması için tekstil işçilerinin başlattıkları grev ve işgal 11 gündür sürüyor. Yüz kadar tekstil işçisi endüstri parkının girişini tutarken, bin kadar işçi ise fabrikada direnişi sürdürüyor.

Bangladeş’de iş kazaları

Bangladeş’de son bir yıl içerisinde gemi sökümü esnasında meydana gelen çeşitli kazalar ve patlamalar sonucunda 10’un üzerinde işçi öldü. Böylece 1996’dan bu yana ölen işçilerin sayısı bini aştı. Bangladeş’te her yıl ortalama 80 büyük okyanus gemisi ve petrol tankerinin sökümü yapılıyor. Bu iş için 22 gemi söküm tersanesinde yaklaşık 30 bin işçi çalışıyor. Fakat sadece birkaç işçinin iş ayakkabısı var ve neredeyse hiçbirinin baretı yok. Gemi sökücülüğü Bangladeş’te en tehlikeli mesleklerden biri durumunda.

Türkiye uzun menzilli füze savunma üssü kuruyor...

Savaş arabasının önünden gitmek!

Kafkasya’da Gürcistan-Rusya arasında patlak veren savaştan hemen sonra sermaye medyası “ulusal güvenlik” nedeniyle füze savunma sistemlerinin kurulması gerektiğini dillendirdi. “Uzun Menzilli Bölge Hava Savunma ve Füze Savunma Sistemi Projesi” ile oluşabilecek “tehditler”in bertaraf edileceği açıklandı.

Söz konusu proje çerçevesinde ilk pakette alınacak dört bataryanın ikisinin İstanbul ve Ankara’ya yerleştirileceği, diğer ikisinin de tehdiye göre konuşlandırılacağı bildiriliyor. Tehditlerin artacağı düşünülüyor olmalı ki, sermaye devleti ilerleyen yıllarda dört batarya daha alarak toplam sekiz füze savar sistemi kurmayı planlıyor.

Muhtemel tehdidi önceden gören Savunma Sanayii Müsteşarı Murad Bayar, uzun menzilli yüksek irtifa hava savunma sistemi tedarikinde Rusya, ABD, Çin ve İsrail ile görüşmelerin devam ettiğini açıkladı.

Silah satışında adı geçen emperyalist devletlerden ABD’den Patriot, Pac-III ya da MEADS, İsrail’den Arrow-Arrow-II, Rusya’dan S-300 ve S-400, Çin’den ise HQ-9 füze savunma sistemlerinin alınacağı duyuruldu.

Patriotlar ilk olarak Körfez savaşında kullanılırken, 2003 Irak işgali sırasında NATO tarafından Türkiye’ye yerleştirilmişti. Karadan hava hedeflerine karşı kullanılan Patriot füzelerinin hava savunma radarları, Scud füzelerinin yerini 100 kilometre uzaklıktayken sapıyor ve kilitlendikten sonra da 15-20 saniye içinde hedefi yok ediyor. Patriotlar 70 kilometre menzile sahip bulunuyor. Rusya’nın elinde bulunan 150 kilometre menzilli S-300 füzeleri ise 27 kilometre irtifaya ulaşabiliyor ve hedefine 8-10 saniye arasında kilitlenip ateşlenebiliyor. ABD’nin Ortadoğu’daki vurucu gücü olan İsrail’in, ABD katkısıyla üretilen Arrow-2 füzeleri ise 100 kilometre menzile sahip bulunuyor ve 50 kilometre irtifaya ulaşabiliyor.

Uzun menzilli füze savunma sistemleri içerisinde Rusya’nın S-300’lerden sonra geliştirdiği S-400 füzelerinin, hem Patriot’lara hem de Arrow’lara karşı “üstünlükleri” olduğu belirtiliyor. Rusya’nın S-400’leri şu anda satışa sunmadığı, ancak S-300’lerle ilgili pazarlık sırasında S-400’lerden alınabileceği söyleniyor. S400’lerin menzili ise 400 kilometre. S-300 sistemi aynı anda 6, S-400 sistemi de 12 hedefe füze atabiliyor ve saniyede 2 bin 800 metre hızla hareket eden hedefleri vurabiliyor.

Türkiye’nin uzun menzilli füze savunma sistemine sahip olmak istemesi yeni bölgesel savaşlarda rol alma arayışının ifadesidir. Türkiye’nin kendini ABD’nin kuyruğunda yeni savaşlar içinde bulması ise, savaşın faturasının işçi ve emekçilere çıkarılmasına yolaçacak ve halklar arasına düşmanlık tohumlarının ekilmesine hizmet edecektir.

İsrail’in yeni işkence yöntemi

Siyonist İsrail, Filistin topraklarında dur durak bilmeyen devlet terörüne devam ediyor. Batı Şeria’da arazileri üzerine yapılan utanç duvarlarına karşı mücadele yürüten Ramallah yakınlarındaki Filistinli köylüler, İsrail askerlerinin “yeni bir silah” olarak kendilerini püskürtmek için “lağım suyu” kullandığını belirtiyorlar.

Bileyn Halk Komitesi Başkanı İyad Burnat, hafta sonu Bileyn köyünde köy sakinleri ile İsraili ve uluslararası barış eylemcilerinin rutin gösterisi sırasında, protestocuların şarkılar söyleyerek ve sloganlar atarak çitlerin bulunduğu bölgeye geldiğini, askerlerin göz yaşartıcı bombanın yanı sıra “lağım suyu” püskürttüğünü açıkladı. Birçok kişi lağım suyu nedeniyle hastalandı.

Adeta yarı açık cezaevine çevrilen Filistin’de değişik yöntemlerle direnişi kırmaya çalışan siyonist İsrail, son saldırısıyla Filistin halkının ve protestocuların onurunu zedelemeye çalışıyor.

Askerlerin suyla püskürtme yöntemi kullanmalarının ilk olmadığı, ancak “pis suyu kullanmalarının ilk olduğu” belirtiliyor. Siyonistlerin Filistinliler’e karşı çeşitli gazların yanı sıra plastik mermiler, suyla karışık gaz, hatta sıkıştırılmış tuz ve kavrulmamış kahve çekirdeklerini silah olarak kullandığı ifade ediliyor.

60 yıldır siyonizmin uyguladığı teröre rağmen, Filistin halkı direniş yolunu terk etmiyor. Siyonist İsrail’in uyguladığı iğrenç yöntemler sadece Filistin halkının öfkesini ve direncini daha da artıracaktır.

Diktatör Pervez Müşerref'in cumhurbaşkanlığından azli gündemde...

Amerikancı Pakistan rejimi dizayn ediliyor!

Pakistan'daki gerici rejimin krizler içinde debelenme süreci devam ediyor. Egemenler arası çatışma, ABD emperyalizminin küstahça müdahaleleri, Taliban'ın bazı bölgelerde etkili bir güç olması, Pakistan rejiminin parçalı yapısının görünürdeki nedenleridir. Pakistan'ın bir askeri cuntalar ülkesi olması, parçalanmayı daha da derinleştiriyor.

Aylar önce kaosu eşliğine gelen Pakistan'da, Washington'dan yapılan müdahale ile Pervez Müşerref'in genelkurmay başkanlığından istifası ve yapılan seçimlerin ardından koalisyon hükümetinin kurulması ile rejim belli bir dengeye oturmuştu.

Suikast sonucu öldürülen Benazir Butto'nun eşi Asif Ali Zerdari liderliğindeki Pakistan Halk Partisi (PPP) ile Navaz Şerif liderliğindeki Pakistan Müslüman Birliği (PML) tarafından kurulan koalisyon hükümeti, demokrasi ve istikrar vaatleri eşliğinde işe başlamıştı. Diktatör Müşerref'in görevden uzaklaştırdığı savcılarının göreve iade edileceğini vaadederek güya demokratlığını ispatlayan koalisyon hükümetinin foyası birkaç ayda ortaya çıktı. Zerdari-Şerif koalisyonu kendi içinde çatışırken, savcılarını göreve iade edeceğine dair vaadini bir kenara bıraktı. Nitekim geçen günlerde hükümetin bu tutumu kitlesel bir eylemle protesto edildi.

Savcılarının göreve iade edilmemesinin en önemli nedeninin, koalisyon ortakları hakkında yolsuzluk ve rüşvetten dolayı dava açma ihtimali olduğu bildiriliyor. Zira hükümeti kuran taraflardan, özellikle büyük ortak Asif Ali Zerdari'nin sicilinin fazlasıyla kirli olduğu biliniyor. Zerdari'nin, hükümete karısının suikastı sayesinde geldiği, geline yerinde ise kilit mevkileri yakın taraftarlarıyla doldurduğu yönünde güçlü bir kanı oluşmuş bulunuyor.

Bu durum son günlerde koalisyon hükümetini çöküşün eşliğine getirirken, Navaz Şerif bakanlarını kabineden çekti. Ancak, bu olayın hemen ardından, koalisyon ortaklarının Pervez Müşerref'in görevden azledilmesi konusunda anlaştığı açıklandı. Demokratik sürecin işlemesi için Müşerref'i

azletmenin şart olduğunu savunmaya başlayan tarafların sergilediği "birlik" görünümü, "sihirli bir el" tarafından yapılmış bir müdahale olduğunu gösteriyor. Müdahaleyi yapanların Washington'daki savaş kundakçıları olduğundan kuşku duyulmuyor.

Azledilmekle karşı karşıya bulunan Müşerref'in tutumu ise, yenilgiyi kabul ettiği izlenimini güçlendiriyor. Konunun gündeme gelmesi üzerine Olimpiyatlar vesilesiyle planladığı Çin gezisini iptal eden Müşerref, azille ilgili doğrudan bir açıklama yapmadı. Ancak daha önceki açıklamalarında hakkında azil talebiyle soruşturma başlatılmasındansa, istifayı tercih edeceğini söylemişti.

Müşerref gibi bir diktatörün sorun çıkarmadan sahneyi terk etmeye hazırlanması, müdahalenin Washington kaynaklı olduğunun bir başka işaretidir.

Siyasi çizgileri yönüyle her biri diğerinden gerici olan Müşerref-Şerif-Zerdari üçlüsünün iktidar kavgasında Washington'daki efendilerin desteğine bağımlı oldukları gözlenmektedir. Müşerref'in sahneden silinmek üzere olması, çatıştıkları halde aniden "birlik" görüntüsü sergilemeye başlayan Şerif-Zerdari ikilisinin dönüşleri, ABD'nin dolaysız müdahalesine olduğu kadar, savaş kundakçılarının Şerif-Zerdari ikilisini tercih ettiğine de işaret ediyor.

Türkiye'deki egemenler arası çatışmalar ve bu çatışmada ABD emperyalizminin müdahalesi, nasıl demokratikleşme ile alakalı değilse, aynı durumu Pakistan egemen sınıfları arasındaki çatışma için de geçerlidir. Türkiye'de ABD'ye dil uzatanlar tasfiye edilirken, Pervez Müşerref'in de Çin'le yakın işbirliğine önem vermesinden dolayı tasfiye edilmiş olma ihtimali yüksektir. Bu örnekler, hem bağımlı rejimlerin emperyalistlerin yapacağı her tür gerici müdahaleye açık olduğunun, hem de halklarına karşı zorba olan egemen sınıfların emperyalistler karşısındaki iradesizliklerinin tescilidir.

Alçaltıcı olduğu kadar, halkların geleceğini karartmayı hedefleyen bu müdahalelere son verebilmek için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı güçlü bir direnişin örülmesi şarttır!

Gerici Mısır rejimi siyonistlerle suç ortaklığı yapıyor!

Birbuçuk milyona yakın Filistinlinin emperyalist-siyonist abluka altında yaşam savaşı verdiği Gazze Şeridi'nin "üstü açık hapisane" olduğu artık farklı çevreler tarafından kabul edilmektedir. Boyu 40 km, derinliği 8-12 km olan dünyanın nüfusu en kalabalık bu coğrafya parçası, Haziran 2007'den beri temel gıda maddeleri, bebek maması, ilaç gibi hayati önem taşıyan ihtiyaçların bile bölgeye girişini engelleyen vahşi bir abluka altında bulunmaktadır.

Filistin halkının geçtiğimiz aylarda vahşi kuşatmaya karşı giriştiği kitlesel eylemle Gazze-Refah sınırındaki duvarlar yıkılmış, yüzbinlerce Filistinli Mısır'a geçip bazı temel ihtiyaçlarını karşılayabilmişti. Arap halklarının tepkisinden çekinen Amerikancı Mısır rejimi, o zaman kitlesel geçişlere belli bir süre tahammül etmek zorunda kalmıştı.

Gazze halkı tüneller kazarak da Mısır'a geçiş yolları açıyor. Bu tüneller, Gazzeli Filistinliler için bir çeşit hayat yolu olurken, direnişçilerin silah ve cephanelik ihtiyaçlarının karşılanmasında da önemli bir geçiş noktası.

İrkçı-siyonist rejim tünellerin varlığını ve işlevini bilmekle birlikte, bu geçiş yollarını kapatma gücünden yoksundur. Tüm saldırılarına rağmen amacına ulaşamayan İsrail, ABD emperyalizminin etkin desteği ile basınç altında tuttuğu Mısır rejimine bu işi yaptırmaya çalışıyor. Uzun süredir baskıya boyun eğmeyen Mısır devleti, son günlerde siyonistlerle tam bir suç ortaklığına girmiş görünüyor.

Mısır halkları nezdindeki saygınlığı yerlerde sürünmesine rağmen Hüsnü Mübarek yönetiminin tepki çekeceği kesin olan bu suç ortaklığına gitmesi, Washington-Tel Aviv kaynaklı baskıların iyice yoğunlaştığına işaret ediyor. Baskılar karşısında geri adım atarak utanç verici duruma düşen Mısır yönetimi, tünel geçişlerini engellemek amacıyla kolluk kuvvetlerini seferber etmiştir.

Gazze çevresinde açılan tünellere baskın düzenleyen Mısır kolluk kuvvetlerinin zehirli gaz kullandığını belirten Filistinliler, bu gazların ölümlere yol açtığının bilindiğini vurguluyorlar.

Gerici Mısır rejimi, Gazze Şeridi'ne yakıt ve temel gıda maddeleri taşımak için yeraltında açılmış bir tünel şebekesi bulunduğunu, polisin sınır bölgesinde 20 kadar tünel ortaya çıkardığını açıkladı. Tünellerde çok miktarda yakıt, gıda ve sigara ele geçirildiği belirtildi.

Gazze etrafında örtülen ABD-AB destekli siyonist abluka devam ederken, geçen Haziran ayında Hamas'la yapılan ateşkes anlaşmasının devam etmesine rağmen, siyonist şefler Gazze'ye kapsamlı bir saldırı düzenlemekten söz ediyor. Bu koşullarda tünelleri hedef alarak kapsamlı bir saldırı başlatan Mısır rejimi, Filistin halkının boğulması suçuna dolaysız şekilde ortak olmaktadır. İsrail abluhasını delmek için, Gazze'nin dünyaya açılan tek soluk borusu olan Refah sınır kapısını açmak yerine bu tutumu almakla işbirlikçi düşkünlüğün dip çukuruna yuvarlanan Mübarek ve ekibi, son irade kırıntılarını da emperyalist-siyonist güçlerin ayakları altına sermiştir.

Siyonist işgal ve ablukaya karşı inanç ve kararlılıkla direnen Filistin halkı elbette ABD-İsrail işbirlikçisi bu soysuzlara da hak ettikleri yanıtı vermesini bilecektir.

Filistinli şair Mahmud Derviş'i yitirdik...

Direnişin gür sesi kavga alanlarında yankılanmaya devam edecek!

*Ölümlerden geliyorum şarkı
söyleyerekten,
geliyorum yaşamak için.
Bırak, ışıldayan bir yara
bağışlasın bana sesini,
bırak da kinler büyüsün,
kafeslerin içimde ektiği,
bırak, uzlaşmazlık çıksın ortaya,
yıkımların doğurduğu.
Yaramın üstünde yürümeyi öğretti
bana celladın bıçağı.
Yürümeyi, hem de yorulmadan
yürümeyi.
Direnmeyi öğretti.
Direnmeyi.
Mahmut Derviş*

Direnişin şairi, düşünce ve eylem adamı Mahmud Derviş Amerika'da geçirdiği açık kalp ameliyatından 3 gün sonra 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

Şairin ölümü dolayısıyla Filistin Özerk Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'ın ilan ettiği ulusal yas dolayısıyla Gazze ve Batı Şeria'da kamu binalarında bayraklar yarıya indirildi.

Filistin yönetimi, Derviş'e devlet törenine eşdeğer bir cenaze töreni planladığını açıkladı.

Mahmud Derviş'in ölümü, kuşkusuz ki, direnen Filistin halkı için büyük bir kayıptır. Zira o, direnişin en gür sesiydi. Bu öyle gür bir sesteki ki, Mahmud Derviş'in fiziki ölümüne rağmen direniş mevzilerinde yankılanmaya devam edecektir.

Ancak Mahmud Derviş sadece Filistin ve Arap halkları için değil, dünyanın dört bir yanında baskıya, sömürüye, zulme, ırkçılığa, faşizme, gericiliğe karşı mücadele eden herkes için de büyük bir kayıptır.

Henüz 7 yaşındayken Nakba'yı (İsrail'in kuruluşuyla meydana gelen "Felaket") yaşayan Mahmud Derviş, ömrü boyunca halkının yaşadığı derin acıları duyarlı şair yüreğinde hissettiği halde, acının değil isyanın, karamsarlığın değil umudun, teslimiyetin değil onurlu direnişin şairi olmuştur. Dizelerine yansıyan acı ise, hüzünden çok isyana davet eder. Bu yönüyle Mahmud Derviş'in şiirinde direnişin evrensel izini sürmek mümkündür. Kendine özgü yönleri bir yana bırakılırsa Filistin'i bir dünya, Mahmud Derviş'i de evrensel direnişin şairi bir dünyalı olarak düşünmek mümkündür.

1941 yılında (şu an İsrail işgali altında bulunan) Celile kentine bağlı bir köyde doğan Mahmud Derviş, 1948'de ırkçı-siyonistler köylerini yerle bir edince, ailesiyle birlikte Lübnan dağlarını aşarak Beyrut'a gitmek zorunda kaldı. Çocuk yaşta şiir yazmaya başlayan Derviş'in daha ilk şiirlerinde siyonistlerin yağmaları, kitlesel göç, İsrail baskı ve zulmünün izi görülür.

Direnışten esinlenip direnişini esinleyen şair

Emperyalist-siyonist güçlerin Filistin halkına reva gördüğü zulmün çocuk yaştaiken tanığı olmakla kalmayan, aynı zamanda kurbanı da olan Derviş, şiir yazmakla yetinmemiş gazeteci, yayıncı ve eylem insanı kimliği ile de Filistin direnişinin saflarında yer almıştır. Şiirlerinden yayılan direnişin bu kadar çarpıcı olması, her şeyiyle o direnişin içinde olmasından bağımsız düşünülemez. Henüz lise öğrencisi iken İsrail Komünist Partisi'ne katılan şair, dünyadaki gelişmelere de uzak durmaz.

Slogancı söyleme düşmeden, estetik kaygıyı bir kenara itmeden direnişini dizeleriyle dünyaya yayan (kitapları 30 dile çevrilmiştir) Mahmud Derviş'in şiiri direnen bir halkın yaşamının tüm dokularından esinlenir. Bu yönüyle Mahmud Derviş'i Mahmud Derviş yapan Filistin direnişidir. Ancak direnişten esinlendiği kadar o, hem direnişini hem direnişçileri de esinler. Filistinli gerillaların heybelerinde ekmeğin yanı sıra Mahmud Derviş'in şiir kitaplarını taşımaları bir tesadüf değildir.

Şehitlere "özgür vatan" müjdesi

Direnişin tarihini 1936'da başlayan ancak 1939'da kırılabilen ayaklanma ile başlatırsak, Filistin halkının özgürlük uğruna 70 yılı aşkın süreden beri direndiğini söyleyebiliriz. Tarihin tanık olduğu en vahşi düşmanlardan biri olan ırkçı-siyonistlere karşı sürdürülen bu direnişte sayısız şehit verilmiştir. Zira 7'den 70'e Filistin halkının tümü siyonist canilerin hedefiydi, halen de öyledir.

Her Filistinli gibi Mahmud Derviş de pek çok yakınını, yoldaşını ve şair, yazar dostlarını bu ölümsüzlük kervanına uğurlamıştır. Mahmud Derviş'in şiiri, ölümüne direnenlere, bir gün özgür bir vatanı sabahı karşılayacaklarının müjdesini verir. Bu özgür vatan henüz şairin dizelerinde cisimleşse de,

Mahmud Derviş'in müjdesi kaçınılmaz olan geleceği şimdiden haber verir.

Siyonist zindanların kısımadığı gür ses!

Mahmud Derviş şiirinin gücü düşmanın gözünden de kaçmamıştır elbet. Hem şairi susturmak hem direnişe verdiği desteği engellemek için saldıran siyonist rejim, Mahmud Derviş'i 1961, 1965 ve 1967 yıllarında üç kez hapse atmıştır. Ancak zindana kapatılmak şairi sindirmek bir yana, direnişin gür sesi demir parmaklıklar ardından da yükselmeye devam etmiştir. Milyonlarca Filistinli gibi ırkçı baskılara maruz kalan şair, kimlik kartını (*) bir bayrak gibi dalgalandırmıştır.

Tüm baskılara rağmen 1971'e kadar İsrail'de mücadelesine devam etti. Bu tarihe kadar şiir yazmanın yanı sıra cezaevinde olmadığı zaman Hayfa'da gazete ve dergilerde çalıştı. 1971'de ise Beyrut'a taşındı.

Arap dünyasında şiirin toplumların yaşamında apayrı bir yeri vardır. Kitleler ünlü sanatçıları izlemekten çok, şiirlerini okuyan ozanları dinlemek için stüdyoları, salonları hatta kimi zaman meydanları doldurur. Mahmud Derviş'i de pek çok yerde binlerce insanın huzurunda şiirlerini okurken görmek mümkündür. Bu tür etkinliklerde en ajitatif konuşmalar bile, direnişini gür sesiyle haykıran şairin gölgesinde kalabilir.

Bundan dolayı salt ırkçı-siyonistler değil, gerici Arap rejimleri de şairleri baskı altında tutmuş, çoğu zaman kitleler önünde şiir okumalarını engellemişlerdir.

Evrenselleşen şair...

Mahmud Derviş'in direnişini evrenselleşiren şiirinin kendisi de evrenselleşmiştir. Kitapları Türkçe dahil 30 dile çevrilen şair, farklı ülkelerden ödüller almıştır.

1969'da Lotus ödülüne layık görülen Mahmud Derviş, 1982'de Kasap Şaron gözetiminde gerçekleştirilen Sabra ve Şatila soykırımı üzerine yazdığı **"Gölgeyi Yüksekten Övmek/Beyrut Kasidesi"** adlı uzun şiiri ile dönemin Sovyetler Birliği'nde 1983 Lenin ödülünü kazanmıştır.

Türkiye'ye de birkaç defa gelen Mahmud Derviş, 2003 yılında Uluslararası Nazım Hikmet Şiir Ödülü'ne layık görülmüştü.

Mahmud Derviş'in saygın Arap müzisyenler tarafından bestelenen şiirleri, Arap dünyasındaki direnişçilerin dillerinde şiarlaşmıştır. Lübnanlı ilerici sanatçı-müzisyen Marsel Halife de Mahmud Derviş'in pekçok şiirini bestelemiştir. Bu besteler arasında Filistin ulusal marşı da yer almaktadır.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) 1982 Eylül'ünde, emperyalist-siyonist güçler ve gerici Arap rejimleri tarafından Beyrut'tan çekilmek zorunda bırakılması, şairi derinden sarsmıştır. FKÖ'nün Tunus'a sürgününün ardından **"yerküre üzerimize kapanıp bizi son çıkıştan dışarı itiyor; ve bizler geçebilmek için kollarımızı ve bacaklarımızı koparıp atıyoruz"** diyen Mahmud Derviş, o yıl Paris'e göç etmiştir.

Kuşakların şairi Filistin'deki parçalanmayı lanetledi!

Coğrafi açıdan işgal altındaki vatanından uzaklaşması şairin duruşunda bir değişikliğe yol açmamış, o yine direnişin gür sesi olmaya devam etmiştir. Ölene kadar da bu onurlu duruşunu sürdürmüştür.

Mahmud Derviş'in şiiri, Filistin direnişini bugünlere taşıyan birkaç kuşağın bilinç ve duygu dünyasını beslemiştir. Bu yönüyle o hayatta olan Filistin kuşaklarının şairidir.

Direnişle bu kadar özdeşleşen bir şairin, Filistin'deki son olaylardan derin bir şekilde etkilenmemesi mümkün değildir. Zira özdeşleştiği şehitlere özgür vatanda sabahı karşılamayı müjdeleyen şair, siyonist zorbalığın devam etmesinin yanı sıra, Batı Şeria'da El Fetih, Gazze Şeridi'nde Hamas tarafından yönetilen iki parçaya ayrılmış bir Filistin varken hayata gözlerini yummuştur.

"Üzgün bir insan olarak aramızdan ayrıldı" diyen Mahmud Derviş'in dostu şair Hanan Aşravi, "Çünkü Filistinliler'in kendi kendilerine ettiklerinin, başkalarının yol açtığı tüm adaletsizliklerden, işgalden, İsraililer'den, sürgünden ve tüm acılardan daha kötü olduğunu düşünüyordu" diye ekliyor.

Nitekim Derviş'in son şiiri, Filistin'de halen devam eden iç çatışmalarla ilgiliydi. Mahmud Derviş, son şiirinde Hamas ve El Fetih arasında çatışmaya lanet yağdırarak tepkisini dile getirmiştir.

Şairin şehitlere müjdelediği özgür vatan, devrimci önderlik altında birleşen Filistin direnişiyle mutlaka kurulacaktır.

(*) KİMLİK KARTI

Kütükte kayıtlıyım.

Arabım.

Kartımın numarası elli bin.

Sekiz çocuğum var.

Dokuzuncusu yolda.

Yazdan sonra burda.

Kızıyor musun?

Kütükte kayıtlıyım.

Arabım.

Bir işim var, çalışıyorum.

Arkadaşlarım var, acı çeken,

sekiz de çocuğum.

Taştan çıkarıyorum ekmeklerini,

üstlerini başlarını, defterlerini,

taştan çıkarıyorum.

Dilenmiyorum kapı kapı,

olmuyorum iki büküm

eşiğinde senin.

Kızıyor musun?

Kütükte kayıtlıyım,

Arabım.

Halktan biriyim.

Sabırlıyım.

Öfkeyle kaynakayan topraklara

salmışım köklerimi.

Çağlardan çok uzaklara bağlı

babam benim,

yüzyılların doğuşundan çok uzaklara,

selvilerden, zeytinlerden çok uzaklara,

bütün bitkilerden çok uzaklara bağlı.

Nujub efendilerinden değil,

kara saban sürenlerden.

Büyük babam da köylüydü,

yoktu soy ağacı.

Başımızı sokacak bir kulübe

benim yuvam,

kamışlardan, dallardan.

Hoşnut musun benim bu halimden?

Halkım ben.

Kütükte kayıtlıyım.

Arabım.

Saçlar: Kara

Gözler: Kahve rengi.

Özel belirtiler:

Alnında bir çatki.

El ayası deniz kabuğunun içi gibi kırmızı.

Uyuşturur tuttuğu eli bu eller.

Ayrıca zeytin yağını,

bir de kekiği severim çok.

Arayan bulsun beni

bir yitik köyde,

adsız yollarda unutulmuş.

Tarlalarda ter döker insanları,

taş ocaklarında ter döker.

Özliyor insanlar

insan gibi yaşamayı.

Kütükte kayıtlıyım.

Arabım.

Atalarımın üzüm bağlarını sen aldın

elimden,

çocuklarımla ektiğim toprağı

sen aldın.

Bıraktın bu taşları

bize, çocuklarımıza.

Alacaktıysınız

elimizden bu taşları da,

doğru mu?

Bir daha diyorum!

Bir daha!

Kütükte kayıtlıyım.

Birinci sayfanın ta başına.

Nefret etmem insanlardan,

saldırmam hiç kimseye.

Ama aç korlarsa beni,

korlarsa çırılçıplak,

yerim etini beni soyanın,

hem de yerim çiğ çiğ.

Açlığımı kolla benim

ve öfkemi.

Damarıma basma.

DHKP: “Komutanımız, önderimiz, dayımızı yitirdik”

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi yayınladığı bir bildiri ile Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 11 Ağustos günü yaşamını yitirdiğini açıkladı. DHKP'nin yaptığı yazılı açıklamayı kısaltarak yayınlıyoruz...

Acımız tarifsiz, kaybımız büyük; komutanımız, önderimiz, Partimizin Genel Sekreteri Dursun Karataş yoldaşımız, 11 Ağustos sabaha karşı 05.00'te şehit düştü. 38 yıldır devrim için çarpan, dünya halklarının kurtuluşuna, vatanımızın bağımsız, halkımızın özgür olmasına adanmış bir yürek durdu. Son nefesini yoldaşlarının kolları arasında, dünya halklarına ve kendi halkına karşı görevini yerine getirmiş bir önderin huzuruyla verdi. (...)

Dursun Karataş, devrim için yaşanmış bir hayatın adıdır

Dursun Karataş yoldaşımız, 25 Mart 1952'de Elazığ'ın Kürdemlik (Cevizdere) köyünde doğdu. Ailesi, emekçi bir Kürt ailesiydi. Devrimci düşünceye 1970 öncesinde sempati duymaya başladı. Lise yıllarında birçoğu daha sonra Devrimci Sol içerisinde yer alacak olan bir gruptular.

1970'de İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'ni kazanarak İstanbul'a geldi. Bu yıllar, Türkiye devriminin yolunun çizildiği, revizyonist, reformist geleneklerin aşıldığı, statükoların kırıldığı, yeni saflaşmaların yaşandığı yıllardır. İşte bu saflaşmada yoldaşımız da yerini Mahirler'in ihtilalci çizgisinden yana belirledi. Artık bir THKP-C sempaticanıdır.

30 Mart 1972'de Kızıldere'de Mahirler'in fiziken yok edilmesinin ardından, Mahirler'i, THKP-C'yi savunup sahiplenilen büyük bir gençlik potansiyeli çıktı ortaya. THKP-C çizgisini savunan bir Dev-Genç militanı olarak Dursun Karataş yoldaşımız da, gerek İstanbul'da, gerekse de Elazığ'da bu sahiplenme tavrının geliştirilmesinde aktif bir rol oynuyordu.

Yoldaşımız ilk kez 1974'te, Elazığ'da, oligarşik diktatörlüğün Kıbrıs'ı işgalini protesto etmek için duvarlara “**Bağımsız Kıbrıs**” sloganını yazarken gözaltına alındı. Daha sonra Devrimci Sol Merkez Komitesi'nde yer alacak olan **Niyazi Aydın**'la birlikteydiler bu eylemde. Onu sonraki devrimci gelişimi içinde kah bir okulun önünde kitlenin güvenliğini alırken, kah Kocamustafapaşa barikatlarında dövüşürken görecekti yoldaşları. Ve bunların gösterdiği gibi, onun önderliği hayatın içinde adım adım kazanılmış bir önderliktir. Hep söylendiği gibi, **önderler atanmazlar önderlik kazanılır**. Bu sıfata sahip olmak, hayatın içinde yüzlerce düşünceyi, davranış biçimini sabır ve kararlılıkla geliştirip, ortaya tarih yazan bir devrimci çıkarmaktır. Yoldaşımızın yaptığı gibi...

İstanbul öğrenci gençliğinin akademik demokratik mücadelesini ve anti-faşist, anti-emperyalist tavrını örgütlü bir güce dönüştürecek olan İYÖKD'ün (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği'nin) kuruluş ve mücadele süreci, aynı zamanda Dursun

Karataş yoldaşımızın İstanbul devrimci gençliğinin önderi konumuna yükselmesi sürecidir. (...)

THKP-C'nin bir geleceğinin olup olmayacağı, tarihin o günkü sorusudur: Cevap Dursun Karataş'tır!

THKP-C'yi büyük bir içtenlikle sahiplenilen Dev-Gençlilerin gelişen mücadelesi, yeni örgütlenmeleri gerektirmektedir. Dursun Karataş yoldaşımızın önderliğinde şekillenen **Kurtuluş Grubu**, o gün bu ihtiyaca cevap vermeye yönelik atılan adımlardan biridir. Karataş, bu grubun oluşumundan itibaren, İstanbul'da sadece gençlik içinde değil, hayatın her alanında yürütülen anti-faşist mücadelenin önderi konumuna yükseldi. (...)

Ülkenin dört bir yanında mücadele eden Dev-Gençlilerin, THKP-C potansiyelinin birleşmesi, tüm militanların ortak arzusuuydu. Mücadelenin ihtiyaçları da böyle bir örgütlenmeyi gerektiriyordu. İşte bu çerçevede 1977'de Dursun Karataş ve beraberindeki yoldaşlarının da içinde yer almasıyla Devrimci Yol oluşturuldu. **Devrimci Yol** Bildirgesi etrafında birleşirken amaç, THKP-C çizgisi doğrultusunda **ideolojik netliğin sağlanması ve partinin yaratılmasıydı**. Ancak Devrimci Yol, bu hedeflerin platformu olamadı. Çünkü bu yapı içindeki Ankara hizbi, THKP-C'ye sahip çıkıyor görünürken, pratikte buna uygun örgütlenmelere yönelmiyor, kadrolara kendi sağcı anlayışlarını empoze ederek partiyi değil fakat kendi hizip örgütlenmelerini gerçekleştiriyordu. Bu süreçte, Dursun Karataş tarafından Ankara hizbi yöneticilerine gerek çeşitli yazılarına, gerekse de pratiklerine yönelik yapılan eleştiriler, çoğunlukla geçiştirildi, sürecin tartışılması yerine Dursun Karataş nezdinde İstanbul'daki militan devrimci örgütlenmeyi tasfiye hesapları yapıldı. THKP-C ideolojisinin ve devrimci örgütlenmenin tasfiyesine izin verilemezdi. Tasfiyeciler, tasfiye edilmeliydi. İşte o anda yoldaşımız Dursun Karataş'ın aldığı karar, ülkemiz

devrim tarihinin en önemli kararlarından biri olurken, onun, onyıllar boyu Türkiye devrimine damgasını vuran tarihsel rolünü de belirlemiş oluyordu. THKP-C ideolojisinin sürdürülmesi ve partinin yeniden yaratılması görevi artık başkalarına bırakılamazdı. Dursun Karataş yoldaşımız, işte o tarihsel kesitte, bu ağır yükü omuzladı.

Onun belirleyici inisiyatifi ve önderliğiyle, THKP-C'yi savunan kadrolar, 1978'de Devrimci Yol tasfiyeciliğini mahkum ederek **Devrimci Sol'u kurdular**. (...)

Devrimci Sol'un siyasi arenaya çıktığı 1978 yılı, resmi ve sivil faşist terörün alabildiğine boyutlandığı bir dönemdi. Devrimci Sol'un kuruluşundan kısa bir süre sonra da sıkıyönetim ilan edilecek ve hareket, örgütlenmesini bu koşullar altında gerçekleştirmek zorunda kalacaktı. İşte bu zorlu koşullarda, onun önderliğinde revizyonizmle, oportünizmle, THKP-C çizgisindeki sağ ve sol sapmalarla araya **kalin çizgiler** konuldu. Ki yoldaşımızın, Dayımızın en önemli özelliklerinden biridir bu. Yaşamı boyunca, ayırım çizgileri hep net ve kalın olmuştur. Onda hiçbir konuda muğlaklık yoktur. Devrimci çizgiyi belirsizleştiren her düşüncenin, her pratiğin düşmanı olmuştur. (...)

Yaklaşık iki yıl gibi kısa bir süreçte Devrimci Sol, ülkemizin sayılı siyasi hareketlerinden biri haline gelip kitleler nezdinde bir umut yaratmaya, pratiğiyle sola yön vermeye başlarken, ülkemiz 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle yeni bir sürece girdi. (...)

Önder yoldaşımız, cuntaya karşı savaşın daha ilk döneminde tutsak düştü. Dışarıda mücadele, onun şekillendirdiği anlayış temelinde sürdürülürken, o artık mücadelenin yeni bir cephesindeydi. Ve hapishaneler cephesinde de, 12 Eylül cuntasına karşı direniş politikalarının oluşturulmasında, direnişlerin fiilen örgütlenmesinde önderlik misyonunu sürdürdü. (...)

Yoldaşımız Dursun Karataş'ın önderlik tarihi, onun

“ilk”lerin öğretmeni, komutanı olduğunu gösterir bize. Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri’nden Silahlı Devrimci Birlikler’e, ölüm oruçlarından oligarşinin kürsülerindeki Savunma’ya, kuşatılan üslerdeki “teslim olmama” geleneğine uzanan tarihte, **ilk’lerin politik ve fiili önderidir.**

15 Mart 1982’de başlayan 1453 devrimcinin yargılandığı **Devrimci Sol Ana Davası** da bu ilklerden biridir ve tarihseldir. Yoldaşımızın bu mahkemede tüm oligarşik düzeni itham eden görüntüleri, bu davanın siyasal özeti olarak tarihi bir simge gibidir ve o simge, kolektif bir çalışmanın ürünü olan ve onun da her satırına emeğini kattığı **“HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ”** başlıklı savunmayla bütünleşmiştir. (...)

Önder yoldaşımız, 1989 Ekiminde bir özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verdi ve sıcak mücadele içinde yeniden görevlerinin başına geçti. Dayı, Devrimci Sol Davası’nda okunmak üzere bir dilekçe bırakmıştı hapisneden giderken, şöyle diyordu orada: *“Özgürlük kimseye bahşedilmez, kazanılır. Biz özgürlüğü kazanma savaşının içinde olacağız.”* (...)

Yoldaşımızın hareketimize fiilen önderlik yapmaya başlamasıyla “Yolun neresindeyiz?” sorusuna cevap bulmak üzere değerlendirmeler yapıldı, yeni kararlar alındı ve onun önderliğinde, tarihimize **“Atılım süreci”** olarak geçen süreç başlatıldı. **“Daha hızlı koşmalıyız”** şiarıyla başlatılan bu sürecin, dünya ölçeğinde politik bir önemi ve etkisi oldu; ülkemizde yayılan reformizme, derinleşen legalizm bataklığına karşın silahlı mücadele yükseltiyor, tüm dünyada karşı-devrim rüzgarları eserken sosyalizm bayrağı daha yukarı kaldırılıyordu. Emperyalizmin estirdiği karşı-devrim rüzgarı, işbirlikçi faşist diktatörlüklerle uzlaşma modası, karşısında Türkiye Marksist-Leninist hareketini buldu. O hareketin önderinin adı, Dursun Karataş’tı. O, emperyalizme karşı dünya çapında önemi olan bu ideolojik direnişin ve devrimde ısrarın temsilcisi olarak bu dönemden itibaren emperyalizmin ve oligarşinin daha fazla hedefi haline gelecekti.

Silahlı mücadeleyi yükselttiğimiz ve yaygınlaştırdığımız, halkın adalet özlemlerine cevap olduğumuz yaklaşık 2,5 yıllık bir süreçte Hareketimiz, **“partinin arifesindeyiz”** diyebileceği bir noktaya geldi. (...)

Bu görevi yerine getirmek için, hareketimizin önder kadrolarının katılımıyla, 30 Mart 1994’te Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Kuruluş Kongresi toplandı. Devrimci Sol, kongrede devrim yürüyüşünü Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP) olarak sürdürme kararı aldı ve yoldaşımız Dursun Karataş, **DHKP Genel Sekreteri** olarak seçildi. (...)

Yoldaşlar!

Dayımız artık başımızda değil; o artık elimizde bayrağımızdır. O bizden şimdi, büyük bir metanet göstermemizi, büyük bir irade gücüyle devrimi ve örgütü daha çok sahiplenmemizi istiyor. Son günlerine kadar görevlerinin başında olması, bize bıraktığı en son vasiyetidir; tüm Parti-Cephe kadroları olarak, onun bıraktığı boşluğu doldurabilmek için, tek bir anımızı boşa geçirmeden devrimi ve örgütü sahiplenmeli, devrimin görevlerini daha büyük bir azim ve coşkuyla omuzlamalıyız. Bu önderimizin son isteği, önderini şehit vermiş bir devrimin kadrolardan ilk beklediğidir. (...)

Dursun Karataş ölümsüzdür!

Komutanımız, önderimiz, dayımız, devrimimizin kılavuzu, yolumuzu aydınlatmaya devam edecek!

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi

Bir kez daha Ergenekon tartışmaları ve doğru yaklaşım üzerine...

M. Can Yüce

Aylardır Ergenekon Operasyonu bağlamında bir tartışma sürecidir devam ediyor. Bu operasyonun egemenler cephesinde iktidar dalaşının bir silahı olarak gündeme getirildiği ve bir silah olarak kullanıldığı çok açıktır ve bunu birkaç yazımızda vurguladık. AKP’nin kapatılması davası ile Ergenekon operasyonu, bu çatışmanın iki önemli ayağı olarak gündeme getirildi. AKP kapatılmadı, ancak “laikliğe karşı odak haline geldiği” yönünde mahkûm edildi. Bu karardan önce Ergenekon İddianamesi de mahkemece kabul edildikten sonra kamuoyuna açıklandı.

Böylece egemenler cephesindeki çekişme yeni bir noktaya geldi. Gelineen noktada AKP’nin ideolojik ve psikolojik düzeyde darbelenmesi bağlamında bir “denge”nin, uzlaşmanın sağlandığı anlaşıyor. Bundan sonraki süreçte çekişmenin yanı sıra devlet ve rejimin güçlendirilmesi, gediklerinin kapatılması yönünde bir çizginin sürdürüleceği anlaşılmaktadır. Bu denge durumu çatışmanın nereye kadar gidebileceği konusunda da bir fikir vermiş bulunmaktadır. Kuşkusuz bu çekişme sürecinde taraflar zayıflamış, bu zayıflama belli ölçüde devletin temel kurumlarının yıpranmasını da birlikte getirmiştir. Ancak uzun saray entrika deneyimlerine ve birikimine sahip, aynı zamanda bir özel savaş kurumlaşması olan TC, bütün bunlardan yeniden toparlanma ve güçlenme olanak ve zeminini de yaratmıştır. Bugün işleyen süreç bu doğrultuda işlemektedir...

Bilindiği gibi, Ergenekon Operasyonu ile kamuoyuna devletin kontrgerilla, JİTEM gibi unsurlardan arındırılacağı, Kemalist rejimin ciddi bir sarsıntıdan geçirileceği düşüncesi ve umudu pompalandı. Bu operasyon sürecinde ordunun iktidar üzerindeki “vesayetine son verileceği”, demokratikleşmenin gelişip derinleşeceği yazılıp çizildi...

Kuşkusuz iktidar çekişmesi bağlamında olsa da kimi kirli ve özel savaş unsurlarının deşifre edilmesi, dahası yargılanma konusu yapılması bir anlam ifade ediyor, ama bir bütün olarak özel savaş aygıtının deşifrasyonu, özel savaş örgütlenmesinin açığa çıkarılması stratejisi bağlamında olmak koşuluyla... Ters durumda TC’nin özel savaş, kontrgerilla aygıtı ile bağlantıları konulmadan ve bu aygıtın tasfiyesi hedefine bağlanmamış bir çabanın orta ve uzun vadede özel savaş aygıtının arındırılarak güçlendirilmesi operasyonuna hizmet edeceği kesindir. Aslında şimdi yapılan da bundan başkası değildir.

Açıklanan Ergenekon İddianamesi, bu görüşümüzü çok net bir biçimde doğrulamaktadır. İddianame, Ergenekon’un Genelkurmay ve MİT ile bağlantılı olmadığını çok net bir biçimde ifade etmektedir. Ergenekon, devletin dışında ve devlete rağmen bir örgütlenme olarak tanımlanmaktadır. Çokça öne çıkarıldığı gibi geçmiş darbe girişimleri de yargılama konusu yapılmamaktadır. Bu teziyle iddianame, demokratikleşme, özel savaş aygıtının tasfiyesi, kontrgerillanın tasfiyesi gibi altı boş umutları da tuz buz etmiş oldu. Genelkurmay ve MİT, JİTEM ve diğer özel savaş aygıtları soruşturma ve yargılanma dışı bırakıldığında geriye ne kalır? Kullanılan ve halen kullanılmakta olan, bir biçimiyle “çizgi dışına” çıkan unsurları temizleme, bunu bir arınma vesilesi yapma operasyonundan başka bunun bir anlamı kalır mı?

İktidar çekişmesi ve bu vesileyle kullanılan silahların, son tahlilde TC’nin güçlendirilmesine zemin yapılması yeni bir uygulama değildir. Susurluk’ta açığa çıkan aslında bir özel savaş devleti olan TC’den başkası değildi. Peki, oluşan/oluşturulan yaygın kamuoyuna rağmen ortaya çıkan sonuç ne oldu? Elbette belli bir deşifrasyon gerçekleşti, komisyonlar kuruldu, raporlar hazırlandı, ama sonuçta bu süreç, devlet için arınma ve kendini güçlendirme süreci haline getirildi. Kuşkusuz bazı yaralar aldı, ama uzun vadede kendi konumunu güçlendirmekten de geri durmadı.

Kürt halkına ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı 2000’li yılların ortalarından itibaren mantar gibi biten emekli subayların başını çektiği “dernek” örgütlenmeleri, devlet açısından önemli bir işlev görmelerine rağmen kontrol dışına çıkma eğilim ve tutumları da önemli bir “sapma” olarak belirmeye başlamıştı. Dolayısıyla bu unsurların tasfiyesi, sınırlandırılması ve denetlenmesi devlet açısından kaçınılmaz hale gelmişti. Bu yapılırken bu operasyon, iktidar çekişmesinde bir araç olarak kullanıldı. Bu sürecin ayrıntıları biliniyor.

İddianamede, Ergenekon’un devletin dışında ve devlete rağmen bir örgüt olarak değerlendirilmesi boşuna değildir. Bu, egemenler cephesindeki çekişmenin sınırlarını da ortaya koymaktadır: *“TC’nin temel yapılanması ve temel kurumları yıpratılmamalı, tartışma konusu yapılmamalı, temel politikası sorgulanmamalıdır! Her türlü iç çekişme bu kurala uygun olmalıdır!”*

Ergenekon iddianamesinde Kürdistan’da işlenen sayısız kirli savaş uygulamasının soruşturma ve yargılanma dışı tutulması yine boşuna değildir, bu, yukarda özetlediğimiz kuralın bir gereğidir. Oysa bilinmektedir ki ülkemizde sayısız cinayet, katliam gerçekleştirildi. Son olarak Kerkük’te gerçekleştirilen bombalama eylemi ve sonrasında kaçışan kitlelerin taranması hareketi özel savaş çizgisi ve pratiğiyle yakından bağlantılıdır. Güngören’de gerçekleştirilen katliamın da kontrgerilla imzalı olduğu çok açıktır. Bu kirli pratikler, TC’nin inkâr ve imha sisteminin bir gereği ve sonucudur! Dolayısıyla bu çizgi ve pratiklere dokunmadan demokratikleşmeden söz etmek bir aldatmacadan öte bir anlam ifade etmemektedir.

Kendisini demokrat olarak tanımlayan kişi ve çevrelerin bu temel noktalara dokunmamaya özen göstermeleri şaşırtıcı değildir. Bu operasyonu demokratikleşme, ordunun vesayetinin kaldırılması yönünde bir çaba olarak yansıtmaları, daha geniş bir kamuoyu desteği açısından gerekli görülmüştür. Ama gerçekliğin onların iddia ettiği gibi olmadığı ortadadır.

Tarihi boyunca bir suç örgütü olan ve kuruluş özellikleriyle halkların inkarı ve imhası üzerinde kurulan, devlet-ulus örgütlenmesi yaratan TC’nin teşhirine ve tasfiyesine oturmayan Ergenekon, kontrgerilla tartışmaları ve operasyonlarının sonuçta devleti güçlendirmenin aracına dönüştürüleceği çok açıktır. Bu nedenle hala sürmekte olan Ergenekon tartışmalarını ve yargılanmalarını bir özel savaş aygıtı olan TC’nin teşhirine ve Kürdistan’da uygulayageldiği katliam ve cinayetleri açığa çıkarıp mahkum etmeye hizmet edecek bir zeminde değerlendirmek, bu sürecin gerçek müdahil ve yargılayan bir tarafı olarak hareket etmek, bunu yaparken egemen tarafların gerçek niyet ve politikalarını teşhir etmeyi ihmal etmemek ve herhangi birisinin yedeğine düşmemek çok önemlidir! Bu temel doğrultuya oturmayan bir yaklaşımın devrimci ve yurtsever çizgiye hizmet etmeyeceği çok açıktır!

Ergenekon tartışmaları bağlamında gündeme getirilen PKK-Öcalan ve Ergenekon bağlantıları konusunu, bu konuya yaklaşımı, Öcalan’ın kendisi gibi düşünmeyenlere saldırılarını başka bir yazımızda değerlendirmeye çalışacağız.

12 Ağustos 2008

Mahmut Alınak cezaevinde!

Bugüne kadar çeşitli gerekçelerle hakkında birçok dava açılan Kars eski Milletvekili ve DTP Kars Eski İl Başkanı Mahmut Alınak, Kars'taki caddelere Musa Anter, Deniz Gezmiş, Vedat Aydın, Kemal Akbulut ile Oruç Korkmaz'ın adlarının verilmesini istediği ve İmrallı Cezaevi sistemini eleştirdiği için “suç ve suçluyu” övmek gerekçesiyle 50 günlük hapis cezasına çarptırıldı.

Hapis cezasının karşılığı olarak belirlenen para cezasını ödemeyi reddeden Alınak, 12 Ağustos günü sabah saatlerinde DTP Kars İl Başkanlığı'nda düzenlediği basın toplantısının ardından kendisine destek veren 100 kişilik kitleyle birlikte Kars Adliyesi'nde Savcılığa teslim oldu ve Kars Cezaevi'ne gönderildi.

İki ayrı davadan aldığı 50 günlük hapis cezasına karşılık bin YTL ödemesi gereken Alınak, “özgürlüğümü satın almayacağım” diyerek bu parayı ödemeyeceğini belirtmişti.

Alınak savcılığa başvurmadan önce DTP Kars İl Başkanlığı'nda bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Devletin askerlerin ölmesinden gizli bir mutluluk duyduğunu belirten Alınak, sorun çözülmediği takdirde savaşın daha yüz yıl süreceğini söyledi.

Barış Meclisi mitinge hazırlanıyor!

Türkiye Barış Meclisi, 1 Eylül Dünya Barış Günü çerçevesinde 31 Ağustos 2008 tarihinde miting düzenleyecek. Barış Meclisi 12 Ağustos günü DİSK Genel Merkezi'nde düzenlediği basın toplantısıyla, mitingi düzenleme amaçlarını basın ve kamuoyu ile paylaştı.

TBM Miting Örgütlenme Komitesi adına yapılan açıklamada, mitingin “*Türkiye barışı için buluşuyor; Kürt sorununda demokratik çözüm*” başlığıyla gerçekleştirileceğini söylendi. Açıklama şu sözlerle sona erdi: “*Ölümlere seyirci kalmamak için, halkların ve kültürlerin eşit ve özgür bir biçimde kendilerini ifade edebilmesi için, Kürt sorununun halkların eşitliği ve özgürlüğü yanında, insan hakları ve demokrasi ilkeleri esas alınarak çözümü için buluşuyoruz. Savaşa karşı barış, ölüme karşı hayat, düşmanlığa karşı kardeşlik diyen herkesi bu buluşmaya davet ediyoruz.*”

Türkiye Barış Meclisi, 31 Ağustos'ta İstanbul'da Kadıköy, Diyarbakır ve Adana olmak üzere üç yerde miting yapacak.

Halk Cephesi'nden panel!

Halk Cephesi İstanbul Temsilciliği, Ergenekon operasyonu, AKP'nin kapatılması ve kontrgerilla örgütlenmesiyle ilgili 9 Ağustos günü bir panel gerçekleştirdi. “*AKP yalan söylüyor. Kontrgerilla görevi başında!*” pankartının yer aldığı panele ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçalı, Halk Cephesi İstanbul Temsilcisi Hatice Ruken Kılıç ve Tüm Bel-Sen İstanbul 1 Nolu Şube Sekreteri İbrahim Sönmez konuşmacı olarak katıldı.

Hatice Ruken Kılıç konuşmasında, laik-şeriat çatışmasında zararlı çıkan kesimin halk olduğunu vurgulayarak, AKP iktidarı döneminde meydana gelen hak gasplarını sıraladı. Ferhat Gerçek ve devrimcilerin karşı karşıya kaldığı işkence ve gözaltılara değindi. Susurluk, Şemdinli ve Ergenekon süreçlerinin aynı olduğunu, sadece aktörlerin değiştiğini vurguladı.

Ardından söz alan ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçalı ise Ergenekon soruşturmasının içinin boşaldığına, Şemdinli davasını ortaya çıkaran savcının başına gelenlere ve derin devletin kendisine değindi.

Tüm Bel-Sen 1 Nolu Şube Sekreteri İbrahim Sönmez ise, kontrgerilla örgütlenmesinin ortaya çıkışını ve kontrgerilla katliamlarını anlattı. Kamu emekçilerinden Ayşegül Şimşek ve Elmas Yalçın'ın da kontrgerilla tarafından katledildiğini vurgulayarak, mücadelenin geliştiği dönemde kontrgerilla saldırılarının arttığına işaret etti. Kontrgerilla örgütlenmesinin kitleler tarafından tam olarak anlaşılmadığını belirterek, aydınlatma süreci içerisinde girilmesi gerektiğini vurguladı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı panel soru-cevap bölümü ile devam etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Öcalan” eylemine devlet terörü...

Tutuklu Aileleri Derneği İstanbul Şubesi'nin, İmrallı Özel Tıp Kapalı Cezaevi'nde kalan Abdullah Öcalan'ın maruz kaldığı tecrit ve izolasyon uygulamalarına dikkat çekmek için 10 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklamasına kolluk güçleri saldırdı.

Basın metninin okunmaya başlamasıyla beraber panzerlerden sıkılan suya karşı oturma eylemine başlandı. Saldırıyı protesto etmek için panzerin önüne uzanan Barış Anneleri İnisiyatifi üyesi Hasibe Mengi Kağan gözaltına alındı.

Eylemde okunmak istenen basın açıklamasında, Öcalan'ın yaklaşık 9 yıldır tecrit ve izolasyona tabi tutulduğu, son iki aylık dönemin 50 gününü hücre içerisinde hücre cezasıyla geçirdiği, elinde bulunan kitap, gazete, radyo ve savunmasını hazırlamak üzere kendisine verilmiş kağıt ve kalemin alındığı dile getirildi. Öcalan'a yönelik bu uygulamalara karşı çeşitli illerde açlık grevleri ve saç kazıma eylemleri yapıldığı, son olarak Iğdır'da İsmail Temel isimli kişinin vücudunu ateşe verdiği ifade edildi. Öcalan üzerindeki baskıların son bulması ve başka bir cezaevine nakledilmesi istendi.

Basın açıklamasının ardından Odakule'ye doğru yönelen kitleye panzerler bir kez daha saldırdı. Biber gazının da kullanıldığı saldırı sırasında birçok kişi gözaltına alındı. Tarlabası civarındaki çatışmalar bir süre devam etti. Sokak aralarında da çevik kuvvet tarafından yoğun gaz bombası kullanıldı. Eyleme 300 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ICAD: “1000 gizli operasyon açıklansın!”

ICAD (Kayıplara Karşı Uluslararası Komite) Türkiye Seksiyonu, 9 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

“*1000 Gizli Operasyon Açıklansın, Susurluktan Ergenekon'a Kaybedenler Yargılansın!*” pankartı ve kayıp fotoğraflarının yer aldığı eylemde basın açıklamasını gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın kardeşi Maside Ocak yaptı. Ocak, Ergenekon operasyonu ile beraber kontrgerillanın bir kısmının tasfiye edilmek istendiğini söyleyerek hükümetin “darbe karşıtı” olarak sunduğu bu operasyonun kirli savaş sırasında yaşanan gözaltında kayıplara, yargısız infazlara ve faili meçhullere dokunmadığını belirtti. Kayıp yakınlarının talepleri şöyle sıralandı:

- * *Kayıplarımızı bulmak, onları toplu mezarlardan çıkarmak istiyoruz.*
- * *1000 gizli operasyonun açıklanmasını, toplu mezarların açılmasını istiyoruz.*
- * *Susurluk'tan Ergenekon'a uzanan kontrgerillanın dağıtılmasını istiyoruz.*
- * *Şili'de, Arjantin'de olduğu gibi darbeci genarellerin yargılanmasını istiyoruz.*

Eylemde, gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin ve Ferhat Tepe'nin annesi Zübeyde Tepe de konuşma yaptılar. Açıklama boyunca, “Kaybedenler kaybedecek!”, “Susurluk'tan Ergenekon'a kaybedenler yargılansın!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

İstanbul Halkevi'nden zam protestosu...

Halkevleri, 12 Ağustos günü Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş. Genel Müdürlüğü önünde yaptığı basın açıklaması ile zamları protesto etti.

“*AKP faturayı halka kesiyor, ampul zamları geri çekilsin*” pankartının ve dövizlerin açıldığı eylemde yapılan açıklamada, Erdoğan'ın uzlaşmış bir Türkiye görüntüsü çizmeye çalıştığını ama halkın hükümetle uzlaşacak hiçbir yönü kalmadığı belirtildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi: “*Şimdi herkese bu saldırıları durdurma ve AKP'nin gerçek yüzünü bir kere daha gösterme görevi düşmektedir. Halkevleri olarak, AKP'nin zam saldırısına karşı herkesi AKP'ye karşı mücadeleye davet ediyoruz. Tayyip Erdoğan diyor ki; 'durmak yok zamlara devam'. Biz diyoruz ki; durmak yok mücadeleye devam.*”

Eylem boyunca, “Zam zulüm işkence, işte AKP!”, “İMF'ye uşak halka Kasımpaşalı!”, “Üreten biziz yöneten de biz olacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BirGün gazetesine toplatma...

İlerici ve devrimci basın-yayın organları üzerinde estirilen hukuk terörüne BirGün gazetesinin 10 Ağustos 2008 tarihli baskısı için verilen el koyma ve toplatma kararı eklendi.

BirGün gazetesi hakkındaki karar, gazetenin 10 Ağustos tarihli baskısında yer alan “*Tek taraflı ateşkes sorunu büyüyor*” başlıklı yazı nedeniyle verildi.

Gazetenin manşetinden verilen ve PKK-Kongra-Gel Yöneticisi Murat Karayılan'ın açıklamalarının yer aldığı haber Terörle Mücadele Kanunu'na muhalefet olarak gerekçelendirildi.

İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nin ilgili kararının hukuki dayanağını ise, TMK'nın 6/2 maddesi (terör örgütlerinin bildiri ve açıklamalarını basanlara veya yayımlayanlara beş milyondan on milyon liraya kadar para cezası verilir) ve 5187 sayılı basın kanununun 25/2 maddesi oluşturuyor.

Hangi kültür?

Saat sabah 10.00 suları... Sandalyeme oturmuş kitabımı okumaktayken, kapının açılmasıyla çalışmakta olduğum kafeye ilk müşterilerim gelmiş oldu. Dışarıdan ne kadar tuhaf gelseler de müşteri işte ne yaparsın.

Onları seyre koyulmuşken aklıma bir şey geldi. Toplum içerisinde yaşamakta olan yeni bir canlı türünü keşfettim. Ve hemen işe koyuldum. Yaşları onbeş ile onsekiz arasında değişen bu gençler kendi yaşamlarının sisteme aykırı olduğunu düşünüyorlar. Yaşamları, kültürleri, hareketleri, konuşmaları bile farklı. Bir nevi de haklılar. Öyle ki, saçları bile Newton'un yer çekimi kanununa karşı çıkıp tersi yönde yukarı doğru... Kesim şekli ve renkleriyle adeta yürüyen bir gökkuşağını andırıyorlar. Kimi zaman da çocukları korkutmak için uydurduğumuz öcüleri... Gözlerini siyah kalemle boyayıp, suratlarının farklı yerlerine (özellikle dudaklarına) “pearcing” adı verilen metaller takıyorlar. Sanki kim daha çok metal takarsa o daha güzel olacaktı gibi. Güzellik anlayışları bu ne yapalım. Dar ve siyah pantolon ve üstte siyah giyenler “gotik”, siyah pantolon renkli kıyafet giyen “emo”, popolarının yarısına kadar düşmüş pantolon rengârenk kıyafet giyenlerse “punkçu” olarak adlandırılıyor. Ayrıca bu canlı türünün erkekleri kadınsı davranışlar sergiliyor. Bunlar daha çok Taksim, Kadıköy ve Bakırköy vb. gibi kirliliğin en yoğun olduğu yerlerdeler...

İletişim araçları ise günümüzde en çok kullanılan şey. İnternet kuşkusuz önemli. Doğru kullanıldığı takdirde bize bir sürü kolaylık sağlıyor, bunu inkâr eden yok. Fakat aynı zamanda da her türlü kirliliğin yaşandığı bir yer... Birbirlerini “yonca” adı verdikleri bir siteden bulan bu gençlerin anlayışı “nerede beleş, oraya yerleş”! Çıkardıkları kulak tırmalayıcı sesleri konuşma olarak nitelendiriyorlar. Sırf görüntü olsun diye de rock müzik dinliyorlar. Giyimlerine gelince, neden mi siyah? Çünkü bu onların ruh halini yansıtmıyormuş. Çünkü onlar kendilerine özgüveni olmayan, dışarı çıkmaya korkan, sürekli olarak depresyon içerisinde olan gençler. Yaptıkları iş hap veya esrar içmek, uyuşturucu kullanmak, her gün bir kutu spreyi saçlarına sıkamak, çevrelerindeki insanları kaçırmak...

Ne de olsa onlar yaşamlarıyla aykırı gençler. İlk aykırılıkları ise ev içerisinde kendini gösteriyor. Ailenin ekonomik durumunu ve yaşamını beğenmeyen bu gençler kendilerine baskı uygulandığını iddia ederek çareyi evden kaçmakta buluyorlar. Evden kaçan bu gençler, ne istediklerinin ve ne yaptıklarının farkında bile değiller. Geleceğe dair en küçük bir endişe bile taşımayan bu gençler, sistemin yaratmak istediği -bir yerde de başarılı olduğu- gençliğin ta kendisi. Okumayan, araştırmayan, yarınını düşünmeyen ‘boşver’ci gençlik.

Peki, neden özellikle bu yaşlarda olan ve yüzde doksanının ekonomik durumu kötü olanlar etkileniyor? Zengin çocukları hiç mi bunları yaşamıyor diyecekseniz, elbette yaşıyorlar. Hem de en kirli boyutuyla. Sabahlara kadar o bar senin bu bar benim deyip içki içmek, abuk subuk davranışlar sergilemek, giyilemeyecek kıyafetler giymek, sevgileri, arkadaşlıkları... En kirli boyutuyla bu onların yaşamı bizim değil. Ama sevgili satılık medyamız bu yaşamı bize öyle göstermektedir ki, ergenliğe daha yeni geçmiş olan bu tip gençlere çok cazip görünmektedir. Ve bu özentinin sonucu ise aileyi reddetme, farklı bir sınıfa aitmiş gibi yaşama ya da öyle bir görüntü verme, yalan söyleme ve daha neler neler...

Yaşamlarıyla her şeye aykırı olduğuna inanan bu gençler, üretmek yerine tüketmeyi, sorgulamak yerine kolayca kaçmayı, kendi ayakları üzerine basmaktansa asalak bir şekilde yaşamayı seçmişlerdir.

Elbette bir şeylere karşı çıkmak, her şeyi kabullenmemek gereklidir. Ama neye ve kime karşı olduğunu bilerek yaşamalı, karşı olduğu şeyin alternatifini üretmek karşı çıkmalıdır insan. Bizler de yaşadığımız sisteme karşıyız. Sermayenin bize sunduğu sağlıksız yaşam koşullarına, kirliliğe, yozlaşmaya, dünyaya kapkara at gözlükleri ile bakmaya karşıyız. Ve bütün bunlara karşı ise alternatifimiz komünce yaşam. İnsanca koşullarda, güvenli bir şekilde kendi kimliğimize, cinsimize, yaşantımıza yabancılaşmadan yaşamaktır isteğimiz.

Şimdi soruyorum sana, sen hangi kültürde yaşamak istiyorsun? Koyun sürüsü misali her şeye kafa sallayarak yaşamak mı, depresif, karamsar kültür mü? Yoksa sosyalist kültür mü? Sence hangi kültür?

Bir Kızıl Bayrak okuru / İstanbul

İzmir'de Ekim Gençliği satışı...

4 Ağustos günü Bornova Metro'da gerçekleştirdiğimiz *Ekim Gençliği*'nin yaz sayısının satışlarına 8 Ağustos Cuma günü Alsancak'ta devam ettik.

Düzen medyasının etkisiyle gerçek gündemlerinden uzaklaşmış, ders geçme kaygısıyla asıl sorunlarına yabancılaşmış gençlere dergimizi ulaştırarak, bizlerin birer müşteriye, okulların da

ticarethaneye dönüştürüldüğünü ve kurtuluşun mücadelesinde olduğunu anlattık.

Faaliyetimiz sırasında ticari eğitimin ayaklarından birini oluşturan yaz okuluna giden öğrencilerle buluşma fırsatı bulduk. Yanı sıra dergimize ilgi gösteren işçi ve emekçilerle de öğrencilerin sorunlarıyla ilgili sohbet ettik.

İzmir Ekim Gençliği

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**“Özgürlük kimseye
bahşedilmez, kazanılır.
Biz özgürlüğü
kazanma savaşının
içinde olacağız...”**

**DHKP Genel Sekreteri
Dursun Karataş
1952 - 11 Ağustos 2008**

**“Nefret etmem insanlardan
hiç kimseye saldırmam
Ama aç kalınca yerim etini
toprağıma gaspedenin
Kolla kendini kork benim
açlığımdan
Kork benim öfkemden...”**

**Filistin kurtuluş
mücadelesinin direnişçi
şairi Mahmud Derviş
1941 - 9 Ağustos 2008**

**Devrimci anıları önünde
saygıyla eğiliyoruz!**